Inspirate de
cel mai îndrăzneț serial TV
al anilor '90!

DOSARELE X

Serie creată de
Chris Carter

X™

VÎRTEJUL

Adevărul e dincolo de noi...

CHARLES GRANT

— S-ar putea, dar eu nu cred. Nu acum. Arătă spre a treia femeie. Aici e și mai clar că e o literă, nu?

— R, poate, dacă o combini cu următoarea, răspunse Neuhouse, uitîndu-se la partenerul ei și invitîndu-l să o contrazică. Atîta știu.

— Mizerabilul, zise Bournell.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stan, a ciopîrțit-o! La ce naiba te aștepți?

Mulder copie urma tăieturii pe foaia de hîrtie, o întoarse și o ridică.

Se uitară și ei, nedumeriți, întîi la foaie, apoi la el. Bournell era încurcat; Neuhouse părea neîncrezătoare, cu buzele gata să se desfacă într-un zîmbet.

— Se iscălește, spuse Mulder. Vă spune și cine este. Literă cu literă.

Titlurile seriei

Dosarele X

Duhurile

Vîrtejul

Punctul zero

Ruinele

Ghidul oficial al Dosarelor X

DOSARELE X™

VÎRTEJUL

CHARLES GRANT

Pe baza personajelor create
de Chris Carter

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 București, ROMÂNIA

CHARLES GRANT
The X - Files
Whirlwind

Cover illustration by Rick Lieber

Traducere din limba engleză
IULIA ARSINTESCU

Ediția I

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Septembrie 1996

ISBN 973-576-111-4

Pentru Kathryn Ptacek,

dintr-o mulțime de motive, dar mai ales, de data aceasta, pentru că am mai îndrăznit să pun piciorul în New Mexico, ținutul ei de baștină, și încă nu m-a împușcat.

MULȚUMIRI

Întreaga mea recunoștință și prețuire sărmanelor persoane nevoite să mă asculte, să mă sfătuiască și să-mi intre în voie în ultimele luni:

Caitlin Blasdell, care, din motive numai de ea știute, mi-a răspuns întotdeauna la telefon și nu mi-a spus niciodată să n-o mai bat la cap și să mă întorc la treabă;

Steve Neseheim, doctor în medicină, pentru numeroasele detalii îngrozitoare pe care mi le-a furnizat și pentru posibilitățile ce s-au născut din ele;

Profesorul Wendy Webb din Royal Navy, pentru că mi-a explicat aceste detalii și le-a făcut să pară nostime;

Geoffrey Marsh, pentru amabilitatea cu care mi-a permis să-i „împrumut“ pe indienii Konochine și să-i folosesc după dezgustătorul meu plac;

Criminalii din Jersey, ca de obicei, pentru că de data aceasta mi-au furnizat mai multe cadavre decît aveam nevoie, plus un bețivan;

Robert E. Vardeman, care nu contenește să-mi aducă aminte ce grozav este să ai prieteni buni în locuri îndepărtate.

UNU

Soarele era alb și fierbinte, iar vîntul sufla neîntrerupt.

Annie Hatch ședea singură pe verandă, masîndu-și ușurel stomacul și încercînd să se hotărască ce să facă. Soarele dimineții tîrzii o silea să închidă ochii; temperatura urcase deja la 35 de grade.

Vîntul care se rostogolea peste deșert o îmboldea, pentru prima oară după multă vreme, să-și dorească să fie iar în California. Briza șuiera și-i susura ușor la ureche.

Sigur, își spuse, acolo aș fi putut ajunge de-a dreptul o hoașcă nebună.

Zîmbi în treacăt, oftă și mai în treacăt, apoi inspiră încet, adînc, trăgînd în piept arșița, mirosul de pin pitic și — atît de palid, încît părea o închipuire — un iz dulceag de ienupăr.

Vînt sau nu, voci sau nu, una peste alta, tot era incomparabil mai bine decît la Hollywood.

Cu mulți ani în urmă — atît de mulți, încît acum părea o închipuire — ea și Burt făcuseră bani acolo; aici însă își desăvîrșiră o viață, nu mai încăpea nici o îndoială.

O undă de melancolie îi atinse pleoapele închise pentru o clipă. Nu-i ușor să fii văduvă, chiar și după atîția ani. Încă se mai întîmpla de multe ori să i se pară că-l aude tropăind, în timp ce se întorcea din grajdul din spatele

casei, fluierînd în timp ce-și făcea de lucru cu generatorul sau bătînd-o ușurel după ceafă.

Așa cum făcea acum vîntul.

Destul, mormăi ea, înaintînd nerăbdătoare pînă la marginea verandei.

Se aplecă peste balustrada de lemn cioplit care-i ajungea pînă la talie și se uită pe lîngă casă, înspre grajd. Fluieră de două ori, ascuțit și tare, apoi chicoti încetișor cînd îl auzi pe Nando cum înjură, avertizînd-o nu prea delicat că încă nu terminase să pună șaua pe Diamond; ce naiba voia, să-l calce în picioare?

După o clipă apăru el însuși în ușa deschisă, cu mîinile în șoldurile late, fixînd-o de sub pălăria Stetson.

Ea flutură veselă din mînă; el făcu un gest acrit și dispăru din nou.

— Ești crudă, rosti în spatele ei o voce moale.

Ea rîse și se întoarse.

— Îi place, Sil, știi și tu.

Silvia Quintodo o privi sceptic și cît putu de lung. Pe urmă zîmbi cu toată gura și clătină din cap, ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil prea drăgălaș ca să-l poată pedepsi. Era o femeie rotundă și la chip și la trup, cu părul negru și drept, prins veșnic într-o coadă care-i atîrna pe spate. Avea pielea aproape arămie și ochi mari, de culoarea nopții înstelate. Purta — ca în fiecare zi — o rochie largă, simplă, albă, lungă pînă la jumătatea gambei, și pantofi maro roșcat din piele de căprioară.

— Ai încremenit? o dojeni Silvia ușor.

Annie clipi.

— Da? Îmi pare rău, îmi umblă mintea razna. Fixă cu privirea scîndurile uscate ale dușumelei. Cred că azi tocmai mi-am dat seama ce vîrstă am.

Silvia dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi spus *ah, te rog, nu începe iar*, apoi intră în casă să pregătească prînzul.

Annie îi mulțumi în gînd că nu-i dăduse apă la moară să-și plîngă de milă.

Adevărul era, știa prea bine, că nu se ținea prea rău pentru o bătrînică de șaizeci și unu de ani. Fața îngustă,

ochii verzi bine conturați și buzele roșu închis, nu prea groase; ridurile erau mai mult de la soare decît de la bătrînețe. Avea părul alb, dar încă mătăsos, tuns scurt și dat după urechi. Practic și drăguț. Silueta îi rămăsese zveltă și, în ciuda anilor, destule capete se întorceau după ea atunci cînd se ducea în oraș sau la Santa Fe.

Măgulitor, nu-i așa?

O, Doamne, își zise, e chiar mai rău decît am crezut.

Începuse una dintre zilele acelea cînd absența lui Burt parcă o punea pe jar. Nu exista nici un motiv special, nici un fel de lucru nu-i venea în minte. Se întîmpla, pur și simplu. Așa, ca astăzi. Singurul leac era să-l ia pe Diamond și o ploscă și să călărească prin deșert.

Poate, dacă avea destul curaj, să ajungă chiar pînă la Mesa.

Sigur, își spuse, iar mîine, cînd o să mă trezesc, o să-l găsesc pe Burt lîngă mine în pat.

Un fornăit în spatele ei o făcu să tresară.

Se întoarse chiar cînd Diamond își rezema capul de balustradă, împingînd-o cu nasul în stomac și făcînd-o să se retragă înapoi un pas.

— Hei! îl certă ea. Încetează, pramatie uriașă.

Calul aștepta, cu șaua și frîul puse; era negru, scund și avea în frunte o pată albă în formă de romb. Nando ședea lîngă el și zîmbea, cu o mînă pe crupa animalului, cu pălăria plină de pete împinsă pe ceafă.

— La dispoziția dumneavoastră, zise el cu îngîmfare.

Părea fratele Silviei, nu soțul ei, în afară de șuvițele cărunte din păr și de nasul lătăreț, spart de prea multe ori ca să mai poată fi considerat frumos. Cei ce nu-l cunoșteau și-l închipuiau fost boxer sau fost soldat, în nici un caz îngrijitorul unei ferme care nici nu prea mai era fermă.

Annie făcea un spectacol din a nu-l lua în seamă și din a-i ignora reproșurile. Își potrivi pe cap pălăria de cowboy, îi fixă curelușa sub bărbie și-și trecu ușor picioarele peste balustradă. Fără să se oprească sau să ezite, se

prinse de șa și sări ușor în scări. Abia atunci privi în jos spre el.

— Nu-i rău pentru o băbuță, ai?

— În ziua cînd o să fiți băbuță, *señora*, răspunse solemn Nando, eu n-o să-mi mai cîștig zilele rînind în grajd, o să mă las și o să mă duc la Santa Fe, să mă apuc de vîndut turcoaze false.

Diamond își scutură coama, nerăbdător.

O rafală fierbinte îl făcu să se întoarcă și femeia apucă să vadă expresia de pe chipul îngrijitorului. Era sumbră.

— Vîntul vorbește.

— Nu vreau să știu.

El clătină din cap.

— Știi. Întotdeauna știi.

Ea apucă furioasă hățurile.

— Nu știu nimic de genul ăsta, Nando.

Se pregătea să plece, cînd Nando o atinse pe picior.

— Ce mai e?

El se căută la spate și scoase o ploscă. Rînji din nou.

— Nu plouă, nu-i apă.

I-o îndesă în coburii cu ținte de argint.

Îi mulțumi scurt cu un gest al capului și-l conduse pe Diamond peste pajiște, către o deschizătură în gardul cu uluci pe care-l vopsise în alb anul trecut. Trecu, apoi o ținu tot înainte, verificînd dacă iarba se uscase sau nu.

Peste tot, băgă ea de seamă; peste tot.

În ciuda sistemului subteran și foarte scump pe care fostul ei soț îl instalase chiar el și pe care-l conectase la unul dintre cele mai adînci puțuri din fermă, iarba rareori supraviețuia peste vară. Și totuși, își zise ea, în timp ce ferma rămînea undeva în spate, scump sau nu, tot e mai bine decît nimic.

Măcar mai avea culoare.

Măcar nu murise.

— Gata, se răsti ea la umbra care călărea alături. Gata, Annie, ajunge, ajunge!

Mîna dreaptă slăbi frîul; mîna stîngă o ținea în șold și tremura.

Nu se mai gîndi, concentrîndu-se la pămîntul rostogolit sub copite, verificînd mecanic dacă vîntul sau viiturile nu stricaseră punțile înguste de lemn pe care Burt și Nando le construiseră peste albiile de pîraie încolăcite peste tot prin cei patru sute de acri de pămînt. Se uita des în dreapta, la colina înaltă și arsă de căldură care ascundea soarele în fiecare dimineață.

Dealul, semănînd cu o rădăcină cioturoasă a unui copac bătrîn, flanca drumul proaspăt pavat ce ducea la est spre drumul național, iar la vest spre Mesa.

Spre rezervație.

Nu se vedea de aici.

Colina ieșea în calea drumului jumătate de milă mai încolo, la fel de semeață, la fel de împănată de tufișuri înalte și smocuri de iarbă ascuțită, în stare să taie palma, la fel de împodobită de stînci maronii.

Ca un zid menit să țină departe restul lumii.

Sau menit să adăpostească înăuntru tribul indian Konochine.

Și totuși, pentru unii nu era destul de înalt sau destul de puternic.

Unii plecau să vadă cum arată lumea; să vadă ce mai avea lumea de oferit altceva decît viața din rezervație.

Ei lumea i-l dăruise pe Burt și o carieră scurtă, dar rodnică, la Hollywood; altora le oferise, din nefericire, numai necazuri, suferință și, în cele din urmă, un mormînt prea departe de casă.

Diamond tresări brusc, silind-o să devină atentă și să se uite repede pe jos după urme de șerpi cu clopoței. Probabil că deja își părăsiseră vizuinile — soarele era destul de sus și de fierbinte — și se încolăceau acum înșelător pe stîncile ce le ieșeau în cale.

Nu văzu nimic și se încruntă, nedumerită; armăsarul începuse să se ridice în două picioare, avertizînd-o că nu era dornic să se apropie de colină.

Abia atunci observă uliii.

Erau cinci și se roteau jos, aproape de drum. Annie mormăi o înjurătură și îmboldi calul într-acolo. Nu-i mai rămăseseră multe vite; vînduse cea mai mare parte dintre ele la puțină vreme după moartea lui Burt și rareori le înlocuise pe cele pierdute. Destul de des cîte una rămînea încurcată în sîrma ghimpată care împrejmuia pășunea. Altele cădeau în albiile secate sau le mușca vreun șarpe; uneori nu găseau apă sau mîncare și se întindeau pur și simplu pe jos, așteptînd să moară.

Apropiindu-se, văzu o furgonetă parcată de partea cealaltă a gardului.

Valuri de căldură tremurătoare se ridicau desupra drumului, estompînd contururile vehiculului.

— Ce zici? îl întrebă pe Diamond. Turiști?

Deșertul de dincolo de Munții Sandia era de o frumusețe frustă și dezolantă, plin de pete de culoare, cu atît mai frumoase cu cît erau atît de rare. Dar era și o capcană. Se întîmpla uneori ca unui turist nepriceput să-i vină să tragă pe dreapta și să se plimbe puțin, să-și dezmorțească picioarele sau să caute să vadă ce-i în jur. La fel de des se întîmpla și restul: căldura și distanțele amăgitoare conspirau să-l piardă.

Vreme de un minut se vedea totul în jur; o clipă mai tîrziu, te trezeai părăsit.

Uneori nepricepuții nu mai reușeau să se întoarcă.

Mai făcură douăzeci de pași și Diamond se cabră scurt.

— Hei, se răsti ea. Haide, nu fi prost.

Calul scutură violent din cap și se întinse peste umăr ca s-o muște de picior. Era un semn că nu se clintește nici măcar cu un centimetru.

Annie se uită deznădăjduită cum dă din urechi. Nu folosea la nimic să-l fi silit. Era la fel de încăpățînat ca și ea, numai că era mai puternic.

— Poți să spui „clei“? mormăi ea acru, în timp ce sărea din șa și-i comanda să rămînă pe loc. Tîmpitule!

Își șterse palmele de blugi și-și tîrî picioarele spre furgonetă, căutîndu-l din ochi pe cel care fusese atît de prost încît să se depărteze de mașină.

Nu făcu nici zece metri și auzi muștele.

Stomacul i se strînse, anticipînd, dar nu se opri. Cercetă gardul, fără să găsească sîrme rupte sau stîlpi răsturnați. Furgonul era verde închis, prăfuit și plin de pete de noroi uscat.

— Hei, zise ea, pentru orice eventualitate.

Muștele bîzîiau de parcă ar fi fost albine.

Vîntul o împingea din spate.

Ocoli un ienupăr întins pe jos, apoi mîna i se încleștă zdravăn peste stomac.

— O, Doamne, șopti ea. Isuse!

Nici gînd de vacă rătăcită.

Erau doi; zăceau cu fața în jos, cu brațele și picioarele desfăcute, răsucite aiurea. Muștele se înghesuiau în valuri unduitoare deasupra lor, grase și negre, zburînd mereu în sus și în jos. Cinci metri mai încolo, cu aripile strînse, aștepta un uliu.

Pocni din cioc o dată.

Annie se întoarse și se aplecă, sprijinindu-se cu mîinile de genunchi, cu ochii închiși și stomacul întors pe dos; înghițea des, încercînd să stăvilească fierea ce-i urca în gît.

Își dăduse seama că în fața ei zăceau două trupuri omenești.

Dar numai după formă.

În ciuda muștelor, în ciuda soarelui, se vedea limpede că fuseseră jupuite.

DOI

Soarele era alb și fierbinte, iar vîntul nu bătea.

Traficul în capitală se scurgea urîcios și greoi, în timp ce pietonii, dacă mai circulau, se uitau absent la asfalt, rugîndu-se ca în următoarea clădire în care aveau să intre aerul condiționat să funcționeze. De cînd cu valul prelungit de căldură din iulie, nu aveau norocul ăsta întotdeauna.

Lumea își ieșea din fire din nimic, crimele pasionale se înmulțiseră și numai rareori vina cădea pe căldură.

Biroul de la subsolul clădirii J. Edgar Hoover reprezenta, după părerea unora, un monument al luptei ordinii cu haosul.

Era o încăpere lungă, nu foarte îngustă, împărțită în două de rămășițele unui glasvand a cărui ușă fusese scoasă demult. Afișe și note zăceau înțepate sau lipite peste tot pe pereți și practic orice suprafață plată fusese acoperită de cărți, dosare și teancuri de hîrtii. Lumina era scăzută, dar nu mohorîtă, și, ca de obicei, aerul condiționat nu prea funcționa.

În partea din spate a camerei, doi bărbați și o femeie se uitau la o serie de dosare cu șiret roșu întinse pe o planșetă. Fiecare dosar fusese deschis la fotografia alb-negru a unui cadavru dezbrăcat; fiecare cadavru zăcea în mijlocul a ceea ce părea să fie pardoseala unei băi.

— O să înnebunim, vă spun eu, se plînse primul bărbat.

Un tip înalt, solid, roșcovan, tuns perie. Purta un costum maro, prea strîmt ca să-i vină bine. Își lărgise cravata și-și descheiase cămașa la gît — singura concesie făcută aerului fierbinte și neclintit. Își șterse cu palma obrazul bronzat, apoi își șterse palma de picior.

— Adică știu că-i vorba de o semnătură, dar să fiu al naibii dacă pot s-o citesc.

— O, Stan, pune-ți ochelarii, mormăi femeia.

Aproape la fel de înaltă ca și el, avea fața rotundă și netedă, aproape prietenoasă, cu buze subțiri și ochi înguști sub niște sprîncene negre. Spre deosebire de hainele bărbatului, costumul ei de in crem părea făcut de comandă.

— Nu-i nici o semnătură, nu-s decît niște dungi. Tu ești cel care o să înnebunești!

Stan Bournell închise ochii, de parcă s-ar fi rugat. Nu spuse nimic.

— Ceea ce contează e baia, adăugă ea, cu o voce plictisită.

Cel de-al doilea bărbat își dădea seama limpede că femeia mai spusese asta de o sută de ori. Aceasta scoase o batistă din buzunar și se șterse deasupra buzei de sus.

— E mai ușor de curățat, e prea mică pentru ca victima să se poată ascunde sau să fugă și...

— Beth, Beth, zise Bournell obosit, știu asta, bine? Am și eu ochi. Văd cu ei.

Cel de-al doilea bărbat stătea între ei, cu mîinile sprijinite ușor de coapse. Își lăsase haina pe spătarul unui scaun din camera de alături, laolaltă cu cravata, și-și suflecase mînecile cămășii albe. După fața neridată ar fi putut să aibă orice vîrstă între douăzeci și treizeci și cinci de ani, în funcție de generozitatea celui care aprecia.

Acum se simțea de cincizeci.

Ciondăneala începuse cînd cei doi agenți năvăliseră în birou; după ce întinseseră dosarele, începuse tocmeala.

Se trase un pas mai aproape de polița cu fotografii.

Amîndoi aveau dreptate.

La cererea șefului de secție, citise și el dosarele — în urmă cu cîteva zile — dar nu le spusese agenților; erau deja destul de iritați.

Pufni și-și plimbă gînditor un deget peste muchia nasului.

Toate cele cinci victime — sau, cel puțin, cele cinci de care se știa la FBI — fuseseră atacate în alte camere ale casei. Case, nu apartamente; suburbii, nu oraș. Toate urmele indicau că nu avusese loc nici o luptă în afara asaltului inițial, ceea ce însemna fie că atacatorul era cunoscut, fie că era vorba de o surpriză totală. Li se aplicase cloroform doar atît cît să fie imobilizate, apoi tîrîte în altă parte. Toate femei, toate trecute de treizeci de ani, toate ucise în baie.

Stragulate fie cu un cordon, fie cu o fîșie de piele crudă; fuseseră apoi vărgate pe piept și toate aveau o tăietură de brici pe sîni.

O singură tăietură fiecare.

Nici una nu fusese violată.

Beth Neuhouse mîrîi și se trase de bluză.

— Doamne, da' aerul condiționat nu merge aici? Cum poți lucra așa? E ca în saună.

Fox Mulder ridică nepăsător din umeri, apoi își trecu o mînă prin păr.

Verifică din nou totul, fotografie cu fotografie, trecînd repede cu ochii peste ele, de parcă le-ar fi citit.

— Ei? întrebă Bournell. Ai vreo vrăjitorie la îndemînă pentru noi? Ai pus ochii pe vreun iepure, să-l vînăm?

Mulder ridică o mînă, făcîndu-i semn să tacă, apoi trase fotografiile din dosare și le înșiră una după alta. O clipă mai tîrziu le schimbă între ele pe a doua și a patra.

— Mulder, zise Neuhouse, n-avem toată ziua. Ai găsit ceva sau nu? Nu te juca, bine?

Mulder se îndreptă de spate și surîse.

— Beth, dă-mi te rog o foaie de hîrtie.

Arătă vag cu mîna stîngă spre cealaltă cameră.

Tonul o făcu să se mişte, nu rugămintea. Cei care mai lucraseră cu el auziseră tonul acesta cel puţin o dată. Unul dintre agenţii mai bătrîni spusese că semăna cu primul lătrat al unui copoi care în sfîrşit simţise mirosul; nu stai la discuţii cu el, pur şi simplu îl urmezi.

Te asiguri numai că ai puşca încărcată.

Bournell se încruntă.

— Ce-i? Nu-mi dau seama.

Mulder apropie şi mai tare fotografiile una de cealaltă şi arătă cu degetul.

— Aici. Aşa cred.

— Poftim.

Neuhouse îi îndesă în mînă bucata de hîrtie. Se uită la trupuri, apoi vocea i se linişti.

— Mulder, mă uit la femeile astea de mai mult de o lună. Le văd şi în somn.

Ştia şi el ce înseamnă.

Fotografiile alb-negru sînt într-un fel tot atît de rău de văzut ca şi trupurile. Chiar dacă nu au culoare, violenţa rămîne. Dispare doar mirosul, dar nu-i nevoie de cine ştie ce efort să ţi-l închipui.

— Să te-aud, ce avem aici? întrebă Bournell.

— Nu sînt sigur. E o nebunie.

Neuhouse rîse încet.

— Păi, sîntem în locul potrivit, nu?

Mulder zîmbi. Nu încercase să-l jignească, iar el nu se simţise ofensat. Ştia bine ce reputaţie avea în Birou şi nu-i mai păsa demult de ea. Era considerat un ciudat, un rătăcitor, unul de pe malul celălalt. Se folosea de logică şi raţiune la fel de mult ca şi ceilalţi, numai că uneori nu înainta pas cu pas.

Uneori salturi bruşte ale intuiţiei îl duceau direct la ţintă.

Şi adeseori erau salturi atît de mari, încît păreau o vrăjitorie.

Păreau, oricum, cam trăsnite.

Renunţase să le mai explice, pentru că reputaţia ajunsese să-i convină.

— Haide, Houdini, se rugă Bournell. Nu mă ține pe jar.

Beth îi trase o scatoalcă glumeață peste umăr.

— N-ai vrea să taci și să lași omul să gîndească?

— Ce să gîndească? N-are de făcut decît...

— Aici, zise Mulder, punînd hîrtia pe planșetă, hotărît. Trase un stilou din buzunarul cămășii. Uitați-vă la asta.

Ceilalți i se aplecară peste umăr, urmărind ce le arăta la prima fotografie. Nu însă și prima victimă.

— Tăietura pornește chiar de deasupra sînului drept și merge pînă sub cel stîng. La următoarea e invers.

— Și? zise Bournell.

Mulder arătă iar.

— S-ar putea ca ucigașul să se aplece pur și simplu și să taie la întîmplare.

Se ridică brusc și ceilalți se feriră cînd reteză ferm aerul cu mîna stîngă.

— S-ar putea, dar eu nu cred. Nu acum. Arătă spre a treia femeie. Aici e și mai clar că e o literă, nu?

— R, poate, dacă o combini cu următoarea, răspunse Neuhouse, uitîndu-se la partenerul ei și invitîndu-l să o contrazică. Atîta știu.

— Mizerabilul, zise Bournell.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Stan, a ciopîrțit-o! La ce naiba te aștepți?

Mulder copie urma tăieturii pe foaia de hîrtie, o întoarse și o ridică.

Se uitară și ei, nedumeriți, întîi la foaie, apoi la el. Bournell era încurcat; Neuhouse părea neîncrezătoare, cu buzele gata să se desfacă într-un zîmbet.

— Se iscălește, spuse Mulder. Vă spune și cine este. Literă cu literă.

Cîrciumioara era două străzi mai încolo de cartierul general al FBI-ului — o sală îngustă cu o tejghea lungă și douăsprezece separeuri de sticlă, decorată predominant în albastru pal și alb. Geamurile colorate atenuau ceva

din strălucirea soarelui, dar, de fiecare dată cînd Mulder trăgea cu coada ochiului la trafic, simțea că-l amenință o feroce durere de cap.

După ce terminase cu cei doi parteneri, apucase cravata și haina de pe spătarul scaunului și dispăruse, cu stomacul ghiorăind fără milă și amenințînd să depășească orice limită. Dar chiar și acum parcă îi mai auzea certîndu-se, unul cu altul și amîndoi cu el, în legătură cu ceea ce născuse mintea lui ciudată. Ucigașii nu-și scriu numele pe trupul victimelor; sau, cel puțin, e sigur că n-o fac în greaca veche.

Pînă la urmă, cînd acceptaseră fără tragere de inimă că ar fi fost cu putință, începuseră să întrebe cine putea să fie ucigașul și de ce o făcuse.

Mulder nu știa ce să răspundă, le-o spusese de mai multe ori.

În cele din urmă renunțaseră și se năpustiseră afară la fel de furtunos cum năvăliseră înăuntru, iar el rămăsese un minut uitîndu-se la ușă, pînă ce hotărîse că mai bine pleca acum, înainte ca ecourile gîlcevii să-i provoace o insuportabilă durere de cap.

Necazul era că, în ciuda protestelor stomacului, vorbăria și canicula se combinaseră și îi tăiaseră apetitul.

Burgerul și cartofii prăjiți arătau destul de plini de grăsime ca să i se pară delicioși, dar nu reuși să se convingă să ia măcar o înghițitură. O prostie, probabil, dar nu se simțea în stare.

Pe stradă urlă o sirenă. O mașină de poliție zorea către centru pe strada aglomerată.

În separeul din față două perechi sporovăiau despre base-ball și în același timp blestemau valul de căldură care năpădise Washingtonul de aproape două săptămîni.

La dreapta, stînd pe ultimul loc de la tejghea, un bătrîn îmbrăcat într-o jachetă tricotată și cu o șapcă de golf asculta la un radio portabil un *talk-show*; cei care sunau voiau să știe ce avea de gînd guvernul în legătură cu lipsa de apă și cu economia la iluminatul public. Unul dintre ei fusese destul de vîrstnic ca să dea vina pe ruși.

Mulder oftă și își întoarse privirea.

În vremuri normale, îi făcea plăcere să știe că însușirile lui erau apreciate; acum, însă, cu simțurile exacerbate de îndelungata caniculă, nu voia decît ca lumea să-l lase naibii în pace.

Apucă un cartof prăjit și-l privi posac.

Radioul anunță un festival de film pe unul din canalele de televiziune prin cablu. Filme vechi, din anii patruzeci-cincizeci. Nici o garanție că vor fi bune, dar vor fi nostime, cu siguranță.

Se încruntă și vîrî cartoful în gură. Bine, își zise, am să stau o vreme acasă, cu Bogart.

Zîmbi în sinea lui.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît ideea îi plăcea mai tare. De fapt, își spuse, apucînd burgerul, părea exact ce îi trebuia.

Termină de mîncat mai înainte să-și dea seama că începuse.

Semn bun.

Zîmbi cu toată gura cînd o femeie se strecură în separeul lui, uitîndu-se dezgustată la farfurie.

— Știi, zise partenera lui, cred că arterele tale sînt o minune pentru știință.

El se întinse după ultimul cartof, dar Dana Scully îl plesni peste mînă.

— Oprește-te și ascultă. Sîntem căutați.

Aveau cam aceeași vîrstă; ea era mai scundă, cu fața aproape rotundă, iar părul castaniu deschis îi ajungea pînă la umeri. Adeseori subiecții descinderilor lor o considerau prea feminină ca să le poată sta în cale. Nici unul dintre ei însă nu avusese motive să păstreze multă vreme această impresie.

Mulder se șterse la gură cu un șervețel și schiță un fel de zîmbet.

— Căutați?

— Skinner, spuse ea. Dimineață la prima oră. Nu se admite nici o scuză.

El continuă să zîmbească, dar în ochi i se ivi ceva nou. Anticiparea evenimentului, o umbră de atracție.

Directorul-adjunct Skinner îi chema la el acum, în timp ce lucrau la niște cazuri care așteptau rezolvarea — în general, asta însemna un singur lucru.

Undeva prin preajmă se ivise un Dosar X.

— Poate, spuse ea, ca și cum i-ar fi citit gîndurile.

Apucă ultimul cartof prăjit și-l rupse pe din două. Ridică o sprînceană.

— Sau poate ai din nou necazuri.

TREI

Amurgul coborî peste deșert și peste orașul de la poalele Munților Sandia, aducînd cu sine răcoarea serii. Căldura începuse deja să se risipească și o briză mult dorită ridica vîrtejuri șovăitoare de praf de-a lungul graniței interstatale ce se întindea de la Albuquerque la Santa Fe. Șerpii își căutau vizuinile. Un cal evadă din țarc, spre deliciul grupului de copii care nu voiau să plece de la lecția de călărie. Un șoim plana în sus și în jos, purtat de curenții calzi.

Pe malul puțin înalt al lui Rio Grande, sub coroanele întinse ale plopilor, Paulie Deven arunca pietricele și bulgări în apa mică, înjurînd de fiecare dată cînd nimerea în petecele de nămol uscat.

Ura New Mexico.

Se spunea că Rio Grande e un fluviu larg și grozav, adînc, cu bulboane și stînci și cu tot soiul de chestii grozave.

Dar nu aici. Aici aproape că puteai scuipa pe malul celălalt și mai tot timpul nu prea era apă. Cît despre bulboane și stînci, nici gînd.

Apucă încă o piatră.

Putea auzi în spate, înăbușit, muzica ce răzbătea din rulota pe care părinții lui o închiriaseră pînă ce avea să fie gata construcția noii lor case. Ar fi trebuit să se încheie încă de acum trei luni, cînd sosiseră de la Chicago. Însă nu

știu ce autorizație fusese greșită, iar pe urmă avusese loc un fel de grevă și... și... Mormăi și mai aruncă o piatră, atît de tare, încît simți un junghi în umăr.

Crezuse că avea să meargă să trăiască în vest. Poate nu chiar în Far-Westul de pe vremuri, dar în vest.

Însă babacii nu făcuseră altceva decît să schimbe un blestemat de oraș cu un altul. Iar el se simțea un tip din Chicago; acolo nimeni nu-l judeca după cum arăta și după cum vorbea.

Un zgomot de pietricele îl făcu să tresară, însă nu se întoarse. Probabil că era scaiul de soră-sa, care coborîse să-i spună că mama și tata îl cheamă în rulotă, înainte ca cine știe ce animal sălbatic să-l tîrască în deșert și să-l halească la micul dejun.

Corect.

Numai că pe-aici nu era nimic destul de mare ca să poată mînca pe cineva clădit ca un jucător de fotbal, așa ca el.

— Paulie?

Se uită peste umăr.

— Ești chioară sau ce?

Patty zîmbi batjocoritor și se trînti alături.

Avea un an mai puțin decît cei șaptesprezece ai lui, ochelari groși, un creier de invidiat, iar părul împletit neîndemînatic în două cozi ce i se bălăbăneau pe piept. Paulie nu era chiar prost, dar se simțea așa de fiecare dată cînd apărea ea prin preajmă.

Fata își îndoi picioarele la piept și-și îmbrățișă genunchii.

— Nu-i cine știe ce apă, nu-i așa?

— Ai ochi buni.

— Iar se ceartă.

— Mare scofală.

De cînd se mutaseră în rulotă se certau în fiecare zi — de la casă, de la mutare, de la tata care era gata-gata să-și piardă slujba, practic din orice. Iar cînd Paulie își cumpărase din economii un breloc indian atîrnat de un șirag de mărgele, începuse un adevărat război. Taică-său îi

spusese că nu-i decît o blestemată de muiere *hippie*, maică-sa îl apărase, iar băiatul plecase trîntind ușa, înainte să-și iasă complet din fire.

Patty rămăsese cu bărbia pe genunchi și se uita la apa mocirloasă. Întoarse capul.

— Paulie, ai de gînd să fugi?

Nu-i veni să creadă.

— Ce?

Ea ridică din umeri, uitîndu-se din nou la fluviu.

— După cum te-ai purtat, am crezut... nu știu... M-am gîndit că poate vrei să încerci să te întorci la Chicago.

— Aș vrea. Aruncă un bolovan și nimeri în noroiul de pe malul celălalt. Te gîndești și tu?

— Tot timpul.

O iubea. Patty era creierul, deșteapta, cea care nu lăsa niciodată să-i scape nimic. N-avea încotro și trebuia să admită că pierduse socoteala dăților cînd îl scosese din încurcătură numai vorbind cu babacii, pînă ce-i făcuse să uite că se înfuriaseră. Să fugă, să se întoarcă acasă — genul de gînduri care-i treceau prin cap lui, dar nu ei.

Soarele apuse.

Noaptea se furișa printre plopi.

Cîteva luminițe rătăcite — de la rulotă, de la vecini și de la casele de pe celălalt mal — se oglindeau sclipind în apă, doar cît să-ți aducă aminte că acolo era un fluviu.

Dintr-o dată, ideea de a fi singur nu-i mai plăcu lui Paulie.

— Tu n-ai de gînd s-o faci, nu-i așa?

Ea chicoti.

— Ești nebun? Să plec din rai?

Chicoti din nou.

— Îmi pare rău, Paulie, dar mai am încă doi ani pînă la absolvire. N-am cum să forțez nota în nici un fel.

Întoarse capul și el îi văzu ochii.

— Pe urmă, însă, jur pe Dumnczeu, am s-o șterg din oraș atît de repede, că nici n-o să-ți mai aduci aminte cum arăt.

Fu rîndul lui să chicotească.

— Nici nu-i prea greu.

— Și ai să uiți și calul pe care l-ai călărit?

— Nu-mi plac caii. Bălegarul lor pute a rahat.

O secundă de liniște, iar pe urmă izbucniră în hohote de rîs. Cei doi își acoperiră gurile cu mîna, închizînd ochii pe jumătate, bîțîindu-se pe fese; Patty începu să sughită, iar lui Paulie îi făcu mare plăcere să o tot bată pe spate, pînă cînd fata îi împinse mîna deoparte.

— Vorbesc serios, insistă ea, cu fața strălucind. Nu glumesc.

— Da, bine. Nici eu.

Voci furioase acoperiră murmurul muzicii.

Undeva aiurea se trînti o ușă și un camion ambală motorul pînă se auzi scrîșnetul cauciucurilor.

În stînga lor, undeva în spatele ultimului pom, ceva începu să foșnească, să sîsîie.

Primul auzi Paulie; se încruntă, încercînd să zărească ceva prin întuneric.

— Pat?

— Da?

— Șerpii ies și noaptea?

- Despre ce vorbești? Care șerpi?

El îi făcu semn să tacă.

Fîșîitul continua, încet și neîntrerupt, aproape prea firav ca să se audă.

— Nu, șopti ea, cu vocea tremurînd ușor. Sau cel puțin așa cred. E prea frig, știi... Lor le place căldura.

Poate că avea dreptate, dar băiatului i se părea că șuierul semăna cu sunetul scos de un șarpe. Sau, mai degrabă, de o grămadă de șerpi adunați acolo unde nu bătea lumina, la vreo sută de metri distanță.

Patty îi atinse mîna în semn că auzea și ea. Ce-o fi fost?

Nu vedeau nimic.

Deasupra lor, briza se strecura printre frunze; se uitară în sus, ținîndu-și respirația, pînă își dădură seama că despre ea era vorba.

Altă chestie pe care Paulie o ura aici: prea multe zgomote greu de identificat, mai ales după apus.

Și fiecare dintre ele îi dădeau fiori.

Foșnetul se deplasa.

Acum semăna cu o șoaptă iute, răgușită. Paulie se ridică într-un genunchi, încercînd să distingă ceva, orice, un semn despre cine era acolo și ce făcea.

Patty se înghesui în el, ținîndu-i o mînă pe spate.

— Hai s-o ștergem, Paulie, ce zici?

El clătină încăpățînat din cap. Era oricum destul de rău că ajunsese aici, numai pentru că babacii avuseseră nu știu ce idee tîmpită s-o ia de la capăt, cînd le mergea destul de bine acolo, în nord. N-avea de gînd să-i lase pe bizonii locali să-l sperie.

Băiat de la oraș. La școală îi spuneau „băiat de la oraș" — cu buzele lor încrețite, cu vocile alea batjocoritoare, nelăsîndu-se impresionați nici de cît era de mare și nici de căutăturile fioroase pe care le arunca în jur.

Sigur, cum să nu. Ca și cum ăsta n-ar fi fost tot oraș, nu? Ca și cum ei n-ar fi avut blocaje de trafic, nu? Ca și cum cei de pe-aici nu s-ar fi împușcat, nu s-ar fi înjunghiat și nu s-ar fi înghiontit unii pe alții ca la Chicago, nu?

Bezna se deplasa.

Fîșîitul se deplasa și el.

— Paulie?

Se ridică în picioare, încercînd să nu facă prea mult zgomot. Își șterse palmele de blugi și strînse pumnii. Acum chiar că-l înfuriaseră.

— Haide, Paulie.

— Du-te acasă, îi ordonă el, fără să se întoarcă.

Nu încăpea îndoială, acolo se mișca ceva, probabil o gașcă de isteți încercau să se tîrască spre el. Păși într-o parte pe malul accidentat; piciorul lui călcă pe o creangă uscată. Fără să-și desprindă ochii de la beznă, se întinse și o apucă.

— Paulie.

— Pleacă! șopti el mai tare decît ar fi vrut. Fir-ar să fie, Patty!

Efortul de-a privi în întuneric îl ameţea. Ca şi cum ar fi încercat să străpungă marginile unei ceţe negre.

Cu mîna liberă se frecă repede şi apăsat la ochi, dar nu se schimbă nimic.

Pur şi simplu nu era destulă lumină.

Mare tîmpenie, îşi zise. Mai bine şi-ar mişca fundu' de-aici înainte să se întîmple cine ştie ce!

Simţi un braţ pe umăr şi se ţinu atît de tare să nu ţipe, încît se înecă.

Patty deschise mîna şi-i arătă capul lucios al unei brichete. Băiatul o luă şi se întoarse pe jumătate, întrebîndu-se cînd începuse soră-sa să fumeze. Văzu pe chipul ei un rînjet care părea să spună *nu acum, prostule* şi-şi dădu seama că nu era momentul potrivit; îşi smuci bărbia şi-i întoarse iarăşi spatele.

Nici el nu mai zîmbea vesel.

Mută băţul în mînă pînă ce simţi că-l potriveşte bine. Apoi făcu un pas mare înainte şi îşi încordă umerii.

— Fiţi atenţi, rahaţilor; dacă vreţi să o-ncurcaţi, dacă vreţi să fiţi răniţi, treaba voastră.

Nu răspunse nimeni.

Doar fîşîitul.

Ridică bricheta şi o aprinse, mijindu-şi ochii şi încercînd să-şi adapteze vederea. Era înconjurat de umbre care se furişau mai departe sau mai aproape de el, după cum ţinea lumina mai sus sau o muta dintr-o parte într-alta. Copacii se mişcau; frunzele păreau cenuşii, malul avea contururi inexistente în realitate.

— Hei!

Încă un pas.

— Hei!

Şi încă unul.

Briza îi sufla în spate, agitînd flacăra şi făcînd umbrele să se zvîrcolească.

Dar tot veneau, tot foşneau; apucă ciomagul şi îşi depărtă picioarele, gata să izbească în prima faţă apărută din întuneric. N-ar fi fost prima dată cînd lovea zdravăn numai cu un braţ.

O creangă mai joasă își fîlfîi frunzele chiar lîngă obrazul lui, înainte să aibă vreme să se ferească.

I se păru că o aude pe Patty strigîndu-l, dar nu putea fi sigur. Zgomotul părea că se redusese la sunetul scos de adidașii lui cînd alunecau pe pămînt, la briza ce adia printre ramuri și la șoapte.

Se încruntă.

Nu, nu erau șoapte.

Era, așa cum i se păruse prima oară, un fîșîit. Tare straniu. Nu semăna deloc cu sîsîitul șerpilor, ci cu ceva... ca un fel de perii aspre trecînd peste o suprafață la fel de aspră.

Voci șoptind.

Stătu pe gînduri, lingîndu-și buzele.

Mă rog, poate că nu erau oameni acolo, iar Patty spusese că, probabil, nu erau nici șerpi, iar fluviul sigur nu se auzea așa.

Atunci ce naiba era?

Briza fîșîi prin frunze; se uită iute în sus, apoi se uită în spate și zîmbi.

Aha — cineva tîra pe jos o creangă. Frunze; foșnetul era al frunzelor.

Se auzi mai tare.

Bricheta se încinsese prea rău și n-o mai putu ține. Înjură neauzit și o stinse, mișcîndu-și mîna înainte și înapoi, ca să răcorească degetele și metalul și s-o folosească din nou, cît mai repede.

Timpul conta acum mai mult decît orice.

Avea să aștepte pînă ce nemernicul se apropia destul, pe urmă avea să aprindă lumina și să lovească în același timp. Ticălosul n-o să știe niciodată ce l-a pocnit.

Ascultă încordat; un colț al gurii îi zvîcnea. Își potrivea ușurel corpul, ca la base-ball.

Nu se auzea încă nici un pas, dar nu conta.

Se uită în spate, însă n-o văzu pe Patty; în față zări o umbră slabă, parcă mai înaltă decît ar fi trebuit să fie, pesemne din cauza luminii.

Dă tare!

Foarte tare!
Băiat de la oraș, își spuse el furios și aprinse bricheta.
Nu se balansă ca să lovească.
Sora lui țipă.
Nu putu să se balanseze ca să lovească.
Sora lui urlă sălbatic.
Paulie la fel.

PATRU

Directorul-adjunct Walter Skinner ședea la birou, cu mîinile în poală; înainte să-și coboare privirea, fixă absent tavanul vreme de cîteva secunde. Nu zîmbea. Un dosar deschis era întins în mijlocul biroului. Îl privi disprețuitor, clătină din cap și-și scoase ochelarii cu rame de sîrmă. Își masă cu două degete șaua nasului.

Mulder nu spunea nimic, iar în scaunul de alături Scully arbora o mină perfect evazivă.

Întîlnirea nu debutase bine.

Copia unei întregi filiere mafiote din Pittsburg, stoarsă vreme de șase luni de la un grangur, fusese pusă într-un loc nepotrivit, iar Mulder, sosind primul, ajunsese chiar în mijlocul furtunii pe care Skinner o revărsa asupra secretarei și a cîtorva agenți roșii la față. Mulder fusese și el — altădată — victima furiei directorului-adjunct, așa că se strecură iute în birou, indicînd din cap că va aștepta acolo.

Pe urmă comisese o greșeală de protocol, așezîndu-se înainte să fi fost invitat. Cînd intrase Skinner, exasperat și nervos, Mulder nu reușise să se ridice destul de repede și directorul îi răspunsese la salut atît de scurt, încît parcă restul s-ar fi topit într-un furnal încins.

Totul amenința să se ducă de rîpă; chiar și după venirea lui Scully, Skinner tot mai tuna din cauza celor care, din neatenție, periclitaseră o investigație importantă.

Mulder suportă totul fără comentarii.

Cel puțin tipul nu se luase de el, așa, pentru variație, cum mai făcuse altădată.

Atunci, ca de obicei, mărul discordiei dintre ei fuseseră Dosarele X.

Mandatul FBI se răsfrîngea asupra unei mulțimi de delicte federale, de la răpiri la extorcări, asasinate politice și jafuri de bănci; el le permitea, de asemenea, investigarea unor cazuri locale atunci cînd autoritățile de acolo cereau sprijin sau cînd delictul putea fi considerat că prezenta un potențial interes federal și implica securitatea națională.

Nu întotdeauna, însă.

Uneori se iveau cazuri care sfidau orice interpretare legală, ba chiar și rațională.

Cazuri ce păreau să vizeze fenomene paranormale, inexplicabile și bizare, sau declarații în care erau invocate OZN-uri.

Dosarele X.

Asta era preocuparea permanentă, uneori obsesivă, a lui Mulder; esența convingerilor lui o reprezenta credința — cu sau fără Dosare X — că adevărul nu este întotdeauna atît de evident pe cît pare. Și că nu este mereu dorit și binevenit.

Dar exista un adevăr și el se arăta hotărît să-l descopere.

Și să-l facă să fie cunoscut.

Nu pentru o răsplată materială; avea motivele lui.

Skinner lăsă o mînă grea peste dosarul de pe birou.

— Mulder...

Lentilele ochelarilor reflectau lumina, ținînd la adăpost ochii vlăguiți ai directorului care clătină încet din cap.

— Mulder, cum naiba te aștepți să cred că ucigașul chiar își scrie numele pe sînii victimelor?

Din ton mai mult decît din cuvinte, Mulder își dădu seama că pe director îl preocupa de fapt altceva.

— Mi s-a părut evident, domnule, o dată ce am stabilit un tipar care se repetă.

Skinner îl fixă cîteva clipe, apoi spuse sec:

— Bine.

Un schimb de priviri cu Scully îi confirmă lui Mulder că nu se înșelase în privința a ceea ce îl interesa într-adevăr pe director. Ceva îi spunea că iarăși călcase pe cineva pe bătături. Ca de obicei.

Era, așa cum i se spusese, clovnul Biroului.

Dar ceva îl nemulțumea mai mult decît intrigile interne. Presupunea că ar fi fost mai înțelept, date fiind personalitățile celor implicați, să-i lase pe Neuhouse și Bournell să vină cu soluția, ca și cum ar fi fost a lor. Ar fi trebuit numai să-i conducă spre ea. Să o sugereze, în loc să o numească.

Și, tot ținînd cont de personalitățile celor implicați, probabil că Bournell se plînsese că Mulder încerca să-i fure cazul și să-l facă de rîs.

— Domnule?

Vorbise Scully.

Skinner nu-și mișcă decît ochii.

— Dacă înțeleg bine, sîntem foarte presați de timp. După programul respectat pînă acum, ucigașul ar trebui să acționeze din nou în următoarele două săptămîni. Poate chiar mai devreme. Dacă agentul Mulder este în stare să furnizeze, în acest stadiu al investigației, vreun indiciu de orice fel — mai ales că îl presează și pe el cazurile proprii — atunci nu ne poate fi decît de folos. Nu înseamnă un amestec, ci un ajutor.

Mulder dădu ușor din cap; dacă s-ar fi putut, ar fi izbucnit în rîs.

— Și pe urmă, adăugă Scully blînd, în timp ce directorul își scotea ochelarii, mă îndoiesc că Mulder consideră acest caz destul de straniu ca să-l intereseze.

Skinner îl privi, fără să clipească.

— Așa cred și eu, agent Scully.

Mulder nu reuși să-i descifreze expresia feței. Nu putea uita că, mai demult, Skinner închisese dosarele X, la ordinele superiorilor cărora nu le plăcea că Mulder afla prea multe lucruri care, considerau ei, nu-l priveau deloc. Dar nu putea uita că tot Skinner ordonase redeschiderea Dosarelor X, iar agentul era convins că nu se bucurase de prea mult sprijin atunci cînd o făcuse.

Nu știa ce să mai creadă.

Skinner nu se arăta niciodată pe deplin prieten sau dușman. În ciuda poziției lui, era o umbră, iar Mulder nu știa ce ascundea această umbră. Spuse atent:

— Scuzați-mă, domnule. Sînt mustrat pentru că am acordat sprijin atunci cînd mi s-a cerut?

— Nu, agent Mulder, răspunse obosit directorul. Nu ești mustrat.

Își frecă din nou coama nasului, de data asta fără să-și mai scoată ochelarii.

— Trebuia însă să te convoc aici. Nu-i nevoie să spui despre ce am vorbit. Dar data viitoare fă-mi favoarea și scapă-mă de neplăceri și de telefoane-și lasă pe altcineva să-și imagineze soluția. Așa cum a sugerat agentul Scully, fii doar ghid.

Nu zîmbea.

Nici ceilalți nu zîmbeau.

În cele din urmă, directorul închise dosarul și le făcu semn din cap că puteau pleca. Cînd ajunseră la ușă, adăugă:

— Greacă, Mulder?

— Greacă veche, domnule.

Directorul dădu din cap.

— Evident.

Mulder rezistă ispitei de a saluta militărește și ieși după Scully pe coridor; ea propuse o cafea și un ceai cu gheață la cafenea.

— Uite, Scully, zise agentul, în timp ce se îndreptau într-acolo, apreciez sprijinul tău, dar să știi că n-am nevoie să fiu apărat. Chiar n-am.

Ea se uită la el și oftă.

— Ba ai nevoie, Mulder, zău că ai.

O privi fără expresie.

— Crede-mă, zise ea, atingîndu-i brațul. În problema asta trebuie să mă crezi.

Nu izbucni cu adevărat decît după-amiază.

Triase fără tragere de inimă o serie de cazuri noi, care-i fuseseră aruncate pe birou pentru evaluare. Faptul că studiase la Oxford un curs special de expertizare a comportamentului criminal și talentul lui natural de a descoperi urme acolo unde nu le vedea nimeni reprezentau un adevărat magnet pentru cazurile ajunse brusc și inevitabil într-o fundătură.

Nu-i păsa, chiar îi făcea plăcere.

Ceea ce-l scotea acum din sărite rămînea presupunerea că Bournell și Neuhouse procedaseră intenționat astfel încît el să fie mustrat. Nu erau incompetenți. Și categoric nu erau proști. Dacă ar fi avut destul timp, cu siguranță că ar fi descoperit ei înșiși ceea ce le arătase Mulder. Iar Biroul era doldora de experți — fie aici, fie la Quantico — în stare să ajungă la aceeași concluzie.

Se lăsă pe spate în scaun, întinse picioarele și se uită fix la ușa închisă.

O picătură de sudoare i se scurgea pe obraz.

Nu s-ar fi mirat dacă ar fi aflat că sînt din nou cu ochii pe el — *ei*, forțele acelea necunoscute pe care el le numise Guvernul din Umbră; adică oamenii care știau mai mult decît lăsau să se afle despre ceea ce el însuși știa că se ascundea în Dosarele X.

Nu, nu era paranoic.

Încercaseră de mai multe ori să-l discrediteze și să facă în așa fel încît să fie concediat.

Încercaseră de mai multe ori să-l ucidă.

Și pe Scully.

Numai faptul că avea și prieteni în lumea aceea cenușie de umbre îl păstra în viață și în funcție, o știa foarte bine.

Probabil că acum se țineau iarăși după el. Sîcîindu-l. Distrăgîndu-i atenția. Sperînd că, poate din neatenție, va face vreo greșeală la vreunul dintre cazurile pe care le studia. Învățase cu greu că numai Skinner și niște necunoscuți îl puteau apăra.

— Ar fi trebuit să le spun că-s litere rusești, șopti el spre podea.

Și rîse.

Ușa se deschise brusc și se trînti de perete, aproape răsturnîndu-l din scaun. În prag stătea Bournell, cu arătătorul întins spre el.

— Mulder, cine știe greaca veche? întrebă răgușit agentul.

Mulder ridică din umeri.

— Habar n-am. Vechii greci?

Bournell clipi încet și făcu un pas în birou, chiar în clipa în care ventilatoarele începură să împrăștie aer rece. Se întoarse să închidă ușa după el, dar se răzgîndi. Băgă o mînă în buzunar.

— Preoții, Mulder. Seminariștii. Profesorii de la seminar. Predicatorii, Mulder. Oficianții. Cei care studiază Biblia.

Mulder așteptă răbdător, fără să se miște. Se gîndea dacă ar fi bine să menționeze că lista putea include și pe profesorii de limbi clasice, pe arheologi și pe cine mai știe cine. Ca să nu mai vorbim de emigranții care învățaseră în Grecia. Sau pe cei care studiau încă vreo douăsprezece discipline, științifice sau nu. Dar tipul din fața lui era agitat dintr-un motiv oarecare și Mulder nu voia să-l întrerupă.

— M-am gîndit mai bine, continuă Bournell, bătînd cu un deget într-un biblioraft de lîngă el. Ai avut dreptate cu greaca și mi-am tras un car de șuturi pentru că nu mi-a

trecut prin cap mai devreme. Însă trebuie să-ți spun că mi se pare că te înșeli în legătură cu numele.

Mulder se ridică încet, își întinse picioarele, își îndreptă capul și îl privi, cu ochii îngustați.

— Cum așa?

— Cînd eram la facultate am făcut parte dintr-o frăție.

— Una de fete ar fi fost cea mai nostimă.

Bournell îl privi plin de dezgust și Mulder ridică o mînă în semn de scuză.

— Okay. Așadar, ai făcut parte dintr-o frăție. Ce legătură are asta cu...

— Alpha Chi Ro, așa se numea.

Întinse mîna dreaptă; purta un impresionant inel cu pecete, un rubin șlefuit și montat în aur. Făcu un pas spre Mulder, apropiindu-se ca să poată fi văzut mai bine.

— Pe margine, Mulder, uită-te pe margine.

Se uită, văzu cele trei litere gravate și-și ținu răsuflarea. Mîna se trase înapoi.

— Chi Ro. Simbolul lui Cristos, Mulder.

Avea o voce veselă și dădea mereu din mînă.

— Asta scrie: Chi Ro. Dădu scurt din cap și se lovi cu palmele peste coapse. Femeile acelea nu sînt tîrfe, ar fi fost prea ușor. Dar pun pariu că fermele, casele de la fermă înseamnă ceva, o legătură, ceva ce poate trece prin mintea unui fanatic religios... Nu știu ce, din păcate.

Mulder se așeză, plin de admirație.

— Fir-aș al naibii!

Bournell zîmbi, își frecă palmele și se uită spre ventilatoare.

— Bătrîne, dar aici la tine parcă-i congelator. Termostatul tău e defect, sau ce?

Se îndreptă spre ușă, apucă clanța și se opri înainte de a ieși.

Mulder observă umerii încordați destinzîndu-se.

— Mulțumesc, Mulder. Fără glumă. Sincer să fiu, nu știu dacă aș fi observat vreodată chestiile alea grecești. Am inelul dintotdeauna și abia l-am băgat în seamă. Dar tocmai l-am curățat și, cînd să-l pun pe deget azi dimineață... mi-a dat de gîndit, pricepi? Și m-am uitat la el ca și cum nu l-aș mai fi văzut niciodată.

Ezită să mai spună ceva, apoi dădu din cap în semn de mulțumire și închise ușa după el.

Mulder rămase multă vreme nemișcat.

CINCI

Șeriful Chuck Sparrow își scoase pălăria, trecu cu mîna peste ceea ce-i mai rămăsese din păr, apoi puse pălăria la loc, trăgîndu-i borul cît mai jos.

— Ce părere ai? întrebă femeia de lîngă el, cu vocea sugrumată de efortul de a nu lăsa mîncarea de la prînz să-i iasă pe gît.

Sparrow clătină din cap. Nu-și putea imagina decît fie că cineva avusese o nevoie disperată să-și exerseze priceperea de tăbăcar, fie că una dintre sectele acelea blestemate se cuibărise iarăși pe undeva printre dealuri. Pe de altă parte, nu trebuia să fii foarte deștept ca să-ți dai seama că aici o să fie mai mult de lucru decît avea el chef.

Stăteau unul lîngă altul la gura unei caverne micuțe din partea de vest a unei coline izolate, la vreo două mile vest de ferma Hatch. În față era împrăștiat ceea ce mai rămăsese dintr-un juncan; furnici și muște se străduiau acum să curețe animalul mort de ceea ce nu dispăruse încă.

— Ce crezi?

— Donna, zise el, al naibii aș vrea să știu!

Donna era o femeie înaltă, cu trupul ascuns în cizme, blugi largi și o cămașă bărbătească prea mare. Părul castaniu și tuns scurt și-l dădea după urechi, iar pe mîna dreaptă purta cel mai mare inel de argint pe care-l văzuse vreodată Sparrow. Venise cu un Cherokee parcat cincizeci

de metri mai în spate; mașina lui de teren fusese oprită în spatele mașinii ei.

Femeia arătă cu bărbia spre peșteră:

— Nu te uiți înăuntru?

— Ba da, răspunse el, cu o răbdare exagerată. M-am mai uitat.

— Și?

— Și tot ceea ce am găsit sînt paisprezece feluri diferite de rahați, ești mulțumită? Și oase. Oase mici, adăugă el iute. Gunoiul obișnuit.

— Am citit că așa obișnuiesc. Un fel de adăpost temporar.

El se uită peste coastă, trăgînd cu coada ochiului la mașini.

— Uite, să nu mi-o iei în nume de rău, bine? Dar pe-aici n-a existat niciodată vreo blestemată de puma de cînd sînt eu în serviciu. Și, în caz că n-ai reținut, pumele nu-și jupuiesc victimele înainte să le mănînce.

— N-am nevoie de bătaia ta de joc, Chuck.

Nu, își spuse el, ție îți trebuie numai o scatoalcă zdravănă, ca să nu mă mai bați dracului la cap.

Necazul era că avea de-a face cu cel de-al patrulea animal măcelărit în numai o săptămînă, iar el n-avea nici măcar un semn sau o urmă, n-avea nici cea mai mică indicație despre cine naiba le ucidea. Sau măcar de ce le lua pieile. Din cine știe ce motiv pe care nu l-ar fi putut preciza, nu credea că animalele fuseseră mai întîi ucise. După socoteala lui, muriseră fie din cauza șocului, fie pentru că pierduseră tot sîngele.

Numai că, dacă n-o ștergeau repede de-aici, aveau să-și dea duhul din cauza mirosului.

Își puse mîna la gură, se întoarse și o luă spre mașină. Donna îl urmă, mormăind în barbă și trosnindu-și degetele.

Indiferent despre ce-ar fi vorba, își zise Sparrow, în timp ce se lăsă să alunece în albia puțin adîncă și trecu dincolo din doi pași, indiferent cine face măcelul, ar fi tre-

buit să se fi mulțumit cu animalele și situația de la birou n-ar fi ajuns atît de împuțită.

Numai că muriseră și trei oameni, în mod clar din același motiv — indiferent care naiba o fi fost acela — iar asta aruncase lucrurile în aer, dacă expresia se potrivea. De aceea, de fiecare dată cînd telefona cineva cu o nouă plîngere, Sparrow se ducea personal să cerceteze. Și nu din cauză că n-ar fi avut încredere în ajutoare. După treizeci și cinci de ani de umblat pe toate drumurile deșertului, de discuții cu indienii din Santo Domingo, San Felipe și alte *pueblos*, ajunsese să cunoască dealurile și munții atît de bine, încît ar fi putut să le străbată practic legat la ochi. Cînd unui om i se întîmplă una ca asta, atunci ajunge un așa-zis expert al zonei, chiar dacă nu vrea, chiar dacă n-are chef, chiar dacă ar fi în stare să-și taie brațul drept numai ca să fie prost toacă.

Căută în sertarul șoferului și apucă microfonul stației; îl deschise și-i spuse dispecerului ce găsise și unde. Donna se uită la el plină de neîncredere. Șeriful n-o băgă în seamă și continuă să vorbească; ordonă să vină cît mai repede un furgon ca să ridice scheletele și un veterinar care să examineze ce mai rămăsese. Cînd termină, puse microfonul la loc și se rezemă cu spatele de ușă, încrucișîndu-și brațele pe pieptul aproape la fel de încăpător ca și stomacul.

— Te gîndești să te duci să vorbești cu Annie? întrebă femeia.

Stătea în mijlocul drumului, chiar între cele două urme lăsate de roțile mașinilor care trecuseră pe drumul acela, și desena figuri fără noimă în praful de pe caroserie.

— Pentru ce? Făcu un semn vag spre dreapta. Stă prea departe.

— Poate că-i una dintre vitele ei.

— Probabil, încuviință el. Pe urmă arătă spre dealul de la vreo milă mai încolo, adică spre ceea ce localnicii numeau Zidul Konochine. Ar putea să fie și unul dintre ei, ți-a trecut prin cap?

Nu se uită într-acolo, iar el zîmbi. Donnei Falkner nu-i prea plăceau indienii Konochine. De-a lungul anilor, tot refuzaseră ofertele femeii de-a negustori ce meștereau ei pe-acolo și-ar fi putut să vîndă. Ba o dată chiar o alergaseră prin rezervație, ca s-o alunge. Fusese de-a dreptul o vînătoare, urlaseră și fluturaseră tot ce le căzuse în mînă, ca și cum ar fi hăituit-o, silind-o să urce pe Sangre Viento Mesa pentru ca de acolo să o arunce în hău, la fel cum făcuseră preoții spanioli și cu soldații în timpul revoltei din *pueblo*, acum mai bine de trei sute de ani.

Cu singura diferență că spaniolii nu se mai întorseseră niciodată la Konochine. Nu știa nimeni de ce.

Acum Donna lucra cu un intermediar — Nick Lanaya se numea — așa că nu fusese nevoie să mai pună vreodată piciorul în rezervație.

— Sataniști, sugeră Donna, împungînd în continuare caroseria cu piciorul, cu mîinile băgate în buzunarele de pe coapse.

Sparrow pufni. Parcursese o listă întreagă a suspecților obișnuiți, de la sataniști la tot soiul de ticăloși și de amețiți care cred că pot ajunge într-o lume mai bună spintecînd viței și țapi. Dar nici unii dintre ei, din cîte știa, nu ucideau și oameni și animale; mai ales nu cu atîta brutalitate și lăsînd leșurile în urma lor.

Totuși nu se simțea un expert în materie, așa că oftă, silit să admită că poate venise timpul să-i cheme pe experți. Mîndria și lipsa de grabă îl vîrîseră în fălcile ziarelor.

Doi bărbați ședeau pe o coastă de deal, cu hainele largi la fel de maronii și de arse de soare ca pămîntul din jur. Primul era un bătrîn cu părul alb și drept căzîndu-i pe umerii osoși. Avea chipul ascuțit, iar pielea era întunecată și adînc brăzdată în jurul gurii și a ochilor adînciți în orbite. Purta în jurul gîtului un colier din os de șarpe.

Cel de-al doilea bărbat era mai tînăr, fără însă să fie tînăr cu adevărat. Dar avea părul încă negru, prins la spate într-o coadă de cal fixată într-un inel de aur bătut cu turcoaze. Ședea pe vine, cu mîinile atîrnîndu-i între

genunchi și degetele în continuă mișcare, ca niște trestii legănate de vînt.

Cînd vorbeau — nu prea des — o făceau într-o combinație de spaniolă și dialect Konochine.

— Tată, zise cel tînăr, respectuos și obosit, trebuie să-i pui capăt.

Bătrînul clătină din cap.

— Dar știi bine ce face. Ne osîndește pe toți.

Nici un răspuns.

Bărbatul mai tînăr se întinse după un smoc de iarbă; se opri chiar înainte să-l apuce. Firele erau ascuțite; dacă le-ar fi atins, i-ar fi dat sîngele. Apucă o piatră și o aruncă tare în josul coastei.

Dedesubt se întindea drumul care ducea la trecătoare și, pe lîngă ferma lui Annie Hatch, spre autostradă. În spate era Sangre Viento Mesa.

— Mor oameni, Dugan, zise tînărul în cele din urmă, renunțînd la formulele de politețe. A ajuns acum pînă la Albuquerque.

Nu întoarse capul; știa că bătrînul nu-l privea.

— E prea mult de-acum, nu mai poate fi ascuns. Autoritățile tot or să vină, mai devreme sau mai tîrziu. Nu vom fi în stare să le ținem la respect.

Bătrînul își atinse colierul.

— N-au decît să vină, Nick. N-au decît să caute. Nu vor găsi nimic.

— Și dacă vor găsi? insistă tînărul.

Bătrînul aproape că zîmbi.

— Nu vor crede.

Donna urmări mașina șerifului cum se îndepărta, ridicînd trîmbe de praf cu roțile din spate. Își dădea seama că orgoliul ei încasase o lovitură zdravănă din cauză că nu reușise încă să-și dea seama ce cult stătea în spatele atrocităților. Credea însă că nici ea și nici poliția locală nu căutaseră în locul potrivit. N-avea nici un rost să vînezi prin barurile din Albuquerque și nici să trimiți agenți sub

acoperire la Universitate; nu rezolvai nimic, erau doar ore suplimentare de plătit.

Aruncă o privire spre cer și nu văzu decît o scamă de nor rătăcită în imensitatea albastră.

Cotidienele *Journal* și *Tribune* cereau sîngele cuiva; dacă Sparrow nu era atent, aveau să-l ia pe-al lui.

Ei bine, își zise acum, în timp ce se întorcea la mașină, problema n-o privea pe ea. Șeriful se făcuse băiat mare. Putea să-și poarte singur de grijă. Nu ținuse cont de nici o idee de-a ei, atunci cînd încercase să-i dea o mînă de ajutor. O considera o excentrică și nu îi acordase atenție, chiar dacă i-o ceruse pe șleau...

— Rahat! exclamă ea, trăgînd un șut în roata din față a Cherokee-ului. Un idiot!

Sări în mașină și țipă ascuțit cînd atinse cu degetele volanul încins. Își trase mîinile înapoi. Pe scaunul de alături zăcea o pereche de mănuși. Și le puse pe mîini, trăgînd cu ochiul în oglinda retrovizoare spre colină, la norul de muște după care recunoștea locul unde zăcea scheletul juncanului. Stomacul îi urcă în gît; respiră adînc și îl trimise la loc.

Nu era cîtuși de puțin în apele ei.

Văzuse lucruri mai rele în deșert și mult mai rele în oraș, după cîte vreo bătaie cu cuțite sau un schimb de împușcături. Nu-și dădea seama din ce cauză povestea de acum o marca într-atît!

Întoarse cheia în contact și porni motorul, dar o scurtă privire în retrovizor o făcu să țipe.

Un camion mai mult ruginit și plin de praf decît roșu se îndrepta cu viteză maximă direct spre bara din spate a mașinii ei; soarele îi exploda în parbriz, iar grătarul din față părea o gură feroce de rechin.

Se apără cu brațele de lovitură, din instinct, dar camionul viră în ultima clipă, dintr-o dată, și trecu pe lîngă ea atît de liniștit, încît femeia, uimită, se întrebă dacă într-adevăr se năpustise cu viteză spre ea, dacă nu cumva i se păruse.

Se uită spre dreapta; șoferul camionului se uită și el la ea.

Doamne, Dumnezeule, își spuse femeia.

O pălărie cenușie trasă pe ochi, ochelari de soare negri, păr negru lung, prins la spate într-o coadă de cal ajungînd pînă la șale.

Leon Ciola.

Nu-și dădu seama că-și ținea răsuflarea pînă cînd camionul nu se făcu nevăzut în spatele norului de praf pe care-l ridicase. Abia atunci se lăsă pe spate în scaun, își sprijini capul de spetează și închise ochii. Aerul condiționat îi sufla în poală; tremura, dar nu-l închise și nici nu-l îndreptă în altă direcție. Ținu ochii închiși pînă nu mai putu. Cînd îi deschise, era singură; dispăruse pînă și praful.

Haide, își spuse, înghițind în sec; hai acasă, fetițo.

Trecură zece minute pînă cînd se simți în stare să apuce volanul fără să tremure și încă zece pînă să-și dea seama că nu plecase și să apese pe accelerator, fără să țină seama că motorul lătra sub capotă ca o mitralieră. Suportă zgîlțîiala și se luptă cu ea, pînă ce mașina se smulse din loc și soarele o orbi, făcînd-o să nu se mai gîndească decît la drum.

Întîi să ajungă acasă și să bea ceva. Pe urmă avea să-l sune pe Sparrow și să-i spună că Ciola se întorsese.

Presimțea că șeriful o să fie al dracului de supărat.

Bărbatul mai tînăr se ridică în picioare, gemînd ușor și frecîndu-și șalele, în timp ce întindea picioarele ca să scape de amorțeală. Mai încercă o dată:

— Dugan, nu trebuie să lăsăm să se întîmple una ca asta. Tot ceea ce ne-am străduit să facem se va nărui.

Bătrînul se ridică și nici nu se uită la el. Părea că privirea lui se concentrase undeva în depărtare, la norii alburii de acolo.

— Nu putem opri nimic, Nick.

— Poate că nu totul, dar măcar pe el.

— Nu știm sigur.

La naiba, ba știm, își zise furios tînărul. Știm foarte bine că el este și nu facem nimic în plus. Absolut nimic. Bătrînul își urmă gîndul, întrebînd cu blîndețe:

— Și dacă te înșeli?

Nick clătină din cap, deși știa că bătrînul n-avea cum să-l vadă.

— Și dacă mă înșel, ce avem de pierdut? Acești *anglos* or să vină, or să arunce o privire pe-aici, pe urmă or să plece și noi vom rămîne singuri. Ce-avem de pierdut, Dugan?

Răspunsul sosi, la fel de moale:

— Ceea ce ne aparține.

Tînărul clătină din nou din cap. Cunoștea această discuție, era la fel de veche ca și el, poate chiar mai veche: să lași restul lumii să pătrundă în lumea ta. N-aveai nimic de pierdut; dimpotrivă, asta însemna televiziune, radio și posibilitatea de a-ți face gîndul mai cunoscut. Alternativa era să ții lumea la distanță, pentru că ea nu are nimic de-a face cu ceea ce sîntem noi.

Exact motivul pentru care tinerii plecau și mulți dintre ei nu se întorceau niciodată.

Dintr-o singură mișcare, atît de iute și de lină încît nici nu păruse că se urnește, bătrînul se ridică în picioare, își scutură pantalonii de praf și aprecie ora după soare. Merse către culme fără să scoată o vorbă. Nick îl urmă, cu un pas mai în spate. Ajunseră în vîrful dealului și Dugan arătă cu degetul năluca palidă a lunii.

— Încă o noapte și totul se va termina.

Nick nu spuse nimic, dar tăcerea lui împrăștia în jur îndoială.

— Încă o noapte.

Bătrînul îl luă de braț; drumul ce se strecura prin vale era alunecos și povîrnit.

— Avem nevoie de credință în aceste zile, știi bine. Schiță un zîmbet. Mă tem că avem nevoie de mai multă credință decît de obicei. Ne trebuie acolo.

Nu credința îl îngrijora pe Nick. Credință avea și și-o păstrase, în ciuda timpului petrecut în lumea de dincolo.

Nu despre credință era vorba.

Ci despre crimă.

Și despre ceea ce crima avea să atragă după sine.

ȘASE

Mulder intră în birou fluierînd.

Era genul de dimineață care începea cu un răsărit fantastic, de necrezut, ca în zilele de aur de la Hollywood, promițînd lucruri atît de minunate, încît pe jumătate te temeai că visezi. Valul de caniculă încetase de trei zile, lăsînd în capitală temperaturi primăvăratice, ploi ușoare noaptea — cît să spele străzile — și o briză constantă ce împiedica poluarea să încețoșeze cerul albastru.

Frunzele nu erau prăfuite, florile străluceau... părea atît de frumos, atît de perfect, încît aproape că ți se făcea rău.

Lui Mulder însă nu i se făcuse rău. Nu era chiar atît de nebun.

Băgă imediat de seamă că Scully stătea în scaunul lui.

— 'Neața, zise el voios.

De la întîlnirea cu Skinner găsise cheia a încă două cazuri care-l înnebuneau de luni de zile. Iar agenții implicați în ele fuseseră — lucrurile se schimbau! — deschiși la soluțiile lui și imediat recunoscători; orgoliile nu se inflamaseră și încă doi ticăloși ajunseseră pe punctul să fie prinși.

Nu fusese surprins că, spre deosebire de Bournell, Beth Neuhouse nu se arătase ca să se scuze pentru atitudinea ei. De fapt, de vreo săptămînă nici n-o mai zărise — alt

semn că viața putea fi frumoasă și că probabil se înșelase în legătură cu sancțiunea.

Nu-i mai lipsea acum — ca lucrurile să fie perfecte — decît un stoc generos de semințe de floarea-soarelui.

— Care-i treaba? întrebă el, lăsîndu-și servieta să cadă lîngă un birou supraîncărcat.

Scully se întinse într-o parte și aruncă o pungă de plastic.

Îi căzu pe piept și o prinse cu o mînă. Un sfert de kilogram de semințe de floarea-soarelui. Zîmbi. Un semn; trebuia să fie un semn. Zîmbetul se transformă în bănuială.

— Nu-ți place cînd mănînc semințe. Fac mizerie. Și tu urăști mizeria. Cîntări punga în mînă. Cu ce ocazie?

Ridică nevinovată din umeri și se aplecă din nou, căutînd ceva în servietă. Purta un costum verde și o bluză asortată și largă, încheiată la gît.

— Cu ce ocazie, Scully? repetă el, aruncînd punga pe birou.

Femeia ridică un dosar, îl fîlfîi prin fața lui și-l așeză afectat în poală.

Mulder se uită la dosar, la ea și la punga cu semințe. Categoric era un semn, dar n-avea intenția să-l descifreze.

Scully îi urmări expresia feței și zîmbi ușor.

— Nu te îngrijora, probabil că de data asta cazul o să-ți placă.

El continuă să aștepte.

Scully se lăsă pe spate în scaun.

— Ia zi... ce știi despre mutilările de vite?

— Ah, Scully, te rog, nu începe iar.

Se lăsă să cadă într-un scaun de birou cu rotile, învîrtindu-se pînă ce ajunse cu fața la ea; își încrucișă picioarele. N-avea de gînd să răspundă, era limpede că întrebase pur și simplu retoric; dar își dădu apoi seama că trebuia s-o facă. Îl pregătea, îi pregătise mintea pentru ceva neobișnuit.

— Bine. Își împleti degetele mîinilor, cu coatele pe brațele scaunului. În funcție de cel cu care vorbești, ai de-a

face cu culte pe jumătate păgîne care pretind sacrificii bizare — vacile fiind animale alese — de experimente secrete ale guvernului, care testează imunitatea la o eventuală armă chimică, pur și simplu de încercarea armei chimice ca atare, sau... Se uită în tavan. Sau presupuse experiențe extraterestre. Înclină vag din cap. Ca să numesc doar cîteva ipoteze.

Ea deschise dosarul din poală, fără să răspundă.

— Vitele sînt fie înjunghiate, fie au pielea sau mușchii secționați și/sau organele scoase.

— Sau sînt pur și simplu tăiate felii și lăsate în mijlocul cîmpului pînă cînd vreun fermier o să dea peste ele. Ei, și? Știi bine că nu e genul de lucru care să mă...

Se opri și apoi se uitară unul la altul.

Aproape că spusese „să mă intereseze".

Rupse tăcerea primul, uitîndu-se la bombeuri.

— Unde?

— New Mexico.

Mulder hohoti.

— Vite mutilate? Bine. Lîngă Roswell, presupun. Haide, Scully, las-o baltă. N-am de gînd să intru...

Ea îi întinse două fotografii, fără să comenteze.

Le luă într-o clipă. După o altă clipă își lăsă picioarele pe dușumea și se aplecă deasupra lor, cu coatele lipite acum de trunchi. Avu nevoie de timp ca să înțeleagă ce vedea, iar cînd își dădu seama respiră accelerat.

La început nu păreau decît niște pete albe și gri pe pămîntul gol. Nisipos, zgrunțuros, probabil deșertic. Dacă te uitai mai bine, formele se închegau în ceva ce semăna cu niște carcase de animale jupuite, în unele zone chiar pînă la os. Din capete nu rămăsese decît țeasta goală.

— Cel din stînga, zise ea, n-a fost găsit decît după două zile.

Nu mai avea ochi și o examinare atentă scotea la iveală forfota furnicilor, plus cîteva muște pe care fotograful nu reușise să le alunge. Picioarele dinapoi fuseseră smulse din încheieturi, gura era deschisă, cu limba la locul ei, însă mult mai mică, mai subțire decît ar fi trebuit să fie

și, evident, jupuită. În ciuda umbrelor și în ciuda strădaniei sale, nu reuși să distingă nici un fel de pete sau de urme de sînge.

Ridică privirea, încruntat.

— Sînge?

Scully negă.

— Știu, m-am uitat și eu. Dacă-i vorba de exsangvinare, e aproape prea bine făcută. Altminteri... Ridică din umeri. Cauterizarea e singurul lucru care mi-a trecut prin cap. Din fotografii, așa pare. Dar ca să știm exact ar trebui să stăm de vorbă cu cei care au văzut scena la fața locului.

Se uită la fotografia din dreapta.

— Asta, explică Scully, a fost găsită, cred ei, la numai cîteva ore după ce s-a petrecut. Ochii lipsesc și aici, dar nu se poate spune dacă au fost scoși sau...

Nu termină fraza, nu era nevoie.

— Din nou sîngele, zise el, trecînd cu privirea de la o fotografie la alta.

— Într-adevăr. Și, din nou, n-am nici o explicație să-ți ofer. Adică nu pe baza a ceea ce avem acum. Uită-te mai bine la picioare. Smulse, ca și dincolo. M-aș mira să se mai țină în încheieturi. O mare forță a fost desfășurată acolo, Mulder. Multă de tot.

— Adică?

— E prea devreme să mă pronunț, Mulder, știi și tu. Cea mai mare parte din piele a dispărut, și totuși... Se apleacă înainte și arată cu degetul: Parcă ar fi niște fîșii în jurul burții. Și, poate, între picioare. Cu tot țesutul muscular dispărut sau sfîșiat, e greu de spus.

El se uită în sus.

— E mai mult decît piele smulsă. Ce crezi? Jupuită?

Scully încuviință precaută, nedorind, ca de obicei, să se implice în afirmații prea sigure înainte de a vedea ea însăși probele.

— Așa mă gîndesc. Dar n-am cum să știu pînă nu văd cu ochii mei.

Îi mai întinse o pereche de fotografii.

Le luă și se uită nedumerit, apoi se răsturnă pe spate în scaun, înghițind greu.

— Isuse!

Oameni; erau oameni.

Închise ochii și puse fotografiile alături. Văzuse de-a lungul anilor o mulțime de orori, de la trupuri dezmembrate la adevărate măceluri, dar nimic nu i se păruse atît de urît. Nu avu nevoie să se uite decît o dată ca să înțeleagă că era ceva cu totul diferit. Asta ca să se exprime blînd.

Jupuiți.

Oamenii aceia fuseseră jupuiți și nu trebuia să întrebe dacă mai trăiau atunci cînd se întîmplase.

— Skinner, nu-i așa?

Da, directorul-adjunct dorise să i se comunice cazul lui Mulder cît mai repede posibil, imediat ce ajungea la birou.

Scully încuviință, în timp ce-și trecea absentă o mînă prin păr, încercînd să-l facă să stea după ureche.

— Autoritățile locale, șeriful din ținut, l-au chemat...

Căută o pagină din dosar.

— L-au chemat pe Red Garson de la biroul nostru din Albuquerque. Se pare că nu i-a luat prea mult timp să se gîndească la tine.

Mulder îl cunoștea vag pe Garson, era un tip din vest, agil și rezistent; bîntuise prin Academia FBI din Quantico, dînd dovadă mai puțin de talente deosebite — deși avea din abundență — cît de o dorință frenetică să o șteargă din est cît mai repede cu putință. Ceea ce și făcuse, imediat ce se dovedise posibil. De obicei nu se pleoștea cînd era vorba de investigații la fața locului, așadar cea de acum probabil că-l dăduse gata literalmente. Căci, altfel, nu-i stătea în fire să ceară ajutorul nimănui.

— Mulder, indiferent cine a comis așa ceva, e bolnav rău de tot.

Bolnav, nebun sau poate atît de lipsit de emoții, încît să nu poată fi considerat om.

Mulder apucă o fotografie la întîmplare — un cuplu — și fu recunoscător că fețele le rămăseseră întoarse de la aparatul de fotografiat.

— Au fost legați? Drogați?

Scully își drese vocea.

— Greu de spus, dar indiciile inițiale arată... se opri, iar el își dădu seama din vocea ei că era neliniștită, furioasă. Indiciile spun că nu. Iar Garson nu crede că au fost uciși în altă parte și apoi aduși aici.

Mulder își trecu palma peste gură, frecîndu-și ușurel buza de jos.

— Autopsiile făcute de medicul legist, o femeie pe nume Helen Rios, nu sînt concludente; nu știm dacă erau sau nu conștienți în momentul morții. Însă lipsa unei cantități substanțiale de epinefrină pare să îndice că lucrurile s-au întîmplat prea repede pentru ca așa-numitul chimism al organismului să reacționeze și să formeze substanța, așa cum se întîmplă în mod obișnuit în cazurile de violență extremă.

— Adrenalina victimei crește, spuse el încet.

Scully ridică privirea de pe raport.

— Într-adevăr. Și mai e ceva.

Mulder nu știa ce să întrebe.

— Par să fi fost îmbrăcați în momentul atacului.

El se foi neliniștit.

— Stai puțin.

— Bucăți de haine au fost găsite în jurul fiecărui loc cu victime. Nici măcar bucăți, doar frînturi. Și fragmente de piele de la cizme și pantofi. Nasturi de metal.

— Scully, oprește-te.

Mîna femeii tremura ușor; puse dosarul înapoi în servietă.

— Medicul patolog spune că fie au murit din cauza șocului, fie datorită pierderii de sînge. Respiră cu grijă. Într-o notă separată, Garson pare să creadă că au fost speriați de moarte și că au murit practic înainte să cadă.

Mulder îi făcu semn să tacă.

— Scully, acești oameni — să lăsăm pentru moment animalele deoparte — acești oameni au fost atacați de cineva sau de un grup și jupuiți pînă ce hainele le-au fost făcute zdrențe și pielea scoasă de tot. Clătină din cap. Iar tu spui...

— *Ei* spun, îl corectă femeia.

— Bine. Bine, ei spun că s-a întîmplat atît de repede, încît epinefrina n-a avut timp să... Zîmbi fără pic de veselie și se uită în jurul camerei. Scully, știi la fel de bine ca și mine că e al naibii de puțin posibil.

— Probabil că da, admise ea. N-am avut prea mult timp să mă gîndesc.

Mulder se ridică brusc.

— Nici nu trebuie să te gîndești, Scully. N-ai de ce să te gîndești. Este practic imposibil.

— Ceea ce trebuie să facem e să fim la Dulles dis-de-dimineață. Cu escală la Dallas, vom ajunge la New Mexico la ora unu. Ridică un deget, anticipîndu-i răspunsul. Adu-ți aminte, Mulder. Practic, aici nu sînt decît niște vorbe. Care nu înseamnă un răspuns.

El se uită la servietă și desfăcu brațele spre tot ce rămăsese nefăcut în birou; pe buzele ei începu să apară un zîmbet.

— Ce e? întrebă Mulder.

Nu fu nevoie să răspundă.

Mulder reacționa așa de fiecare dată cînd un Dosar X îi pica în brațe. O schimbare de viteză, un gen de agitație care trebuia înlocuit cu un altul. Era imposibil pentru el să accepte că cineva hotărîse că nu exista o explicație, indiferent ce se întîmplase.

Întotdeauna existau explicații.

Întotdeauna.

Superiorii lui și Scully nu le acceptau întotdeauna, dar ele existau.

Uneori, ca să le găsești, nu era nevoie decît de puțină imaginație. Un mod mai puțin mărginit de a vedea lumea. Voința de a înțelege că uneori adevărul purta o mască.

— Mai e ceva, adăugă Scully, în timp ce el se apleca după punga cu semințe și după servietă.

— Ce anume?

Femeia se ridică, netezindu-și fusta.

— Există un martor la una dintre crime.

Mulder rămase cu gura căscată.

— Glumești. Și a văzut el cine a făcut-o?

— Ea, îl corectă Scully. Pretinde că n-a fost o persoană.

Mulder așteptă.

— Zice că a fost o umbră.

Măiculiță, își spuse el.

— Sau, dacă nu, o fantomă.

ŞAPTE

Un foc mocnit ardea într-o scobitură.

Fumul se ridica în şuviţe negre, împrăştiind desene ciudate în larga încăpere subterană, înainte să iasă prin gaura neregulată din tavan.

Umbrele de pe pereţii grosolani de stîncă se aruncau asupra umbrelor care şedeau pe scînduri în jurul vetrei.

Erau şase bărbaţi, cu picioarele încrucişate şi goi, cu trupurile uscăţive şi pielea tăbăcită, cu părul aspru scăldat de sudoare şi sclipind în lumina focului, cu mîinile odihnindu-se pe genunchi. Cu ochii aţintiţi în flăcările mişcate de un vînticel pe care nici unul dintre ei nu-l simţea.

Pe un grătar de metal deasupra focului fierbea o oală mică, afumată, în care un lichid incolor clocotea fără să scoată aburi.

Un al şaptelea bărbat şedea pe un scaun cioplit din piatră roşie, undeva în spate, în umbră, aşa cum cerea ritualul. Nu purta nici un fel de haine, în afară de o legătură de cap împodobită cu pietre şlefuite şi nestemate, nici una dintre ele asemănătoare alteia şi nu mai mari decît un vîrf de deget. În mîna dreaptă ţinea un os de şarpe; de cea stîngă atîrna o coadă de cal negru, înnodată la capăt şi împletită cu panglici albastre, galbene şi roşii. Avea ochi negri şi privea în gol.

În cele din urmă, unul dintre cei şase se mişcă, iar pieptul i se ridică şi coborî într-un oftat lung şi tăcut. Luă

din mîna bărbatului din stînga o lingură de lut, o vîrî în oală și se ținu cît putu de bine pe picioarele descărnate, care de-abia îl susțineau. Spuse o vorbă focului. Spuse o vorbă cerului plin de fum al nopții, așa cum se zărea prin gaura din tavan. Apoi duse lingura pînă la bărbatul de pe scaun, mormăi cîteva cuvinte și picură lichidul încins peste capul lui.

Bărbatul nu se mișcă.

Apa i se scurse prin păr, pe umeri, apoi în jos, peste spate și peste piept.

El tot nu se mișcă.

Coada de cal zvîcni, însă mîna care o ținea nu se mișcă.

Bătrînul se întoarse în cerc, se așeză și, după ce se răsuci o dată, rămase nemișcat.

Singurul zgomot rămase cel al focului.

Un bărbat singur aștepta în mijlocul pustiului.

Ședea în centrul unei grămezi de oase împrăștiate peste tot în jur — oase de coiot, de puma, de cal, de bivol, de berbec, de șarpe.

Din locul unde stătea, putea să vadă fumul ridicîndu-se deasupra lui Sangre Viento Mesa, urcînd în șuvițe separate pînă cînd, treizeci de metri mai sus, se adunară toate într-o coloană unică și întunecată ce părea să-și croiască drum spre lună.

Deasupra pîlniei de fum luna strălucea ca un smarald.

Bărbatul zîmbi, însă fără veselie.

Întinse mîinile, ca și cum ar fi încercat să ademenească fumul spre sine.

Fumul nu se clinti.

El avea răbdare.

Înainte se mișcase; avea să o facă din nou.

Iar după seara de azi, cînd bătrînii nebuni aveau să termine, o să-l facă el însuși să se miște.

Nu-i trebuia decît credință.

Donna se rostogoli în somn și gemu atît de tare, încît se trezi. Clipi iute, ca să alunge coșmarul; cînd fu sigură că reușise, își trecu picioarele peste marginea patului și se ridică; își dădu părul din ochi și respiră cu gura deschisă aerul rece care-i încrețea pielea și o făcea să tremure.

În casă era liniște.

În cartier, atît cît ținea, era tot liniște.

Lumina lunii se strecura prin crăpăturile pe care draperiile le lăsau la cele două ferestre ale camerei și razele piezișe prindeau în capcana lor firicele fine de praf.

Căscă și se întinse, pe urmă căscă din nou, scărpinîndu-se într-o parte și sub sîni. Coșmarul se risipise, dar ținea minte că avusese unul și știa că fusese același care o bîntuia de două săptămîni.

Se făcea că mergea prin deșert, îmbrăcată numai într-un tricou lung, simțind sub picioarele desculțe răceala nocturnă a pămîntului. Un vînt neîntrerupt o izbea în față. Luna plină era atît de mare, încît amenința să se izbească de pămînt; stelele păreau fără număr.

În ciuda direcției vîntului, putea să audă cum ceva se mișca în spatele ei; însă ori de cîte ori se uita înapoi, nimic nu bîntuia în întuneric în afară de umbra ei.

Dar exista ceva care sîsîia.

Zgrepțăna spre ea.

Cînd nu mai putea suporta, se trezea, cu sentimentul că, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi murit.

Nu credea în strigoi, așa că nu putea decît să se minuneze.

Acum umbla somnoroasă prin bucătărie, deschizînd frigiderul și întrebîndu-se dacă era prea tîrziu — sau prea devreme — ca să bea o bere. Nu că ar fi contat. Dar, dacă ar fi băut una acum, mîine ar fi trebuit să alerge la baie înainte de ivirea zorilor, blestemîndu-se și întrebîndu-se cum o să se descurce ziua întreagă dacă dormise atît de puțin.

Încuviință din cap și închise frigiderul la loc, apoi se îndreptă către ușa din spate.

Avea o curte mică și împrejmuită, ca și curțile celorlalte case înșirate pe marginea drumului, cu un zid de piatră vopsit în culoarea pămîntului. Plopii înșirați de-a lungul lui o împiedicau să vadă celelalte case, iar unele dintre ele erau atît de departe, încît oricum nu le-ar fi văzut decît de lîngă zid.

Se simți dintr-o dată mult prea singură.

Nu era nimeni prin preajmă.

Izolată și lipsită de apărare.

Panica creștea și ea nu se simțea în stare s-o stăvilească.

N-ar fi fost de nici un folos să fugă din încăpere, pentru că nici pe ferestrele camerei de zi nu putea vedea nimic, din cauza trandafirilor agățători; petrecuse mult timp încercînd să-i facă să semene cu un gard viu și să acopere astfel priveliștea cîmpului gol de dincolo de șosea.

O capcană; era prinsă într-o capcană.

Se duse la ușă. O deschise, trîntind-o de perete, și alergă prin cerdac, oprindu-se abia cînd nu mai fu în stare să pășească. Betonul rece o făcea să țopăie pe loc, iar vîntul rece îi lipea tricoul de piept și de pîntec.

Am să mă mut înapoi în oraș mîine dimineață, își făgădui.

Își promitea mereu același lucru, de fiecare dată cînd avea un coșmar; îi veni să rîdă.

O, Doamne, ești al naibii de dură, își zise, sarcastică; te crezi dată naibii și e suficient un amărît de vis ca să te facă terci!

Trecu înapoi prin cerdac, rîzînd în hohote, dar nu destul de tare încît să nu audă fîșîitul.

Fumul se ridică și cuprinse luna de smarald, înghițind-o.

Mike Ostrand era un bețivan.

Doamne, cît mai băuse, de-abia mai putea vedea tabloul de bord, darămite șoseaua! Dungile cenușii de lumină ale farurilor păleau și se ascuțeau, făcînd șoseaua să se legene dintr-o parte în alta, ca și cum mașina n-ar fi fost în stare să se țină pe drumul cel bun.

Dar ce mai conta!

Autostrada dinspre Santa Fe era, cu excepția unor urcușuri ușoare, destul de dreaptă pînă la Bernalillo și apoi pînă la Albuquerque. Nu trebuia decît să țină direcția și să nu scape volanul. O mai făcuse de o sută de ori.

Sughiță, rîgîi și se strîmbă din cauza gustului acru din gît; scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să alunge gustul acela.

Radioul mormăia o melodie de Willie Nelson.

Se șterse la ochi cu o mînă și privi în oglinda retrovizoare. Nimic în spate, numai beznă.

Iar în față și mai multă beznă.

Vitezometrul indica șaptezeci de mile pe oră.

Dacă avea noroc, dacă avea noroc cu adevărat, pe la două trebuia să ajungă acasă, iar la două și zece să doarmă deja; asta presupunînd că o va face într-un loc îndepărtat, de exemplu în dormitor. Dacă nu trecea de canapea, atunci ora limită putea fi două și cinci.

Rîse și, simțind că-i vine să caște, deschise fereastra. Oricît de beat era, tot își dădea seama că era mai bine să-l bată în față vîntul rece decît să o sfîrșească înfipt într-un șanț.

Aerul mirosea frumos.

Motorul torcea, rezistent.

— Și eu sînt la fel, îi declară el șoselei. Rezistent ca o stîncă și de două ori mai puternic.

Rîse și rîgîi iar.

Fusese o noapte reușită. Ba nu, fusese chiar o noapte strașnică. Drogații aceia din Santa Fe credeau că știau înaintea tuturor cum va arăta viitoarea viziune artistică a lumii și decretaseră că o reprezenta el. O numeau „Colajul viu", iar lui îi spuseseră „geniul deșertului".

— O, Doamne! strigă Mike, pe jumătate de bucurie, pe jumătate în bătaie de joc.

După doisprezece ani în care încercase să vîndă tablouri, nu mai rezistase; tăiase în două un cactus mic, îl lipise pe pînză, adăugase cîteva oase de pasăre și două

mărgele, îi pusese un nume și, în glumă, se dusese cu el în nord.

Le plăcuse.

Al naibii le mai plăcuse!

El le dădea cu tifla, iar ei se călcau în picioare ca să-l cumpere!

Vîntul se învolbura în mașină, ciufulindu-l și ametindu-l cu o durere de cap.

Cinci ani mai tîrziu, după alte douăzeci de lucrări asamblate cu grijă cînd era mort de beat, contul lui în bancă ajunsese dolofan, avea o casă nouă, schimba mașina în fiecare an, iar femeile se aliniau una și una, așteptînd numai ca degetele lui vlăguite să le vrăjească.

I se făcea greață.

Dar nu se lăsa prostit.

Viziunile artistice erau niște capricii și știa al naibii de bine că viitorul sezon putea să fie ultimul. De aceea trebuia să se ascundă o vreme, să mai pună pe roate vreo zece proiecte noi și să se retragă înainte de a o sfîrși ca și ceilalți — falit și spunînd „Știi, am fost cineva, pe cuvînt, chiar am fost“, în timp ce cerșea o bere de la un străin, într-un bar necunoscut.

Vitezometrul sărise la optzeci.

Începu să-l doară capul.

Acidul îi gîlgîia în stomac.

Își frecă fața cu dosul palmei și i se păru că vede ceva la stînga, chiar în marginea luminii.

Se concentră ca să vadă mai bine și țipă cînd mașina, urmărindu-i privirea, se răsuci. Se strădui prea brusc să o redreseze și sări din scaun.

Se cutremură.

Fața îi era scăldată de sudoare.

Iar vezica pretindea să fie golită imediat.

Mîna stîngă îi tremura atît de tare, încît o apucă între genunchi și o strînse pînă se domoli.

— Dumnezeule! șopti el. Isuse!

Douăzeci și cinci, își jură. Nu conta că o să dureze pînă dimineață, n-o să meargă decît cu douăzeci și cinci de mile pe oră, tot drumul pînă acasă!

Nu se trezise de tot, dar sigur că beția îi mai trecuse.

Vitezometrul atinse cincizeci.

Se uită la ac, văzu că se duce încetișor mai sus, dar hotărî că era în regulă. Șaizeci, nu mai mult; așa o să ajungă acasă destul de repede, era periculos să mai rămînă pe drum.

Înghiți, respiră adînc și închise radioul; n-avea nevoie de nimic să-i distragă atenția. Trebuia să urmărească șoseaua și să nu se gîndească la nimic altceva...

Atunci văzu din nou ceva.

De fapt, nu era decît părerea a ceva ce se mișca o dată cu el, de cealaltă parte a șanțului. Cu neputință! Mergea cu șaizeci și cinci acum, ce naiba, numai o altă mașină ar fi putut atinge o asemenea viteză!

Aruncă o privire iute, dar renunță; mașina începuse să derapeze.

Nu era nimic.

Doamne, Dumnezeule, dar nici n-ar fi putut fi ceva acolo! Probabil lumina farurilor, rulînd peste ienuperi sau peste pietre. Se reflecta în ochii lui și îl punea la încercare.

Doar atît.

I-ar fi plăcut ca luna să fie ceva mai strălucitoare.

O s-o lase baltă cu pînzele noi, hotărî el, o jumătate de milă mai încolo; dă-le naibii, ajungea! Avea bani destui, casa fusese plătită, ce-ar fi putut să-și mai dorească?

Ceva îl izbi în ușa din dreapta și mașina sări într-o parte.

Strigă și-și văzu mîinile lățindu-se nefiresc peste volan, apoi văzu șoseaua pătîndu-se cu cenușiu și cu negru; țipă cînd mașina fu izbită pentru a doua oară, uitîndu-se să îl vadă pe idiotul care încerca să-l scoată de pe drum.

Nu zări nimic.

Cînd privi din nou înainte, era prea tîrziu.

Șoseaua dispăruse.

Tot ce reuși să facă fu să ducă mîinile în față, să închidă ochii și să țipe.

Nu explodase și nici nu luase foc.

Mike Ostrand atîrna agățat de centura de siguranță, auzind torsul motorului și șuieratul vîntului prin fereastra deschisă.

Mai auzea și fîșîitul acela pe care-l crezuse făcut de roți.

După cîteva clipe ceva pătrunse pe fereastră și îi atinse brațul, iar el își pierdu cunoștința.

OPT

Motelul La Mosca fusese așezat între Rio Grande și un zid înalt de cărămidă care dădea spre șosea. Era alcătuit din opt unități independente, dispuse la stînga și la dreapta unui corp central de două etaje ce adăpostea birourile, o sală de așteptare spațioasă, răcorită de o fîntînă arteziană, și un restaurant destul de încăpător ca să poată găzdui o sută de persoane fără să-și atingă coatele și să-și amestece conversațiile.

Acoperișurile de țiglă spaniolă erau umbrite de plopi și de frasini, iar în mijlocul curții creștea un măslin uriaș.

Scully ședea pe una dintre băncile de lemn din jurul uriașului arbore, cu fața la intrarea boltită ale cărei porți de fier forjat — îi avertizase proprietarul — se închideau fix la miezul nopții. Închise ochii și își șterse cu un deget o picătură de sudoare de pe frunte.

— Te simți mai bine? răsună o voce lîngă ea.

— Nu prea.

Ziua începuse prost încă de dimineață; dormise prea mult și fusese nevoită să gonească pînă la aeroport, pentru ca acolo să afle că zborul se amînase cu o oră. Apoi cu două. Odată în aer, plănuise să-și instaleze laptopul și să parcurgă, împreună cu Mulder, detaliile cazului.

Imposibil!

Turbulențele atmosferice îi scuturaseră tot drumul pînă la Dallas, transformînd lectura literelor de pe moni-

tor într-o experiență care-ți provoca greață. Așa că petrecuse tot timpul încercînd, fără succes, să moțăie. Pe urmă, o serie de furtuni cu descărcări electrice îi siliseră să se învîrtă pe deasupra Texasului, așteptînd să treacă frontul atmosferic. Mai pierdură o oră și legătura.

— Un blestem, spusese Mulder la un moment dat. Toată chestia asta e un blestem.

Pe cînd aterizau la Albuquerque devenise și ea dispusă să creadă în blesteme; iar în timp ce goneau cu jeepul lui Red Garson în afara orașului, la nord de Bernalillo, era gata să jure că-și va petrece restul vieții mergînd pe jos.

Bărbatul de lîngă ea o scutură ușor, ca să o facă atentă.

Deschise ochii și-i zîmbi trist.

Red era așa cum spusese Mulder: un tip înalt, uscățiv, de vîrstă mijlocie, a cărui față ridată și ale cărui mîini arse de vînt vorbeau despre timpul petrecut în deșert și în munți. Nu pricepea de unde îi venise porecla „Roșcovanul", pentru că avea păr blond și ochi albaștri. Îi lipsea o parte din urechea stîngă și le povestise că îl mușcase unul care n-avea deloc chef să-și petreacă restul vieții în închisorile federale.

Nu arăta a agent federal tipic.

Cînd zîmbea, își mișca numai buzele, fără să-și arate vreodată dinții.

O împinse din nou, ușor, cu un deget în umăr.

— Crezi că a adormit?

— M-aș mira.

Un camion pufni lîngă motel, dădu două rateuri și lăsă în urmă un fuior de fum negru.

— Dana?

Femeia dădu din cap în semn că îl ascultă.

— De ce-ți spune Scully? Vreu să zic că ai și nume de botez.

— Pentru că-i permit, răspunse ea simplu, fără ironie și fără să se obosească să-i explice.

Ar fi fost destul de greu să-i explice cum de ajunsese Mulder cel mai bun prieten al ei. Nu erau numai parteneri, puteau să se bizuie unul pe celălalt de fiecare dată cînd se

găseau în pericol, sau cînd unul dintre ei avea nevoie de sprijin într-un caz care nu mergea bine; și nu era vorba numai de stilurile lor diferite, care, într-un mod aproape pervers — după părerea unora — îi făcea să se completeze perfect.

Era vorba — Scully se gîndise adeseori — de un instinct greu de definit, care-i spunea că, dacă se petrecea ceva, Mulder avea să fie întotdeauna la locul potrivit. Într-un fel sau altul.

Auzi zgomot de pași și surîse.

— Uite-l că vine.

Garson se uită și-l văzu apropiindu-se pe una dintre aleile șerpuitoare din grădină. Femeia trebui să recunoască: Mulder arăta ciudat fără costum. Purta o jachetă de blugi mai ales ca să ascundă revolverul de la șold.

Arăta la fel de istovit cum se simțea și ea.

— E cald, zise el, trîntindu-se alături pe bancă.

— E iulie, Mulder, îi aduse aminte Garson. Și sîntem la New Mexico. Ce te-ai fi așteptat?

— Căldură aveam și acasă. Am întotdeauna un cuptor în apartament.

Își trecu mîna prin păr și clătină din cap, ca și cum s-ar fi străduit să se trezească.

— Nu-i un loc pentru oricine, recunoscu Garson, sugerînd, fără să o spună, că „oricine" trebuia să fie nebun să nu îndrăgească imediat partea lui de țară. Și adu-ți aminte că ești cu o milă altitudine mai sus de Washington. Aerul e mai rarefiat. Ia-o ușurel. Dacă te împarți în paisprezece de la început, ai să clachezi.

Mulder se încruntă, apoi arătă spre poartă.

— Hei, uite...

— Mulder, zise Scully, n-avem timp...

Dar el întoarse capul zîmbind și le arătă un mic vîrtej de praf învîrtindu-se încetișor pe drum.

— Aveam chestii dintr-astea și acasă. Din frunze, știi?

Se apropie; vîrtejul abia îi ajungea pînă la genunchi. Piciorul lui înaintă spre baza micuței învolburări de praf

și parcă trecu o barieră invizibilă. Vîrtejul se risipi, iar Mulder păși în locul în care se învîrtise.

Scully resimțea deja efectele altitudinii și spuse, după cîteva secunde:

— Haide, Mulder, cred că nu mai avem vreme de pierdut. Se uită la ceas, tocmai trecuse de patru. Cred că-i prea tîrziu s-o mai prindem pe doamna doctor Rios. Ce ziceți de... Patty? Patty Deven. Se simte destul de bine ca să poată sta de vorbă cu noi?

Garson îl întrebă pe Mulder:

— Fata asta e așa întotdeauna?

— Red, e vorba de trei oameni uciși. Și n-au murit din cauza altitudinii.

Bărbatul dădu din cap și înghiți ironia, fără să se supere.

— Familia Deven locuiește la o milă distanță. S-au hotărît să se întoarcă la Chicago imediat ce se lămuresc lucrurile. Vă duc acolo, dar vă spun de pe acum: nu veți fi bineveniți.

Avusese dreptate.

Scully simți ostilitatea imediat ce Kurt Deven deschise ușa rulotei și văzu cu cine are de-a face. Garson făcu prezentările, iar Kurt se încruntă și le spuse să aștepte. Apoi trînti ușa. Tare.

Mulder arătă spre fluviul străjuit de plopi, cincizeci-șaizeci de metri mai departe.

— Acolo?

— Da. Malul coboară abrupt chiar unde te uiți. S-a întîmplat ceva mai la dreapta.

Scully își puse mîna streașină la ochi, ca să se apere de soare, și încercă să-și imagineze cum arăta locul noaptea, doar cu lumina lunii și a stelelor. Rulota nu putea fi de nici un ajutor, era prea departe; și, în afară de scheletul casei neterminate din spate, nu mai existau alte locuințe în imediata apropiere, chiar dacă stîlpii indicatori dovedeau că se pregăteau și alte construcții. Cea mai apropiată rulotă se zărea la cincizeci de metri depărtare.

Ușa se deschise.

Cei doi bărbați se traseră un pas într-o parte, permițîndu-i unei femei să coboare scările. Era scundă și slabă, cu părul blond, ciufulit, cu privirea goală. Avea vocea răgușită de supărare și de durere.

— Fata nu vrea să mai vorbească cu dumneata, domnule Garson.

Red îi spuse că înțelege și-și ceru scuze pentru că o deranja din nou.

— Am venit cu oamenii ăștia, doamnă Deven. Au bătut atîta cale de la Washington. Își drese vocea, uitîndu-se la ușa deschisă. Sînt experți în genul ăsta de crime. Dacă poate cineva să-l prindă pe...

— Nimeni nu poate, interveni femeia. Au trecut două săptămîni și nu s-a întîmplat nimic.

Scully ridică mîna, în semn că vrea să spună ceva.

— Doamnă Deven?

Femeia ezită.

— Ce e?

Scully își îndulci vocea.

— Doamnă Deven, n-am să vă mint. N-am să pretind că știu cum vă simțiți sau cum se simte fiica dumneavoastră. Dar agentul Mulder și cu mine am avut de-a face cu așa ceva de mai multe ori decît credeți. Și vă pot promite că nu vom renunța. Nu sîntem infailibili, dar nu vom renunța.

Mary Deven își apăsa ușurel stomacul cu mîinile.

— Îmi promiteți că o să-l prindeți?

— Nu, răspunse Mulder încet, dar ferm. Nu vă promitem decît că n-o să ne dăm bătuți. Și dacă vreți să nu vă batem la cap, pe dumneavoastră și familia, nu trebuie să vă mai faceți griji.

Doamna Deven se uită la copaci, clipind repede.

— Numai să n-o mai duceți acolo, spuse ea, aproape în șoaptă. Dacă o duceți iar acolo, o pierd și pe ea.

Scully încuviință și nu spuse nimic cînd Mulder îi ceru lui Garson să-i arate locul. După atîta vreme, era greu de crezut că mai rămăsese ceva, iar Garson și poliția locală

probabil că cernuseră totul. Şi totuşi, Mulder avea darul să găsească în locuri aparent pustii lucruri interesante; era un har pe care ea nu putea pretinde că-l înţelege atît cît ar fi vrut.

— Agent Scully?

Palidă, îngrijorătoar de slabă, Patty Deven părea imaginea în oglindă a mamei sale. O vînătaie slabă îi acoperea obrazul drept şi tîmpla. În spatele ochelarilor avea nişte ochi imenşi.

Se aşezară în două scaune de grădină. Nu era umbră şi nu le aduse nimeni ceva de băut.

Urmă o tăcere prelungă; fata se uita la degetele pe care şi le împreunase în poală. Scully se aplecă după un timp către ea şi întrebă:

— Ce-ai văzut, Patty?

Mulder stătea pe pămîntul gol şi se uita la crengile de deasupra, apoi la fluviul puţin adînc de jos.

— Aici?

— Chiar aşa, spuse Garson.

Dar „aici" nu însemna nimic. Locul era prea dur pentru urme şi fără vizibilitate spre rulotă. Îi ceru lui Garson să şadă cam acolo unde fusese Patty şi se încruntă.

Noaptea, la treizeci-patruzeci de metri mai încolo, probabil că nu văzuse mai nimic.

Mişcarea care însoţise atacul fratelui ei şi ţipetele.

Văzuse o stafie, pentru că n-ar fi avut cum să vadă nimic concret.

Se lăsă pe vine şi îşi trecu palma peste sol.

— A plouat?

Garson veni lîngă el.

— Sîntem în ceea ce se numeşte anotimpul musonilor, Mulder. N-ai cum să-ţi dai seama, dar avem parte de furtuni în fiecare după-amiază. Furtuni mari. Vin de obicei dinspre vest şi nu ne ocolesc.

Dădu din umeri, în timp ce Mulder se ridica în picioare.

— Necazul este că ploaia spală urmele, iar pînă a doua zi la prînz solul e din nou tare ca piatra. O adevărată pierdere de vreme.

Poate, își zise Mulder, dar poate că nu.

Merse de-a lungul malului, spre nord, plimbîndu-și încet privirea dintr-o parte într-alta. În față, tufărișul era des, încă nedefrișat de constructori. Nici o dovadă că cineva trecuse prin el, ceea ce însemna că agresorii veniseră fie de sus, fie din partea cealaltă a copacilor.

Un semn, sau nimic.

Se întoarse lîngă celălalt agent, încruntat din nou.

— Bande?

— Cîteva. Dar cred că nu e un atac de-al lor. Adică nu sînt cuțite, nu sînt pistoale, nimic de genul ăsta.

— Secte?

Ieșiseră dintre copaci și Mulder simțea deja temperatura începînd să crească. Scully ședea tot în scaunul de grădină. Era singură.

— Ce fel de secte te interesează, Mulder? Avem supuși ai Timpurilor Noi, care se întîlnesc în deșert. Avem credincioși în A Doua Venire a lui Cristos, care se învîrt prin munți și folosesc telefoane celulare cînd se rătăcesc. Și avem smintiți ai farfuriilor zburătoare, care-și imaginează că la Roswell se află cheia înțelegerii intergalactice. Trase cu ochiul iute spre Mulder și acesta băgă de seamă. Asta face parte din teritoriul tău, nu-i așa?

Nu răspunse, ci doar mormăi circumspect ceva, iar Garson se dovedi destul de deștept să-l lase în pace.

Se apropiară și Scully se ridică, răspunzînd întrebării din privirile lui cu o clătinare scurtă din cap. În clipa aceea Mulder nu-și putu înăbuși un căscat și se întoarse repede, în așa fel încît chipul palid de la fereastra rulotei să nu-l poată vedea.

Spera din tot sufletul că fusese destul de iute.

Singurul lucru care-i mai lipsea lui Mary Deven era să vadă un agent FBI căscînd în locul unde fusese ucis fiul ei.

Dar Garson observase.

— Ne întoarcem, le spuse el pe un ton categoric. Trebuie să mîncați ceva și să vă culcați, altfel mîine n-o să fiți în stare de nimic.

— De ce? Ce se întîmplă mîine?

Garson își trecu mîna peste borul pălăriei.

— Mîine, prieteni, o să cunoașteți o adevărată stea de cinema.

NOUĂ

Mulder nu putea dormi.

După cina care se desfășurase lent, aproape letargic, ascultase relatarea lui Scully în legătură cu discuția pe care o avusese cu fata. Nici o noutate. Patty văzuse chiar mai puțin decît lăsa să se înțeleagă declarația deja cunoscută. Aproape imediat după începerea atacului, bîta improvizată dintr-o creangă de fratele ei fusese aruncată din întuneric, izbind-o în față. Căzuse amețită și, deși aflată într-o asemenea stare, credea că auzise pe cineva șoptind și rîzînd.

Însă totul era mult prea tulbure, iar puțin după aceea leșinase. Cel care găsise cadavrul fusese tatăl ei.

— Nu-i vorba de nici un strigoi, Scully, zise Mulder, în timp ce o conducea spre camera ei. Aici avem de-a face cu oameni.

— Pari dezamăgit.

Nu-i răspunse și n-ar fi avut ce să-i răspundă nici acum, cînd își punea o jachetă și ieșea din cameră. Era bucuros că măcar îl ascultase pe Garson; în ciuda arșiței de peste zi, în deșert noaptea se făcea de-a dreptul frig.

Trecu printr-un fel de pasaj care despărțea camerele de clădirea principală și se opri.

În spate se întindea o grădină de cactuși cu florile abia deschise, dispuși în cercuri și dînd impresia că fuseseră aranjați special. Alei cu pietriș șerpuiau printre ei și se

adunau toate la o margine, lîngă vreo șase bănci aranjate cu fața la apă. Plopii și sălciile, împodobiți cu beculețe atîrnate printre frunze, aruncau pe jos pete mișcătoare și leneșe de lumină.

N-ar fi jurat, dar parcă mirosea a miere.

Se asigură că rămăsese singur și se așeză pe una dintre bănci, minunîndu-se ce mică era apa de la picioarele lui; beculețele electrice dădeau exact atît de multă lumină cît să transforme întunericul în cenușiu.

Norii ascundeau luna.

Își băgă mîinile în buzunarele hainei și rămase o vreme fără să se gîndească la nimic anume; un nor alunecă și dădu la iveală luna.

Patty Deven și mama ei se rătăciseră din întîmplare în întuneric și părea puțin probabil să reușească să iasă. Palide chipuri, numai umbre, doar o iluzie a ceea ce fuseseră, o părere în spatele zîmbetului lor.

Nimic mai simplu și mai dureros decît să-și aducă aminte, pornind de la ele, de sora lui. Dispăruse. De prea mulți ani dispăruse. Luată cînd avea opt ani de cineva — sau de ceva — ascuns în spatele unei lumini strălucitoare, la care nici acum nu se putea gîndi fără să-l apuce tremuratul ori să-i vină să strige.

Să încerci să vezi ce se ascunde în spatele luminii.

Pe asta se baza încăpățînarea cu care căuta adevărul din spatele Dosarelor X.

Se uită într-o doară la luna din depărtare, ștergîndu-și fața cu o mînă și pe urmă frecîndu-se după ceafă.

Ar fi vrut s-o găsească pe Samantha, nu încăpea discuție! Dar pînă atunci cel mai bun lucru era să-i caute pe asasinii fratelui lui Patty.

Își trecu iarăși mîna peste față. Pe urmă o vîrî în buzunarul jachetei și zîmbi.

— Totul e în regulă, zise el, trăgîndu-se într-o parte ca să-i facă loc și lui Scully. Stau doar și mă gîndesc.

— Dacă mai rămîi afară, ai să faci pneumonie.

— E un sfat medical?

Ea se așeză picior peste picior și își încrucișă brațele la piept.

— Nu, e numai frig, atît. Doamne, Mulder, de ce nu poți fi melancolic într-un loc unde să fie mai confortabil?

Tăcură multă vreme, uitîndu-se la apă, ascultînd foșnetul copacilor și, din cînd în cînd, lătratul vreunui cîine sau zgomotul unei mașini în trecere pe lîngă hotel. La un moment dat, grădina se umplu de oaspeții ieșiți după masă să-și savureze băuturile; vorbeau încet, uneori rîdeau în hohote. Pe urmă se goli din nou, iar briza serii se opri și se făcu atîta liniște, încît nu-și auzeau decît respirațiile.

— Scully, zise Mulder, ți-a trecut prin minte că poate că cei care au mutilat vitele și cei care l-au ucis pe fratele lui Patty și pe ceilalți doi sînt unii și aceiași?

— Nu, spuse ea după o vreme. De ce ar fi trebuit să-mi treacă?

— Istoria, Scully, istoria. Mutilările de animale de obicei n-au nici o legătură cu crima. În special cu omorurile brutale, ca în cazul nostru. Sînt vizate animale, nu oameni.

O privi atent, în timp ce ea se uita în zare. Nu făcuse nimic altceva decît să gîndească cu voce tare.

— Nu, repetă Scully, clătinînd din cap. Indiferent de uzanță, indiferent ce s-a întîmplat de data aceasta, intervalele de timp sînt prea mici și asemănările prea mari. Din ceea ce ni s-a spus. Vom ști mai mult după ce vom sta de vorbă cu echipa medicală, dar... Clătină iarăși din cap și zîmbi. Nu! Și pe urmă, nu ești tu cel care susții că există coincidențe? Cînd contează coincidențele? Unele sînt reale și altele doar iluzorii?

Mulder se întoarse și zîmbi.

— Corect.

— În regulă. Ei bine, acum nu-i vorba despre coincidențe. Însăși cruzimea crimelor este cel mai bun indiciu. Nu ne rămîne altceva de făcut decît să găsim legătura...

— Bine. E tot ce-avem de făcut. Atunci gîndește-te la un lucru, Scully. De ce? Ce anume este atît de important încît trebuie să moară și vitele și puștiul?

Femeia nu răspunse. Mulder nici nu se aștepta. Numai că avea o presimțire neplăcută; orice răspuns ar fi descoperit pînă la urmă, o să fie unul care nu o să le placă. Nici lui și nici ei.

Veniseră în mijlocul deșertului și se treziseră în plin coșmar.

— Nu sînt nebun! se străduia Mike Ostrand să fie convingător de pe patul de spital.

Se uită țintă la șeriful Sparrow, care-i susținea privirea, fără nici un fel de expresie.

— Doar nu mi-am imaginat tot accidentul. Nu mi-am imaginat lovitura aia blestemată pe care am încasat-o în braț. Și nici că mașina mea nouă se dă peste cap ca să mă lase spînzurat ca un rățoi de centura de siguranță.

Sparrow îl ascultă plin de răbdare.

— Bine. Ostrand se foi, îndepărtîndu-și buzele într-un rînjet. Bine. E adevărat că eram cam beat, recunosc. Dar nu din cauza asta m-am răsturnat.

— Nu, te-ai răsturnat pentru că nu știu ce vehicul misterios, destul de scund încît să nu-l poți vedea pe fereastră, te-a silit să ieși de pe șosea.

Ostrand îl gratulă cu o privire plină de furie.

— Exact.

— Și pe urmă, în timp ce atîrnai în centura de siguranță, a încercat să te omoare.

Artistul tresări, se crispă din cauza durerii care îi explodase din nou în umăr și oftă, capitulînd.

— Bine, bine, deci n-a fost decît un tîmpit de coiot, da? Eram atît de speriat, încît m-a speriat și mai rău. Ar fi speriat pe oricine. Dar nu poți spune că un nenorocit de coiot m-a scos de pe șosea!

— Bine, încuviință Sparrow. Tot avem ceva.

Aruncă o privire spre notesul pe care-l ținea în mînă, ronțăi un moment radiera din capătul creionului, apoi adăugă:

— Acum să vedem cum e vehiculul invizibil...

Barul Coronado nu era original nici prin nume, nici prin ambianță. Bernalillo se transforma dintr-un avanpost spre Rio Grande într-un cartier liniștit din Albuquerque, însă Coronado refuza încăpățînat să se schimbe o dată cu el. Un bar lung pe peretele din dreapta, mese și tejghele peste tot și un tonomat mormăind melodii country-western cît era ziua de lungă. Televizorul agățat de zid nu transmitea decît emisiuni sportive — meciuri neimportante de base-ball din California de Sud. În aer pluteau fum și aburi de alcool, iar podelele erau la fel de pline de mucuri ca și scrumierele de aluminiu. Nu atrăgea nici turiștii, nici noii veniți, iar afacerea nu mergea prea strălucit. Dar supraviețuia, atîta vreme cît barul era destul de bun pentru clienții casei.

Și teritoriul indian aproape.

Deși mai existau și excepții, bărbații care ajungeau aici venind din *pueblos* se așezau în ultimele două separeuri și la ultimele trei mese. Nu din spirit de provocare, pur și simplu așa stăteau lucrurile. Chiar și spaniolii se țineau deoparte.

Mai ales cînd veneau în oraș indienii Konochine.

În ultimul dintre separeuri, Leon Ciola trase o înghițitură zdravănă de bere. Ședea singur sub o lampă al cărei bec îl deșurubase imediat ce se așezase. Nu-i plăcea lumina și nu-i plăcea nici felul în care acei *anglos* încercau să evite să se uite la rețeaua de cicatrici de pe chipul lui și la cele de la încheieturile mîinilor.

Mai bine să rămînă în semiîntuneric.

Mai bine să stea cu fața la ușă; în felul acesta, cînd intra omul pe care-l aștepta, Ciola putea să-l vadă și să ridice o mînă în semn de salut, înainte ca acela să apuce să pună vreo întrebare. În seara asta, tot ce-i lipsea ar fi fost o discuție, o „dezbatere" — *Ce-se-întîmplă-cu-poporul-*

tău,-Leon,-n-are încredere-în-secolul-XX? Trecuse vremea vorbelor. Alții — Nick Lanaya, Dugan Velador, nebuni dintr-ăștia — făceau tot ce le stătea în puteri să tot ia discuția de la capăt, să se tot tîrguiască cu pungașii de *anglos* — ca femeia aia pe care o chema Falkner — și să vîndă Poporul fără să le pese cîtuși de puțin. Dar nu el. El avea alte planuri.

Crezuseră că fusese învins. Crezuseră că timpul petrecut departe avea să-l schimbe.

Luă iar o înghițitură zdravănă.

Îl schimbase.

Îl făcuse mai rău!

Puțin după unsprezece, bărbatul pe care-l aștepta intră în bar, îl zări de departe și se strecură greoi în separeu.

Ciola se trase de cozorocul șepcii în semn de salut și ca să îl aranjeze.

— Ai întîrziat.

— Rabla de camion n-a vrut să pornească. Dacă nu era vorba despre tine, nici nu m-aș fi străduit.

Ciola îl privi atent și-și ascunse dezgustul golind sticla și fluturînd-o deasupra capului, în așa fel încît chelnerița s-o vadă de oriunde s-ar afla și să-i aducă alta.

Celălalt nu ceru și nu primi nimic.

— Cum e? întrebă Leon.

Omul ridică dintr-un umăr.

— Au adus pe cineva de la FBI, tocmai de la Washington. Au sosit azi dimineață. Un bărbat și o femeie.

Ciola chicoti.

— Glumești.

— Cică sînt experți.

— O femeie?

Bărbatul celălalt dădu din cap în semn că da și rînji într-o parte.

— Pică bine. Sînt *anglos*.

Sticla goală fusese înlocuită cu una plină. Tipul o apucă înainte ca Ciola să fi pus mîna pe ea, gîlgîi zdravăn, apoi o puse la loc. Își trecu degetele dintr-o parte în alta a gîtului.

— Trebuie să fiu îngrijorat?

— Nu.

— Bine. Se ridică și-și trase pantalonii. Mă scoate din sărite să fiu îngrijorat. Mă enervează de nu mai pot.

Și ieși fără să-i mai spună altceva.

Barmanul dădu drumul meciului de base-ball de la televizor.

Ciola șterse sticla la gură cu palma și bău pînă la fund, dintr-o răsuflare.

Chelnerița veni după sticla goală și el o apucă de încheietura mîinii, destul de tare ca să n-o lase să se ridice.

— *Chica*, zise încet, ce faci la noapte?

— Îmi cîștig traiul, răspunse ea, trăgîndu-și brațul. Încearcă altădată.

El rîse. Fără zgomot, numai lăsîndu-și capul pe spate. Nemaipomenit! Era grozavă! Își șterse o lacrimă și clătină din cap. Dacă tot nu-l voia, atunci o să-i lase cel mai mare bacșiș din viața ei mizerabilă!

Ba mai mult, nici măcar n-o s-o ucidă!

Scully își masă ceafa. Îi venea greu să țină ochii deschiși și nici măcar nu se obosi să ascundă un căscat.

— Aerul deșertului, zise Mulder. Parcă e prea multă liniște aici.

— Știu. Lăsă mîna să-i cadă în poală. Chestia este, Mulder, că nu avem încă destule date ca să putem spune de ce au fost uciși acești oameni și cu atît mai puține ca să putem face o legătură rezonabilă între crime. Și nici nu cred că vom găsi legătura stînd aici. Cel puțin nu în noaptea asta. Zîmbi amărîtă. Cred că sînt un pic cam amețită.

— Amîndoi sîntem.

Mulder ridică brațele unul cîte unul deasupra capului și le întinse, întorcînd palmele în sus.

— Dar pur și simplu mi-aș dori să fiu în stare să descifrez legătura dintre niște vite, un puști de lîngă fluviu și un cuplu din deșert.

Lăsă mîinile în jos, cu una dintre ele scărpinîndu-se la ceafă.

— Ușurel, Mulder, de-abia am venit, da? Și ar mai trebui să-ți aduci aminte că aerul rarefiat de aici încetinește activitatea intelectuală, din cauză că la creier nu ajunge destul oxigen.

El zîmbi și o privi dintr-o parte.

— E o considerație medicală?

— Nu, e doar un gînd de-al lui Scully.

Zîmbi și ea; se ridică de pe bancă și-i întinse mîna. O întinse și el și femeia îl trase, ridicîndu-l în picioare, întorcîndu-l și împingîndu-l ușurel către motel.

— Sfatul doctorului este că avem nevoie de somn, altfel, cum zicea și Red, mîine dimineață n-o să fim buni de nimic.

Mulder dădu din cap în semn că era de acord și flutură mîna peste umăr a „noapte bună", chiar în timp ce încăleca unul din zidurile scunde ale grădinii. Mai făcu semn o dată — *bine, bine, știu ce am de făcut* — apoi dispăru în pasajul de trecere. Scully nu se putu împiedica să se întrebe cum se simțea el văzînd lucruri pe care alții nu le puteau vedea, angajîndu-se în urmăriri adeseori înfricoșător de tensionate sau arătînd atît de tînăr și de vulnerabil, încît de multe ori fusese subestimat.

Nici măcar nu fu surprinsă cînd, trecînd pe lîngă camera lui, văzu lumina strecurîndu-se prin crăpăturile draperiei.

Mort de oboseală sau nu, precis că avea să rămînă treaz cea mai mare parte din noapte, întorcînd pe toate părțile ceea ce știa și clarificînd ceea ce nu știa, în așa fel încît să-și dea seama care sînt întrebările cele mai importante, pînă la cum, cine și ce.

Îi dorea succes.

În ce o privea, în clipa asta abia dacă-și putea aduce aminte cum o cheamă.

Cotrobăi în buzunar după cheie și se îndreptă spre camera de alături... dar se opri în timp ce o introducea în broască.

Ești obosită, Dana, trebuie să te culci.

Nu se putu împiedica să nu arunce o privire în jur.

Porțile motelului fuseseră închise, felinarele stinse. Doar o lumină slabă de la un bec de pe stradă arunca o pată pe zid.

În dreptul porții stătea un bărbat, cu brațele atîrnînd pe lîngă corp.

Nu-i putea vedea fața și hainele, ci doar silueta.

Ești obosită, își reaminti ea și intră în cameră; apăsă pe întrerupătorul din perete și, în timp ce închidea ușa, se uită din nou la poartă.

Era tot acolo.

Stătea și privea.

ZECE

Mulder n-avea nevoie să iasă din încăpere ca să-și dea seama că era cald și că urma să fie și mai cald, deși abia trecuse de ora zece. Chiar și cu ochelari, strălucirea soarelui părea aproape de nesuportat, iar dacă se uita prea mult la peisaj începea să-l vadă sărind și răsucindu-se, arătîndu-i lucruri care, de fapt, nu existau.

Și nici un nor, nici un semn de ploaie. Chiar îți venea greu să crezi că plouase vreodată.

Ședea împreună cu Scully pe bancheta din spate a mașinii de teren a șerifului Sparrow. Carson se așezase pe locul de lîngă șofer. Îți puteai da seama din discuția lor că cei doi bărbați se cunoșteau de multă vreme; se foloseau de gesturi zgîrcite și de răspunsuri scurte, mai mult niște mormăieli. Esența conversației consta, după cît putu să deducă Mulder, în faptul că, de la moartea băiatului, nu mai avusese loc nici un incident, cu excepția unui bețivan care pretindea că fusese forțat să iasă de pe șosea de un vehicul fie invizibil, fie incredibil de scund.

— Lucrurile astea ajung să te înnebunească, spuse șeriful, uitîndu-se în oglinda retrovizoare. Nu crezi la fel, agent Mulder?

El încuviință din cap. Era adevărat. La fel cum era adevărat că Chuck Sparrow cam ruginise în postura de șerif din filme: își aranja mereu centura cu pistolul, mesteca gumă — asta pesemne ținea locul fumatului — și își

dădea o notă joasă vocii de fiecare dată cînd deschidea gura. Sigur, nu părea un lucru grav, dar îl făcea pe Mulder să se întrebe la ce bun atîta actorie. Garson îl mai sprijinise și altădată și, în cele din urmă, șeriful ceruse chiar el ajutorul FBI-ului.

Nu-i stătea bine.

Ca și cum s-ar fi îmbrăcat într-un costum la patru ace și s-ar fi încălțat cu adidași.

Trecură pe lîngă Sandias, acolo unde autostrada 25 lăsa în urmă suburbiile din Albuquerque. Deși la orizont se zăreau alte păduri, aici nu era nimic altceva decît deșert.

Și soare.

— O sectă, spuse mai tîrziu Sparrow, ridicînd vocea ca să poată fi auzit peste zgomotul aerului condiționat.

— Poftim? se trezi Scully din visare, rugîndu-l să repete.

— O sectă. Înțelegi... sectă. Una din chestiile alea sataniste, probabil. Pare greu de crezut, dar o grămadă de tipi sînt amestecați în așa ceva.

— Un băiat de șaptesprezece ani? întrebă sceptic Mulder.

— Hei, nu-i un caz așa de rar, înțelegi? E de-ajuns să te gîndești la prostiile alea gen heavy-metal și la mizeriile subliminale; sau la rap, unde li se spune copiilor să omoare polițiști, rahaturi de soiul ăsta... droguri și sex... Ridică o mînă de pe volan, cu palma în sus, interogativ. Ce vreți mai mult?

Mulder îi văzu ochii în retrovizor, urmărindu-i reacția, cîntărindu-l.

— Poate, răspunse el, șovăind.

— Nici un „poate“, fiule, nici un „poate“.

Cincisprezece mile mai încolo, după ce merseseră cu o viteză de Mulder ajunsese să creadă că se vor lansa pe orbită, mașina încetini, întoarse la dreapta și trecu peste un podeț de lemn. Un drum pavat și îngust îi conducea prin deșert.

Sparrow le arătă cu degetul.

— Ceea ce vedeți de aici încolo, colinele acestea întinse pe vreo zece mile, sînt ceea ce ei numesc Zidul Konochine. Se scărpină sub pălărie. Seamănă cu conturul zimțat al unui bec culcat într-o rînă. Partea umflată e îndreptată spre sud, spre Sandias. Baza intersectează drumul către ferma unde mergem acum. Dacă n-ai de gînd să escaladezi dealurile, atunci singura posibilitate să intri, sau să ieși din rezervație rămîne drumul.

Mulder urmări cu privirea un gard de sîrmă ghimpată desfășurîndu-se spre stînga. Mai încolo nu se vedea decît deșert și nu era în stare să-și imagineze cum ar fi putut cineva să crească ceva acolo, mai ales vite. În timpul micului dejun îl întrebase pe Garson, dar agentul îi spusese s-o lase baltă, nu voia să-i strice surpriza.

— Indienii Konochine au vreo legătură? întrebă Scully. Cu cazul, vreau să spun.

Sparrow ridică din umerii lui uriași.

— Cine dracu' știe? Eu mă îndoiesc. Ținutul lor nu-i ca alte *pueblos*, înțelegi? Sigur, e rezervație și toate alea, numai că lor nu le plac turiștii, nu le plac englezii, nu le plac ceilalți indieni... Începu să rîdă. La naiba, cred că nu se plac nici unii pe alții, cîtuși de puțin. Se apucă de lobul unei urechi și începu să se scarpine zdravăn în spatele ei. Sînt unii, mai ales dintre cei tineri, care au tot încercat ani de-a rîndul să schimbe ceva. Numai că de cele mai multe ori nu reușesc, așa că pleacă și nu se mai întorc.

— Și cei care se întorc?

— Păi... Se uită la Garson. Nick Lanaya, nu?

Garson încuviință și se întoarse pe jumătate către ei, ca să nu fie nevoit să strige.

— Nick e băiat bun. A fost la colegiu și s-a întors atît de plin de idei, că ar putea să umple cu ele un camion. Datorită familiei din care se trage, face parte din Consiliul tribului, așa că trebuie să fie ascultat. Și îl ascultă, crede-mă. Necazul este că nu toți îl înțeleg.

— Și atunci de ce rămîne?

Garson stătu puțin pe gînduri înainte să răspundă.

— Pentru că e poporul lui.

Sparrow hohoti în bătaie de joc.

— Și nu-l deranjează nici să facă niscai lovele, Red.

Garson oftă dramatic și-i făcu din ochi lui Mulder, semn că nimerise într-un conflict fără șanse de rezolvare.

— Nick, explică agentul, face afaceri cu o localnică anglo-americană, Donna Falkner. El îi aduce lucruri de artizanat confecționate de indienii Konochine, ea le vinde în oraș sau la Santa Fe, iau fiecare cîte o parte și restul revine tribului. De cele mai multe ori bijuterii, adăugă Garson, din cînd în cînd cîteva oale incredibile și niște platouri de ritual, genul ăsta de marfă. De fiecare dată cînd coboară cu un lot nou se ceartă zdravăn cu ceilalți, care pretind că vinde moștenirea străbunilor.

— Și de fiecare dată cînd se întoarce cu paralele la Mesa, spuse Sparrow acru, ăia se aliniază în fața lui cu mîna întinsă.

— Mesa? întrebă Scully.

— Sangre Viento Mesa, explică Garson. E în mijlocul rezervației. Casele sînt la bază, ceremoniile religioase se țin în vîrf.

— Ce înseamnă Sangre Viento?

Garson își întoarse fața.

— Vînt Însîngerat. Înseamnă Vînt Însîngerat.

La un moment dat, gardul de sîrmă făcu loc unei balustrade bine îngrijite. În mijlocul ei dădură de o poartă deschisă, deasupra căreia era o arcadă de lemn. Pe arcadă fusese pirogravat *Double-H*.

Mulder urmări cum Sparrow o luă pe sub arcadă, pe un drum de pămînt bătătorit. Se uită în față printre cei doi bărbați și văzu ceva ce era cu siguranță un miraj.

O mare și imposibilă întindere de iarbă verde, înconjurată de un gard orbitor de alb; o casă din cărămidă, acoperită cu țiglă spaniolă, atît de simplă încît trebuie să fi

fost deosebit de scumpă; un grajd și un țarc în spate și la stînga, unde un căluț negru se trăgea la umbra unui copac dintr-o specie necunoscută de Mulder; în spate și la dreapta — un garaj pentru două mașini, de unde pornea o alee care cotea pe lîngă gard ca să ajungă la drumul de acces din față; *ristras* — șiraguri de ardei iuți, roșii — atîrnau în cîrlige pe pereții unei verande de cincisprezece-optsprezece metri lungime.

— Ți-ar plăcea să fii milionară și să trăiești așa, Scully?

— Nu m-ar deranja.

Sparrow parcă pe o porțiune de pămînt bătătorit din marginea drumului, își scoase pălăria și-și trecu mîna prin păr. Deschise portiera și zăbovi o clipă înainte să se strecoare afară din mașină.

— V-aș fi recunoscător, le spuse el, dacă n-ați plictisi-o prea mult pe gazdă. Ea doar a găsit trupurile. N-a văzut nimic altceva.

După un asemenea avertisment rostit pe șleau, Mulder se aștepta la o apariție fragilă și ofilită, în nici un caz la femeia care ieșise pe ușa dublă din fața și rămăsese în verandă zîmbind, cu ochii umbriți.

În timp ce se apropiau, din casă mai ieșiră un bărbat și o femeie și se traseră mai într-o parte; ea, într-o rochie albă, simplă, el în haine de lucru. Nu arătau deloc prietenoși.

— Bună, Annie, zise șeriful.

Cînd ajunseră lîngă ea, Sparrow făcu prezentările.

Ann Hatch, își spuse Mulder, în timp ce strîngea mîna rece și uscată și o privea în ochii incredibil de verzi; deci, ea este Ann Hatch.

Le făcu semn să se așeze la o masă de fier forjat. Era limpede că Scully o plăcuse la prima vedere.

— Știți, zise ea, acceptînd un pahar înalt de limonadă de la femeia în alb, e atît de frumos, este ca și cum ai descoperi o oază!

Annie făcu ochii mari, surprinsă și încîntată.

— Ei, mulțumesc. Dar nu-i decît casa mea.

Zîmbi larg și, zece minute mai tîrziu, stăteau toți trei de vorbă ca și cum ar fi fost prieteni vechi, multă vreme despărțiți, dar niciodată uitați. Mulder nu crezu nici o secundă că Ann juca teatru.

După alte zece minute, agentul se lăsă pe spate preocupat.

Femeia îi observă revolverul de sub braț, dar nu spuse nimic. Își dădu seama imediat și că agentul își schimbase dispoziția. Trase adînc aer în piept.

— Vreți să știți ce am văzut și cum?

— Da, doamnă Hatch, dacă nu vă supărați.

Ea își rostogoli ochii.

— Ah, pentru Dumnezeu, agent Mulder, te rog spune-mi Annie. Și să știi că nu mă supăr deloc. Privirea ei alunecă peste incredibila pajiște și peste deșertul de dincolo de ea. Erau tineri căsătoriți, știți? Erau în luna de miere.

Mulder știa; citise raportul de atîtea ori, încît ar fi putut să-l recite cuvînt cu cuvînt, silabă cu silabă.

Doris și Matt Constella, din Kansas, douăzeci și cinci de ani, aflați în Albuquerque numai de două zile și, după părerea lui Garson, plimbîndu-se prin ținut într-o mașină închiriată. Se opriseră deja să viziteze cel puțin două *pueblos* și ajunseseră aici, se presupunea, pentru că auziseră de indienii Konochine. Nu existau alte motive pentru prezența lor pe șosea. Nici un fel de urme, nici pe drum, nici la fermă.

Annie le explică în ce împrejurări găsise cadavrele și cum îi telefonase imediat șerifului.

— Lîngă trecătoare, zise ea tristă. Erau chiar lîngă trecătoare.

— Doamnă Hatch, începu Scully, dar se opri, văzînd privirea dojenitoare a femeii. Annie. Ai avut vreodată necazuri cu oamenii din rezervație?

Annie clipi încet.

— Nu.

Minte, își zise Mulder, uitîndu-se în stînga pentru că se mișcase ceva. Nando Quintodo făcuse un pas ușor în față, cu una dintre mîini strînsă pumn. Văzu însă privirea lui Mulder și se opri, cu fața amabilă și pumnul iute desfăcut.

— De ce întrebi? se interesă Annie.

— Așa e procedura, răspunse Mulder înaintea lui Scully, zîmbind la grimasa sceptică a femeii. Știu, sună ca o replică dintr-un film, dar e adevărul curat. Ni s-a spus că sînt niște probleme și.. Făcu un gest de scuză. Nu ne putem permite să nu întrebăm.

Scully invocă tot procedura și se scuză și ea, punînd-o pe femeie să povestească din nou. Mulder se întinse, ca și cum ar fi fost prea înțepenit ca să mai stea jos; se ridică, mormăind o scuză. După primul pas, Quintodo se îndepărtă și el, îndreptîndu-se spre ușă.

Mulder îi rosti numele.

Omul se întoarse, cu mîna strînsă pumn.

Mulder se sprijini de balustrada verandei și se uită peste cîmp. Nu ridică vocea; știa că bărbatul îl putea auzi.

— Turiștii îți spun Tonto?

— Nu aici. Aici nu-s turiști.

Plat, fără emoție. Cu grijă.

— Totuși, uneori.

Pauză. Mulder așteptă.

— Da. În oraș. Uneori.

Tot fără inflexiuni, tot fără emoție.

Mulder se întoarse cu fața spre el și se sprijini cu spatele de balustradă, cu o mînă în buzunar.

— Ești din...?

Ochii lui Quintodo se îndreptară fulgerător către masă și se întoarseră înapoi.

— Mesa.

— Soția la fel?

Bărbatul încuviință.

— Atunci spune-mi, domnule Quintodo. Ce ar face-o să mintă pe o asemenea femeie?

Șeriful mormăi ceva spre Annie și se ridică și el.

Quintodo îl observă și Mulder nu scăpă străfulgerarea de ură din ochii lui.

— De ce? repetă încetișor.

Dar Sparrow se apropie deja, cu un rînjet deloc vesel sub ochelarii negri.

— De ce, ce? întrebă el, frecîndu-se cu o mînă pe piept.

— De ce să vreau să vizitez grajdul, dacă nu călăresc? răspunse Mulder. Am să-ți spun de ce. Pentru că sînt un orășean și mi-ar plăcea să văd cum arată bălegarul la prima mînă.

— Foarte bine, domnule Mulder, încuviință Quintodo, înainte ca șeriful să apuce să spună ceva. Am să vă arăt totul. Doamna Hatch are doi cai foarte frumoși. Cred că veți fi impresionat. Poate chiar veți învăța cîte ceva.

Înclină politicos din cap spre Sparrow și intră în casă, fără să se uite înapoi.

Șeriful își ridică pîntecele și scuipă peste balustradă.

— E un loc minunat.

— Da, este.

— Annie stă singură aici de multă vreme, știi? Unii spun chiar că de prea multă vreme.

— Nu mă interesează.

Sparrow scuipă iarăși.

— Dă-mi voie să-ți dau niște sfaturi, agent Mulder.

— Sînt mereu gata să ascult, șerif Sparrow. Dumneata ești expertul aici, nu eu.

Sparrow încuviință în semn de *al naibii să fiu dacă nu-i așa*.

— În regulă. Prima chestie este că Nando e un Konochine. Cred că știi deja. Să n-ai încredere în el. Chiar dacă trăiește aici, la Annie, inima lui e tot dincolo de Zid.

Mulder nu spuse nimic.

— A doua chestie este...

Se opri. Își scoase pălăria și-și șterse fruntea cu brațul, apoi clătină din cap și se întoarse la masă.

Mulder se uită după el.

A doua chestie, nerostită, era o amenințare.

UNSPREZECE

Deși ușa rămăsese deschisă, în grajd era destul de întuneric. Pe fiecare parte se rînduiau cîte șase boxe, dar multe dintre ele nu mai fuseseră folosite de multă vremc. Pe jos călcai pe fîn împrăștiat. Pe pereți atîrnau hamuri. Uitîndu-se afară, Mulder nu văzu decît o lumină albă; țarcul și calul cel negru păreau niște fantome.

Quintodo ședea lîngă un roib, trecînd cu o perie aspră peste crupa lui. Nu-și ridicase privirea atunci cînd intrase Mulder. Scully îl urma, neștiind de ce îi ceruse Mulder să se întîlnească tocmai acolo.

Quintodo se concentra asupra țesălatului.

— Știi ce înseamnă *tonto*, domnule Mulder?

— Spaniola mea e cam săracă, se scuză agentul.

— Prost, zise omul, netezind cu palma pielea calului. Înseamnă prost.

Se căută în buzunar și scoase o bucățică de zahăr. I-o întinse lui Scully.

— N-o să vă muște. Țineți palma dreaptă, ca să nu vă apuce degetele.

Scully îi întinse bucățica; iapa sforăi și o apucă, apoi căută cu botul încă una.

— E o purcică, spuse Quintodo, schițînd un zîmbet. Ar fi în stare să mănînce tot ce-i dai și pe urmă i se face rău. Îi dădu o palmă ușoară peste crupă. Proasto!

Scully îl întrebă pe Mulder din priviri ce căutau acolo; el clătină din cap în semn de *ai răbdare* și se întoarse cu spatele la ușă. Nu spuse decît atît:

— De ce?

Quintodo continuă să muncească fără să spună nimic; nu se auzea decît zgomotul periei. Apoi spuse:

— Și ea este la fel, să știi.

Mulder mișcă întrebător din cap.

— O Konochine. Este una de-a noastră. Soțul ei, domnul Hatch, a întîlnit-o în Orașul Vechi, în Albuquerque. Ea avea cincisprezece ani, el era din Los Angeles. Nu știu ce făcea, căuta locuri pentru film.

— Prospecta, spuse Scully.

Bărbatul încuviință.

— Da, *gracias*. I-a povestit despre filme, despre ce înseamnă să joci în ele. Zîmbi, în sfîrșit. Parcă se prăbușise iadul peste Mesa. Dar domnul Hatch era foarte convingător. Foarte frumos, foarte bun. Foarte tînăr și... visător. Pînă să băgăm de seamă, plecase cu ea. A făcut filme. S-au căsătorit. Se uită la Mulder peste spinarea calului. Au fost foarte fericiți. Întotdeauna.

Zîmbetul dispăru.

— Copii? întrebă Scully.

— N-a fost să fie.

Calul tropăi nerăbdător și Quintodo îi murmură ceva înainte să reia povestirea.

— E deosebită, domnule Mulder, zise el în cele din urmă. Aude vîntul.

Scully deschise gura să întrebe ceva, dar Mulder clătină din cap în semn că nu-i cazul.

Quintodo înghiți și făcu o pauză lungă. Cînd reîncepu, vorbi încet.

— Știți, noi avem preoți.

Calul tropăi iar; o muscă îi bîzîia pe deasupra capului.

— Nu catolici, nu *padres*. Konochine a terminat-o cu ei de multă vreme. Preoți de-ai noștri. Șapte, tot timpul. Ei... fac lucruri pentru noi. *Comprende?* Înțelegeți? Astăzi sînt cu toții bărbați. S-a întîmplat. Uneori sînt femei, dar

acum nu. Preoții nu sînt.. Se încruntă, nu găsea cuvîntul. Trăiesc ca noi și pe urmă mor. Cînd unul moare, se face un ceremonial și cel mort este înlocuit.

Un fluierat pe două tonuri de afară îl întrerupse. Mulder auzi zgomot de copite în țarc.

Roibul nu se mișcă.

— Caii știu cum sînt strigați, explică Quiontodo. Asta a fost pentru Diamond.

— Și ceremonialul? îl îmboldi Mulder, liniștit.

Quintodo plecă gînditor capul.

— E unul chiar acum. Durează șase zile, ca de obicei. Nimeni nu are voie să-l vadă. Dar vîntul... vîntul împrăștie ceremonia în cele patru zări. Uneori poți să-l auzi. Vorbește. Poartă cuvinte din *kiva*. Cîntece. Rugăciuni. Doamna Hatch... Respiră încet, adînc, și se uită în sus la Mulder. Uneori vi se pare că auziți voci în vînt, nu-i așa? Și credeți că nu-i decît o iluzie, nu? Clătină din cap. Nu. Dar numai unii ca preoții din *kiva*, de exemplu, pot să le înțeleagă. Doamna Hatch poate și ea să le înțeleagă. Silvia și cu mine am descoperit de curînd și o putem spune pentru că doamna Hatch era foarte agitată, foarte... Gesticulă neajutorat, neștiind cum să se exprime.

— Speriată? propuse Scully.

— Nu cred... nu. Ca și cum nu i-ar fi plăcut ceea ce auzea. Vocea i se înăspri. De cînd s-a întors de la filme, n-a mai fost niciodată la Mesa. Niciodată. I-a refuzat, înțelegeți? Un bătrîn a murit și ei i-au cerut să vină în locul lui. Dar ea le-a spus că are un soț și că are drumul ei în viață. Nu voia să se ducă, iar ei n-au mai vorbit cu ea niciodată.

— Nici nu ar fi fost nevoie, zise Mulder, apropiindu-se de cal, fără să ridice vocea. Le aude vocile în vînt.

Quintodo se uită la el, ca să vadă dacă-și bătea joc sau dacă era sarcastic, și se miră cînd nu descoperi nici urmă de așa ceva.

— Nopțile acelea, domnule Mulder, n-au apărut decît după ce a început ceremonialul.

Scully se feri speriată, căci roibul încercă să o miroasă din nou, cu buza ridicată, de i se vedeau toți dinții.

— Ce vrei să spui, domnule Quintodo? Că preoții i-au omorît pe oamenii aceia? Și vitele? Pentru... pentru un fel de...

— Nu. Își îndreptă privirea spre Mulder. Șase zile și șase nopți nu ies din *kiva*. Se roagă împreună cu acela care urmează să li se alăture. Întreabă spiritele, ca să fie siguri că au ales pe cine trebuia. Se lasă cuprinși de viziuni ca să găsească o cale către ce va fi. Și, în timp ce fac asta, vînturile se umflă. Răsuci iute mîna liberă. Un vîrtej, domnule Mulder. Înțelegi ce vreau să spun?

Mulder nu înțelegea; omul scuipă cu dispreț, dezgustat că nu reușise să se facă înțeles.

— Sangre Viento, domnule Mulder. Unii spun că ei aduc Sangre Viento.

O bătaie ca un tunet se auzi în ușa din față. Donna stătea la birou — unul mic, cu sertare, așezat în camera de zi — și-și făcea evidența contabilă. Conturile creșteau, însă nu destul de iute. Dacă voia să plece cît mai repede, atunci trebuia să le umfle mai tare.

Fusese tentată să nu-l bage în seamă pe solicitant, oricine o fi fost, prefăcîndu-se că nu-i acasă, însă își dădu seama, aruncînd o privire, că putea fi văzută pe fereastra încăperii. Oftă, plină de necaz; mătură cu o mînă registrul contabil și hîrtiile într-un sertar, își aranjă părul și deschise ușa.

Nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Ce cauți aici? E ziua-n amiaza mare.

— Nu. Nu pui întrebarea potrivită. Întrebarea potrivită este: nu cumva m-ai tras pe sfoară?

O apucă de umăr, silind-o să se dea un pas înapoi.

— Și încă ceva, *chica*: cum crezi că vor proceda dacă vor afla?

Mulder rămase închis în sine tot drumul înapoi pînă la motel. Refuzaseră invitația la masă a lui Annie și promi-

seseră să revină altădată, într-o vizită neoficială. Pe urmă se duseseră să vadă locul unde fusese omorîtă perechea. Nu le luase prea mult timp, pentru că nu mai rămăsese mare lucru de văzut. Șeriful Sparrow îl întrebase ce părere are; Mulder răspunsese că era prea devreme ca să tragă vreo concluzie.

Cînd se despărțiră, Garson promise să încerce să aranjeze cumva o întîlnire cu greu accesibilul medic legist. Imediat după aceea, Mulder se duse țintă la recepție și ceru o mașină închiriată, insistînd să le fie trimisă chiar în după-amiaza aceea.

— Nu-mi place să tot fiu condus de colo-colo, îi explică el lui Scully, în timp ce o însoțea spre restaurant și se plîngea că are să moară de foame dintr-o clipă într-alta. În special de șerif. Ascunde ceva, dar încă nu-mi dau seama în ce fel.

Scully recunoscu că și ei i se părea evident. Tipul era îndrăgostit de Annie, fără îndoială. Și părea limpede că intenționa să se asigure, într-un fel oarecare, că femeia nu-și va petrece restul vieții de una singură.

— Crezi că umblă după banii ei?

— Nu știu. Se poate. Era protector, dar nu îndrăgostit.

Aleseră o masă în colțul cel mai îndepărtat, iar Scully se așeză cu fața la draperia albă din spatele lui. Comandă meniul, iar el o urmări gesticulînd cu argintăria și agitînd șervetul înainte să și-l aștearnă în poală.

— Ce este?

Ea nu-și putu ascunde exasperarea.

— Știu la ce te gîndești, dar n-am să te las să transformi toată povestea asta în ceva ce nu există.

Iată, își zise el acru, care-i problema cînd lucrezi cu un partener care te cunoaște atît de bine.

Dar n-avea rost să-și bată capul. Îl salvase de multe ori de la greșeli pe care le-ar fi făcut de unul singur, hotărîtă să-l țină la distanță de soluțiile care contraziceau rațiunea.

— Ai auzit și tu ce spunea Quintodo.

Ea încuviință.

— E posibil ca cei doi Constella să fi văzut ceva la care nu se așteptau. Ba chiar s-ar putea să fi fost uciși de acel ceva. N-ar fi primii nevoiți să moară pentru că au asistat la cine știe ce eveniment religios menit să rămînă secret. Ridică un cuțit, ca și cum l-ar fi atenționat cu un deget. Posibil, am spus, Mulder. Posibil.

— Bine, posibil.

— Verosimil?

El îi zîmbi.

— Nu forța. Încă mă mai străduiesc să accept „posibil".

Ea începu să vorbească, schimbînd mereu ideile și răzgîndindu-se.

— Atunci cum rămîne cu Paulie Deven? Nu crezi că înseamnă să împingem lucrurile prea departe imaginîndu-ne că a văzut și el „ceva"? Dacă luăm în discuție faptul că au fost cu toții omorîți de aceeași mînă, atunci nu mai are sens.

— Cum adică?

— Mulder, asta înseamnă că nu există nici o legătură între victime și ceremonie. O oribilă coincidență, nimic mai mult.

— Și atunci cum rămîne cu... se poticni de mai multe ori, înainte să poată pronunța Sangre Viento, făcînd-o să rîdă.

I se încrîncenă carnea cînd se auzi pronunțînd numele; spaniola lui chiar că era săracă.

Chelnerul le aduse mîncarea și Mulder se uită țintă la feliile de carne, la legume și la sosul picant; practic, le simțea gustul chiar înainte să înceapă să înfulece. Știa că mai tîrziu avea să-i pară rău, iar după prima îmbucătură deveni conștient că avea nevoie de o provizie zdravănă de medicamente antiacide ca să poată dormi. Dar era atît de gustos, încît i-ar fi fost imposibil să nu mănînce.

De partea cealaltă a mesei, Scully băgă în gură un *jalapeño*, apoi îi trase codița printre dinți, zicînd:

— Nu-i rău, nu-i rău.

Lăsară deoparte Sangre Viento pentru un timp. Mulder fu încîntat să afle că și ea avusese aceeași reacție față de Sparrow. Deși încă nu știau de ce se purta așa, parcă n-ar fi crezut despre el că-și închipuia că-i prostește atît de ușor. Prea juca prost, prea era fiecare gest din filmele de duzină difuzate pe canalele de televiziune de mîna a doua. Comportamentul șerifului îi făcea să se întrebe, în afară de sentimentele nutrite față de Annie, dacă fusese implicat în vreun fel în evenimente, sau era pur și simplu un polițist leneș care încerca să-și păzească pielea. Să te facă să-ți pară rău de el, oricine ai fi fost, și să nu-ți vină să-i iei insigna.

— Cam tras de păr, spuse ea, atunci cînd pe masa deja curățată li se servi cafeaua. Nimic nou.

— Numai că nu asta ne interesează. Nu știu ce ne interesează, dar nu ceea ce am mai văzut.

— Însă nici blestematul acela de vînt însîngerat.

Mulder deschise gura să spună ceva, pe urmă o închise la loc; apucă o linguriță și începu să se joace cu ea, trecîndu-și-o peste încheietură.

— Cum poți fi sigură?

Își sprijini coatele pe brațele scaunului și-și împreună mîinile în dreptul gurii.

— Există un număr mare de relatări despre așa-numitele fenomene neobișnuite asociate unor întîlniri, în special religioase, ale căror intensitate emoțională și concentrare nervoasă sînt anormal de înalte.

— Însă toate relatările se referă la fenomene suportate de cei implicați, nu de către observatorii din afară.

— De data aceasta, preoții stau într-o *kiva*. Adică o încăpere subterană a cărei singură intrare, ieșire și sursă de aer este o gaură din tavan. Probabil că folosesc și ierburi stupefiante sau lucruri asemănătoare. Șase zile și șase nopți, Scully, nu se concentrează toți decît asupra unui singur lucru — omul ce va fi inițiat în tainele lor. Istoria lor. Puterea pe care o exercită asupra celor cu care

trăiesc. Se apleacă înainte, lăsînd mîinile să-i cadă pe masă. Îți imaginezi cam cum ar fi? Ziua și noaptea? Toată energia aceea acumulîndu-se acolo?

Scully nu-i răspunse multă vreme nimic. Sorbi din cafea, privi pe fereastră și se uită prin încăperea deja goală. Era gata de replică, însă în bolta intrării își făcu apariția o femeie. Scundă, îndesată, într-un costum de vară larg, sever, cu părul cărunt, adunat într-un coc. Sub cotul stîng strîngea o poșetă.

Mulder o văzu ezitînd, apoi îndreptîndu-se prin sală către ei. Avea treabă, nu venea pentru prostii. Ajunse lîngă masa lor și schiță un salut din cap.

— Sînteți agenții de la Washington?

— Da, răspunse Mulder. Și dumneavoastră...?

— Doctorul Rios. Helen Rios. Eu m-am ocupat de autopsia sărmanelor victime.

Agentul se ridică imediat și îi oferi scaunul lui, prezentîndu-i-o în același timp pe Scully. Se așezară cu toții și el îi spuse cît de bine îi părea că o întîlniseră. Nu mai era nevoie ca Red Garson să aranjeze o întrevedere.

— Nici n-ar fi făcut-o, spuse femeia.

— Cum?...

— Ați citit raportul meu? o întrebă ea pe Scully.

— Da. Ca să fiu sinceră, cred că sînt o mulțime de...

— E complet fals.

Scully se uită fix la masă, pe urmă la doctorul Rios.

— Poftim?

Femeia deschise poșeta și scoase o foaie de hîrtie împăturită.

— Iată ce am scris la început. Ceea ce ați citit este ceea ce mi s-a cerut să scriu.

Lui Mulder nu-i veni să-și creadă urechilor.

Nici măcar atunci cînd Scully despături hîrtia, o parcurse repede și spuse:

— O, Doamne!

DOISPREZECE

Mulder semnă nota de plată și se duseră imediat cu toții în camera lui, ca să se ferească de ochi și urechi indiscrete.

Femeia se așeză la o măsuță rotundă de lîngă fereastra acoperită cu draperii verde închis. Mulder se așeză pe marginea patului de două persoane.

În încăpere existau patru surse de lumină și toate fuseseră aprinse.

Doctorul Rios n-avea vreme de pierdut și nici cuvinte de risipit.

— De ani de zile, de zeci de ani chiar, New Mexico încearcă să-și supradimensioneze imaginea în ochii lumii. Mulți se întreabă chiar dacă nu cumva încă mai este nevoie de pașaport ca să vii încoace. Cei din est se uită dacă indienii și cowboy-ii se mai bat la poalele dealurilor. Politicienii și oamenii de afaceri nu agreează deloc aluziile, poveștile și noile legende urbane care desemnează statul drept loc de întîlnire a amatorilor de OZN-uri sau a discipolilor unor secte fantomatice. Amatorii de așa ceva n-au decît să se ducă în Arizona, spun potentații locali, noi le urăm călătorie sprîncenată. În aceste condiții, gîndiți-vă că se trezesc cu un caz ca ăsta în brațe.

Femeia arătă spre hîrtia pe care o recuperase de la Scully.

— Agent Mulder, e destul de rău că oamenii aceia sărmani au murit așa cum au murit. Aș fi putut spune din prima clipă cum s-a întîmplat; de fapt și un intern în primul an și-ar fi dat seama despre ce este vorba. Însă, ca să fie salvate aparențele și pentru că superiorii mei voiau să distragă atenția de la caz, mi s-a cerut un al doilea raport. Unul bun pentru public.

În încăpere era răcoare, însă doctorul Rios scoase o batistă din poșetă și-și tamponă fruntea.

Mulder înțelegea cît riscase și ce presiune suporta. Nu era nici el străin de asemenea lucruri.

— L-am făcut. Nu voiam să-mi pierd slujba, dintr-o mulțime de motive. Zîmbi stîngaci spre Scully. Sînt o femeie de rasă hispanică, într-un sat unde englezii și străinii fac jocurile. Nu sînt mîndră de ceea ce am făcut, dar nici nu-mi cer scuze pentru asta.

Scully nu-și schimbă expresia neutră de pe chip și femeia își șterse din nou sudoarea din sprîncene.

— Versiunea oficială, agent Mulder, este că acești oameni au fost jupuiți. Ei bine, n-au fost.

Mulder ridică dintr-o sprînceană.

— Sfîșiați?

— Nu. Răzuiți.

Tuși, acoperind un chicotit neîncrezător.

— Îmi pare rău, dar cred că nu înțeleg.

Femeia se uită la ceas.

— Nu prea am timp. Am găsit în țesutul lor muscular, în gură și după gît particule de praf, pietricele și alte sfărîmături... Acestea, împreună cu alte indicii, cum ar fi striațiile circulare de pe mușchi și oasele expuse, precum și cauterizarea celor mai multe dintre vasele de sînge, conduc la o singură concluzie.

— Răzuiți.

Ea încuviință din cap și se ridică în picioare.

— Ca și cum ar fi fost ținuți lîngă un tambur circular acoperit cu hîrtie abrazivă și învîrtit cu mare viteză. Sau vîrîți într-un cilindru căptușit cu același material. Singurul lucru pe care nu-l pot explica rămîne prezența particu-

lelor de nisip. Zîmbi scurt și se uită din nou la ceas. Vă mulțumesc că m-ați ascultat. Vă rog să nu spuneți nimănui că ne-am întîlnit. Dacă veți veni la mine la birou, dacă agentul Garson va insista să ne vedem, vă voi spune exact ceea ce am susținut în raportul oficial pe care vi l-am trimis mai înainte. Strînse poșeta sub braț. Apropo, agentul Garson știe și el adevărul.

Mulder se ridică la ieșirea ei și rămase în picioare.

Un tambur rotitor acoperit cu hîrtie abrazivă.

— Scully...

— Nu spune nimic.

— Dar ai văzut că...

— Am văzut fotografiile, da. Și am citit raportul, așa e. Dar, ținînd cont de duratele la care ne raportăm, este imposibil să se poată întîmpla una ca asta. Numai dacă tatăl lui Paulie și sora lui nu au avut un simț al timpului cu totul dereglat.

El se uită în jos; în lumina lămpii de pe masă, femeia arăta palidă.

— S-a întîmplat, Scully. S-a întîmplat.

Ea se apleca spre el, sprijinindu-se cu mîinile de masă.

— Atunci explică-mi și mie. Explică-mi cum ar putea cineva să asambleze un aparat de o asemenea mărime, să-l aducă pînă lîngă fluviu fără să fie văzut, să-l pună pe băiat înăuntru, pe urmă să-l scoată iar afară și să plece. Tot fără să-l vadă nimeni.

— Fata...

— N-a văzut nimic concret. Fantome, Mulder. Ea spune că a văzut fantome.

— Și șoapte, îi aduse el aminte. Mai spune și că a auzit șoapte.

Scully se trase înapoi, clătinînd din cap.

— Ce importanță are? Nu înțeleg.

— Nici eu. Desfăcu draperiile, stinse luminile și se lăsă să cadă într-un scaun din fața ei. Și cu toate acestea, toți cei cu care am stat de vorbă ne-au...

Se opri, închise ochii, apoi se mută pe pat și se uită țintă la telefonul de pe noptieră.

— Mulder?

— Konochine. zise el, ridicînd receptorul. De ce ne tot lovim de tribul Konochine?

— Dacă tot ai ajuns aici, spuse Scully, dă-i un telefon lui Garson și întreabă-l de ce ezită să ne spună adevărul.

Donna se uită neajutorată la cele două duzini de cutii stivuite în camera liberă. Pregătite să fie expediate sau să fie înmînate magazinelor din regiune. Se simțea de parcă spinarea și stomacul i-ar fi înghețat. Nu reușea să se oprească din tremurat. Negase că ar fi înșelat pe cineva, bineînțeles, ba îi arătase chiar și registrul contabil ca să i-o dovedească. Dar el îl închisese. Nu-și ceruse scuze și, înainte de a pleca trîntind ușa, îi aruncase o privire stăruitoare, în semn de avertisment.

Trebuie neapărat s-o șterg de aci, își zise Donna.

Toți banii potențiali din cutiile stivuite în încăpere nu făceau nici două parale dacă nu reușea să fie și ea prin preajma lor ca să-i cheltuiască!

Se uită la ceas. Dacă se grăbea, ar fi putut să lichideze contul din bancă, să împacheteze și să dispară din acest stat uitat de Dumnezeu încă înainte de miezul nopții. Lăsînd totul baltă. Nu conta. Casa, hainele... nimic nu conta. Numai să ia banii și să dispară.

Dar mai întîi trebuia să dea un telefon. Nu putea pleca fără să-și ia rămas-bun.

Garson nu era în birou și nimeni de acolo nu știa unde ar fi putut fi găsit. Secretara se arăta înclinată să creadă, totuși, că ar fi fost posibil să fie în biroul medicului legist.

Al doilea telefon fu dat la informații.

Cînd termină și cu al treilea, Mulder lăsă receptorul în furcă și începu să se mire.

— Ce este? întrebă Scully.

— Sora lui Paulie spunea că băiatul a cumpărat o bijuterie dintr-un magazin local. Un fel de colier de argint, sau așa ceva. Mulder se uită în sus. Ea crede că era de la indienii Konochine.

— Și?

— Și nu-mi aduc aminte să-l fi văzut printre lucrurile lui.

— Atîtea cîte au mai rămas, îi atrase ea atenția.

— Oricum. Nu era acolo.

Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, pînă ce un mormăit al lui Scully îl avertiză că ar fi mai bine să se așeze.

— Femeia aceea, cea care se ocupă cu negoțul de artizanat.

— Falkner.

— N-ai chef să dai o raită?

— Mulder...

— Legătura, Scully. Nu poți să negi că avem o legătură.

Mașina închiriată fusese livrată deja; funcționarul de la recepție îi dădu lui Mulder o hartă și îi explică ce avea de făcut ca să ajungă la adresa pe care o găsiseră în cartea de telefon. Parcarea era în partea nordică a motelului și se intra tot printr-o poartă în zid. Strecurîndu-se pe scaunul șoferului, Mulder băgă de seamă că autoturismul părea să fi fost dotat cu toate accesoriile care se inventaseră vreodată la Detroit. Poate cu excepția unui sistem de lansare pe orbită.

Avu nevoie de cîteva secunde să se lămurească și de alte cîteva ca să se convingă că nu se angaja într-o prostie. Încă nu putea spune *cum* se petrecuseră lucrurile, în ciuda descrierii făcute de doctorul Rios. Dar, dacă se concentra asupra lui *cine* și *de ce*, răspunsul la întrebarea *cum* urma să apară și el.

Așa spera.

Ieși în șosea și o luă spre nord. Scully tresări.

— Ce e?

Treceau pe lîngă o serie de magazine mici, adunate laolaltă într-o clădire cu un etaj. În fața unuia din ele stătea un bărbat care nu se străduia deloc să-și ascundă interesul pentru mașina lor.

— Noaptea trecută, răspunse Scully. Nu l-am văzut clar, dar un bărbat asemănător ședea în poarta motelului și se uita la mine.

Mulder privi în oglinda retrovizoare.

Cu chipul ascuns de cozorocul șepcii, bărbatul continua să-i urmărească. Mulder trase de volan, întoarse mașina și opri în fața magazinelor.

Tipul nici nu se mișcă.

Scully coborî geamul.

— Dorești ceva? întrebă ea calm.

Leon Ciola se aplecă pînă ajunse în dreptul obrazului ei.

— Voi sînteți federalii?

Cu o mînă pe volan, Mulder se aplecă și el, curios să se uite la cicatricile de pe fața omului.

— Agent special Mulder, agent special Scully. Tu cine ești?

— Leon Ciola.

— Ne-ai urmărit. De ce?

Ciola își încrucișă batjocoritor brațele și zîmbi cu nerușinare.

— Întodeauna îmi place să știu cine mai e prin oraș, *amigos*, asta-i tot. E tare plictiseală pe aici, știți? Nu-i mare lucru de făcut. Soarele arde prea rău. Și nu-i destul de lucru pentru un tip ca mine.

— Și cine este un tip ca tine? întrebă Scully din nou.

— Un eliberat condiționat. Nu v-au spus?

Nu, își zise Mulder, sînt o mulțime de chestii pe care nu ni le-au spus. Își dădu seama că bărbatul semăna oarecum cu Nando Quintodo.

— Ești din Mesa?

Zîmbetul lui Ciola rămase la fel.

— Foarte bine, *amigo*. Mulți cred că sînt apaș. Își trecu degetele peste față. Din cauza cicatricilor. Mă fac să par ordinar.

— Și nu ești?

Zîmbetul dispăru.

— Sînt un ticălos, agent Mulder. E bine de știut.

Nu se laudă, își spuse Mulder. Și nici nu avertizează.

Ciola mătură strada cu privirea și puse o mînă pe marginea geamului de la mașină.

— Șeriful Sparrow o să vă spună că am omorît un om. E adevărat. Poate mai mulți, cine știe? Și o să vă spună, cînd o să-i vină bine, că poate i-am omorît și pe turiștii ăia. Dar n-am fost eu, agent Mulder. Am lucruri mai importante de făcut.

Își atinse cozorocul cu degetele, salutînd-o pe Scully, și se îndepărtă. Întrevederea se terminase.

Mulder clătină și el din cap, se îndreptă în scaun și dezlipi mașina de bordură. Omul îl contrariase. Dar și mai mult îl contraria faptul că șeriful Sparrow nu rostise o vorbă despre el. Un suspect la îndemînă, un criminal recunoscut, eliberat condiționat, iar șeriful, din comoditate sau din alt motiv, nici măcar nu rostise numele lui Ciola.

— Scully, ai și tu impresia că am dat de vizuina iepurelui?

Ea nu răspunse.

O privi cu coada ochiului; avea buzele atît de strînse, încît arătau fără pic de sînge.

Nu mai insistă. Ceva în legătură cu bărbatul dinainte, ceva ce el nu observase, atinsese în ea un punct sensibil. Mai devreme sau mai tîrziu o să-i spună singură despre ce era vorba. Deocamdată Mulder trebuia să dea piept cu semnele de circulație — greu de văzut, pentru că erau prea mici — și cu mașinile adunate în spatele lui — fiindcă mergea prea încet, încercînd să descifreze totuși blestematele de indicatoare!

Soarele nu-l ajuta. Ardea totul, decolorînd și ce rămăsese nedecolorat.

Peste tot pe unde treceau se simțea orașul în plină dezvoltare. Magazine noi, prăvălioare transformate, case

și clădiri în diferite faze de construcție sau renovare. Era fie foarte incitant să locuiești aici, fie înspăimîntător.

— Uite acolo, spuse Scully.

Întoarse la stînga, către fluviu, și intră pe o stradă cu terenuri libere, întrerupte ici și colo de căsuțe cu un etaj, din cărămidă sau din cărămidă aparentă. Un loc neglijent, care părea și mai neîngrijit din cauza grădinilor și a tufișurilor mari, pline de flori strident colorate. Nu se jucau copii pe stradă. Cele cîteva mașini de lîngă bordură păreau părăsite.

Parcă în fața unei case a cărei fereastră fusese acoperită de un soi de oblon viu din trandafiri agățători. Pe aleea de acces, un Cherokee era tras cu fața la șosea. Trecură pe lîngă el și remarcară o valiză pe scaunul din față.

— Cineva pleacă în vacanță.

— Nu cred, zise Scully, arătîndu-i alte două valize pe bancheta din spate. Numai dacă nu are de gînd să stea șase luni.

Mulder ciocăni în ușă.

Nu răspunse nimeni.

Ciocăni din nou și ușa dinăuntru se deschise, dînd la iveală o femeie cu o servietă în mînă.

— Nu cumpăr nimic, spuse ea.

Scully îi arătă legitimația.

— Agent special Scully, agent special Mulder, FBI. Sînteți Donna Falkner?

Nu trebuia un instinct special ca să observi spaima femeii.

Mulder deschise cu grijă ușa de plasă și zise:

— Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră, doamnă Falkner. Nu va dura mult și după aceea veți putea pleca în călătorie.

— De unde știți? întrebă Donna, incapabilă să-și stăpînească tremurul vocii.

Se lămuri cînd Mulder îi făcu un semn către valize.

— Numai cîteva minute, o asigură Scully.

Femeia ridică din umeri.

— Bine, ce naiba. Ce rău poate să mi se-ntîmple din atîta lucru?

TREISPREZECE

Femeia închisese aerul condiționat și în cameră se făcuse înnăbușitor de cald. Nici nu plecase încă, își zise Mulder, și casa deja părea pustie.

Donna apucă de spătar scaunul din fața unui birouaș și îl întoarse. Se așeză, cu umerii căzuți, și luă servieta în brațe, ca și cum ar fi vrut s-o strîngă la piept. Scully se așeză pe o canapea de două locuri, cu notesul și stiloul pregătite. Mulder rămase în picioare, sprijinindu-se de perete, chiar lîngă intrare.

În felul acesta putea să stea oarecum în umbră, în timp ce femeia era în mijlocul luminii.

— Așadar, zise ea resemnată, ce vreți să știți?

— Despre Konochine, preciză Mulder, iar ea îl fulgeră cu privirea.

— Ce anume despre ei?

— Le vindeți bijuteriile, interveni Scully, atrăgîndu-i atenția spre ea. Ni s-a spus că nu le plac prea mult cei din afara lumii lor.

— Nu le plac deloc, răspunse Donna, ridicînd ușor din umeri. Cu cîtva timp în urmă, cînd m-am dus în rezervație, m-au vînat de-a dreptul. Am șters-o înainte să apuc să-mi dau seama ce se întîmplă. Puse servieta pe podea, lîngă ea. Vedeți, nu sînt singurii indieni cu care fac afaceri, dar ei îmi dau cele mai mari bătăi de cap. Sau cel puțin mi-au dat. Există însă un bărbat...

— Nick Lanaya? întrebă Mulder.

— Da. E unul dintre cei care au plecat și s-au întors. Știți, se duce, se întoarce... Ne-am întîlnit odată la o petrecere, am stat de vorbă — e ușor să aranjezi cu el, e un fel de preot, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Știa că ai lui au nevoie de bani și, după ce a întrebat în stînga și-n dreapta, și-a dat seama că eu i-aș putea da un preț bun pentru chestiile alea pe care le fac ei.

Scully ridică o mînă, ca să-i atragă din nou atenția spre ea.

— Cît sînt de scrîntiți cei care refuză contactul cu exteriorul?

Donna se încruntă, înțelegînd cu greu ce voia să spună Scully.

— A, nu-s chiar nebuni. Doamne, Dumnezeule, nu. Vă gîndiți că s-ar putea să-i fi omorît ei pe oamenii aceia? Făcu un gest din mînă, în semn că era cu neputință. Isuse, nu. Vorbesc mult, țipă mult, dar Nick țipă și el la ei. Este... Se opri, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee. Să vă spun ceva, cred că ar trebui să stați de-vorbă cu Leon Ciola.

— Ne-am întîlnit deja, zise sec Mulder.

— Ha, glumiți! Cu mîna dreaptă căută repede mînerul valijoarei. Știți că a stat într-o închisoare federală, pe lîngă Santa Fe? A omorît un om într-o încăierare, la un bar. Trecu cu mîna stîngă dintr-o parte în alta într-alta a gîtului. Încetișor. I-a tăiat capul dintr-o parte în cealaltă. Nu înțeleg cum de l-au eliberat. Probabil că a avut un avocat bun.

— Unde plecați? întrebă Scully.

— În vacanță, răspunse Donna imediat.

— Vă luați chiar mai multe lucruri decît Scully, chicoti Mulder.

— Am să lipsesc ceva vreme.

— Și cine o să aibă grijă de afaceri? Nick?

Ridică din umeri.

— Da, în mare parte.

Scully închise notesul.

— Aveți vreun fel de situație cu ceea ce primiți de la Mesa? Sau știți cine le cumpără *en-détail*?

— Nu. Nick alege obiectele, eu aleg magazinele. După aceea e treaba cui are bani mai mulți.

Mulder se desprinse de lîngă perete.

— Și dacă cineva care nu știe despre ce-i vorba se duce pur și simplu pînă în rezervație?

— Nu se întîmplă nimic. Donna luă valiza în brațe. Probabil că nu va vorbi nimeni cu el. Mai devreme sau mai tîrziu, turiștii or să se prindă și or să plece.

— Și dacă nu?

— Adică unii ca mine? rîse ea fals. Eu am forțat nota, agent Mulder. Am împins lucrurile prea departe. Și, cu toate astea, n-au făcut decît să mă hăituiască, atîta tot. Ca la vînătoare. Se ridică și arătă către ușă, direct, lăsîndu-i să înțeleagă că ar fi fost cazul să plece. Eu tot cred că ar trebui să-l verificați pe Ciola. Are un cuțit și.. Făcu un gest, semn că nu se știa niciodată.

Scully se ridică și ea.

— Vă mulțumim, doamnă Falkner. Sîntem recunoscători pentru că ne-ați acordat din timpul dumneavoastră.

— Nici o problemă. Îi conduse pînă în cerdac. Dar vă rog să înțelegeți că trebuie totuși să prind avionul, da?

Mulder îi mulțumi la rîndul lui și îi spuse să-l sune pe agentul Garson în cazul în care-și va mai aminti ceva. Pe urmă se urcă la volan, blestemînd încetișor; uitase să lase ferestrele deschise.

Cu soarele de-afară, înăuntrul mașinii era ca într-un cuptor. Dădu aerul condiționat la maximum și începu să manevreze automobilul cu grijă, în timp ce Scully o urmărea pe Donna în oglinda retrovizoare. După ce dădură colțul, femeia spuse:

— Prea s-a liniștit repede.

— Da. Din cauză că n-am întrebat-o lucrul de care se temea.

— Adică?

— Scully, dacă aş fi ştiut ce anume, aş fi întrebat-o.

Ea se încruntă, neîncrezătoare; Mulder ghicea ce gîndea. Uneori întrebările aduc răspunsurile dorite, dar nu întotdeauna atunci cînd le aştepţi. Alteori era mai bine să întinzi o plasă şi să vezi cine încearcă să scape din ea.

Donna scăpase. Dacă ajungea la avion, nimeni din New Mexico n-avea s-o mai vadă vreodată. Scully se uită la el.

— Cum ai de gînd să o opreşti?

Mulder arătă spre jacheta de blugi de pe bancheta din spate şi îi făcu semn să i-o dea. Făcu întocmai şi el scoase dintr-un buzunar telefonul mobil.

— Garson? întrebă ea.

— Un martor direct într-o anchetă în desfăşurare.

— Dar ştii că nu-i adevărat, Mulder.

— Nu, probabil că nu e adevărat. Dar poate fi ţinută în loc destul cît să piardă avionul. Şi poate o s-o descurajeze destul ca să aştepte pînă mîine.

Scully formă numărul; Garson nu era de găsit, aşa că ceru să stea de vorbă cu agentul de serviciu. Îl convinse că nu glumeau în legătură cu Donna Falkner, apoi îl întrebă unde fusese dusă maşina închiriată de familia Constella.

— Chiar aici, îi spuse lui Mulder, după ce închise telefonul. În spatele subsecţiei şerifului.

— De ce vrei să o vezi?

— Tu ai vrut s-o vedem pe Ann Hatch şi uite ce a ieşit. Aşa că eu vreau să vedem furgoneta.

— Şi zici că-mi iau prea multe haine cînd plec undeva?

Subsecţia şerifului arăta ceva mai mică decît un duplex şi numai o plăcuţă de pe uşă avertiza despre ce era vorba. Parcarea din faţă ajungea pentru patru maşini, iar copacul care arunca o umbră neconvingătoare asupra clădirii

părea gata să se usuce dintr-o clipă într-alta. În spatele copacului mai exista un teren, împrejmuit cu plasă de sîrmă. Înăuntru fuseseră adunate cîteva mașini, un camion și o furgonetă.

Șeriful Sparrow ieșise și îi aștepta deja.

— Garson se mișcă repede, spuse Scully cînd se opriră.

— Impozitul în acțiune.

Sparrow făcu un semn peste poartă.

— Căutați ceva anume? îi întrebă atunci cînd le deschise și îi lăsă să intre.

— Nu se știe niciodată, răspunse Mulder.

Furgoneta era în spate, prea plină de praf ca să mai reflecte lumina soarelui. Mulder duse mîna streașină la ochi și se uită înăuntru prin geamul din față și prin cel lateral. Îi ceru lui Sparrow cheile.

— Pentru ce?

— Ca să pot intra înăuntru. Ciocăni ușor în ușa culisantă din dreapta. Nu se știe niciodată.

Sparrow bombăni, plîngîndu-se că a uitat cheile înăuntru. Se întoarse la rulotă.

— Mulder?

Scully rămăsese de cealaltă parte a mașinii, iar el se întoarse alene pînă la ea. Căldura devenise groaznică, mai rea chiar decît cu o zi înainte. Mulder înțelegea acum de ce viața se desfășura atît de molcom în această parte de lume. Oricine s-ar fi mișcat mai repede decît un melc risca să facă insolație și să zacă într-o cadă cu gheață.

— Ce e?

Ea îi arătă partea laterală.

Mulder se uită și văzu mult praf. Pe urmă mai văzu ceva. Iar apoi văzu acel ceva sclipind sub praf.

Încercă să curețe locul cu palma, dar se fripse și țipă.

— Drace!

Își scutură mîna și suflă peste ea, apoi scoase o batistă din buzunar.

— Fii atent îl avertiză Scully. E fierbinte. El o privi, iar ea ridică din umeri și adăugă: Impozitul în acțiune.

Erau două geamuri mari, fumurii, unul pe ușa culisantă, celălalt în spate. Mulder împături batista în patru, încercînd să improvizeze o cîrpă de praf. Se aplecă și mai întîi lovi cu putere, ca să scuture mizeria înainte de a se apuca să frece locul.

— Ce naiba căutați? întrebă Sparrow, întinzîndu-i cheile lui Scully.

— Mașina fusese închiriată, nu-i așa? întrebă Mulder fără să se uite în sus.

— Da. Ce-i cu asta?

— Deci era nouă, nu?

— Probabil. Șeriful se aplecă lîngă el și se uită la tablă. Ei, și?

— Atunci înseamnă că domnul Constella nu era un șofer prea grozav.

Nu trebuia să mai frece. Curățase toată porțiunea care îl interesa, așa că se îndreptă și făcu un pas înapoi, așteptînd să comenteze Sparrow primul. Mai aștepta ca șeriful să-i spună de ce nu observase el, mai devreme. Sau, dacă observase, de ce nu spusese nimic.

De la fereastră și pînă jos vopseaua fusese jupuită, dînd la iveală metalul. Praful se adunase gros deasupra, căci furgoneta zăcea în țarcul șerifului de mai bine de o săptămînă. Ceea ce-i atrăsese atenția lui Scully nu fusese nimic altceva decît strălucirea metalului gol.

— Măi, să fiu al naibii! Sparrow își ridică pîntecele. Probabil că s-a lovit de vreo stîncă, de vreo lespede, așa pare.

— Nu cred, spuse Mulder, trecînd ușurel cu degetele peste suprafața lucioasă. Nu există nici o crestătură serioasă, așa că nu-i vorba să se fi lovit de ceva.

Scully se băgă în față și se uită și ea de aproape, peste toată suprafața, pînă la bara din spate.

— Dacă s-ar fi izbit de ceva, ar fi fost imposibil s-o facă numai în zona asta. Se ridică și se uită la geam. Îl atinse cu un deget. Pe urmă scoase batista și îl curăță de praf. Uite, e zgîriat și aici.

— Praful drumului, zise Sparrow. Acolo se adună mereu, din cauza vitezei.

Ea nu-l luă în seamă pe moment, ocupată să traseze cu unghia conturul avariei, cu zgîrieturile de pe parbriz cu tot.

— Indiferent despre ce a fost vorba, a fost ceva mare. Cel puțin de-un stat de om.

— O stîncă, v-am mai spus.

— Haide, șerifule, spuse Mulder, sătul de ignoranța prefăcută a acestuia. Scully are dreptate. O ciocnire ar fi provocat pagube mai mari decît acelea la care ne uităm; și pe urmă, datorită șocului, parbrizul ar fi trebuit măcar să se crape, dacă nu să se facă țăndări.

Sparrow se scărpină sub bărbie și se apleacă din nou, uitîndu-se mai de aproape.

— Agent Mulder, aici avem de-a face...

— Ai cumva o lupă?

Îl auzi pe localnic pufnind cu dispreț și îl așteptă să protesteze, ceea ce însă nu se întîmplă. Sparrow se îndepărtă, mormăind destul de tare ceva despre federalii ăștia care credeau că le știu pe toate.

Scully descuie portiera din dreptul scaunului de lîngă șofer și făcu un pas înapoi, lăsînd zăpușeala dinăuntru să se împrăștie. Apoi se urcă în furgonetă și trecu în spate. Mulder n-o mai văzu pînă ce ea nu ciocăni în parbriz, îndemnîndu-l să urce.

Agentul îngenunche pe scaunul de lîngă șofer, aplecîndu-se peste spătar. Podeaua și pereții mașinii fuseseră acoperiți cu o alternanță de fîșii purpurii și maro închis.

— Așa arată un cuib al dragostei? întrebă el, cercetînd combinația țipătoare.

— Dragostea e oarbă, Mulder.

Ședea în genunchi, arătîndu-i cu stiloul o bucată dezlipită de tapet.

— Uite acolo cred că ar fi trebuit să stea, spuse el.

— Am găsit ceva.

Se răsuci pe călcîie și îi întinse stiloul. De el atîrna un lănțișor de argint. I-l puse în palmă.

— Nu-i unul de serie, e făcut de mînă. Îl mișcă, împingîndu-l cu stiloul. Și e din argint masiv.

Mulder își apropie palma de ochi.

Zalele erau mai mari decît s-ar fi așteptat și nu la fel de delicate pe cît păreau la prima vedere. Și nici egale ca dimensiuni.

Scully frecă între degete capetele adunate laolaltă ale lanțului, apoi trase de el.

— E zdravăn. Ar fi imposibil de smuls de la gîtul cuiva fără să i-l retezi pe jumătate.

— Konochine.

Femeia schiță din cap un *posibil* și o luă spre mașina lor ca să aducă din geantă o pungă pentru probe.

— Adu două, strigă el, uitîndu-se la ceas.

Sparrow nu se mai întorsese, iar Mulder își pierduse pînă la urmă răbdarea. Se îndreptă către rulotă și intră înăuntru. Șeriful ședea cu picioarele întinse pe unul dintre cele trei birouri; își scosese pălăria și gîlgîia dintr-o sticlă.

Păru să tresară cînd intră Mulder, dar nu se mișcă pînă ce nu termină de băut.

— E al naibii de cald afară, spuse el.

— Și o să fie și mai cald, răspunse Mulder, fără să se mai străduiască să-și ascundă enervarea. Dă-mi lupa și pregătește-te să trimiți un om să aducă niște probe tehnicienilor lui Garson. Am să le telefonez chiar eu, ca să știe după ce să se uite.

Sparrow îl privi, în timp ce punea sticla undeva în spatele biroului.

— Mi se pare că n-am auzit cuvîntul fermecat, agent Mulder.

Mulder îl privi fix și nu spuse decît atît:

— FBI.

PAISPREZECE

Se întoarse, lovindu-se ritmic cu lupa peste picior. Era furios și dezamăgit, supărat mai mult pe sine decît pe șerif. Nu-i stătea în fire să-și piardă controlul și nici să facă uz de rang. Învățase de mai mulți ani cum să se descurce și cum să lucreze cu autoritățile locale și știa că ajutorul lor în anchetarea cazurilor putea să fie la fel de important ca și cel pe care-l primea de la agenții federali. Ceea ce tocmai făcuse însemna nu numai o violare a legilor poliției, ci și a propriilor principii.

— Scully?

Ce tîmpit fusese!

— Hei, Scully!

Ce imbecil!

— Aici, Mulder.

Dar, Doamne, cît de bine se simțise!

O găsi lîngă ceea ce mai rămăsese dintr-un Jaguar. Avea ferestrele sparte, ștergătoarele de parbiz rupte, era zgîriat de sus pînă jos, iar acoperișul îi fusese strivit de parcă ar fi fost presat sub o platformă.

— E a șoferului bețiv? întrebă el.

— Nu știu. Așa cred. Uită-te aici.

Mulder trecu pe partea ei și văzu aceeași urmă de vopse răzuită pe care o descoperiseră și pe furgonetă, numai că acum era mai mare.

— Vehiculul invizibil, spuse el.

Ea ridică o mînă.

— Bine, Mulder, mă dau bătută. Dar spune-mi și mie ce se întîmplă. Îl privi în ochi. Lasă. Mai bine aș ști ce s-a întîmplat acolo.

N-avu timp să răspundă. Ușa rulotei se trînti zdravăn și Sparrow se îndreptă spre ei. După cum despica aerul, Mulder își spuse că, probabil, era pradă unui grav conflict interior. Însă cînd ajunse lîngă ei, conflictul părea deja aplanat.

Rămase în picioare, solid, cu mîna dreaptă sprijinită pe patul pistolului de la șold, în timp ce cu cealaltă îndesa în gură o lamă de gumă de mestecat. Își scoase ochelarii, trăgîndu-i cu un deget în jos și făcîndu-i să alunece peste șaua nasului.

— Am să duc eu însumi probele, spuse el. Nici ordin, nici rugăminte. O ofertă de armistițiu.

— Mie-mi convine, domnule, zise Mulder, acceptînd propunerea.

— Chuck mă cheamă, rosti șeriful.

— Nu cred că e cazul, rînji Mulder.

— Nici eu. Pînă și maică-mea ura numele ăsta. Spunea mereu că nu e nume de om, ci de carne tocată. Își împinse ochelarii la loc pe nas. Ia zi, domnule agent FBI, ce ai important de trimis în oraș?

Scully îi explică despre bucata de colier. Mulder se duse lîngă furgonetă și, folosindu-se de lupă și de briceag, prelevă probe de resturi din scobiturile ușii.

Procedă aidoma și în cazul Jaguarului, adunînd în pungi ceea ce răzuia.

Pe urmă se întoarseră înapoi în birou, bucuroși că acolo era mai răcoare. Mulder sună la biroul FBI și spuse ce aștepta să fie cercetat la probele recoltate.

— N-o să dureze prea mult, îl asigură secretara.

— Ați dat de agentul Garson?

— Nu, domnule, încă nu.

Îi lăsă numărul de la telefonul mobil și o rugă să-i transmită lui Garson să îl sune de îndată ce avea să-și facă apariția. Pe urmă întrebă dacă reușiseră să o intercepteze

pe Donna Falkner. Da, o făcuse unul dintre agenți, i se răspunse. Nu păruse prea bucuroasă și se întristase și mai tare cînd o duseseră la biroul din Silver Avenue, unde dăduse o declarație.

— O declarație? În legătură cu ce?

— Habar n-am, domnule. Nu sînt decît o secretară. Nu mi se spune decît atît cît trebuie să știu.

Sigur, își zise el, iar restul rămîne un mister.

Se cocoță pe unul dintre birourile libere, ștergîndu-și fruntea cu mîneca.

Sparrow ședea în scaunul lui.

— Crezi că sînt amestecați în vreun fel cei din tribul Konochine? Așa mi-am închipuit, auzind ce-ai vorbit despre Donna și toate celelalte chestii.

— Nu-mi dau seama cum ar putea fi implicați. Însă sînt prea multe trimiteri.

— E un fir, oricum, adăugă Scully.

— O, Doamne. Șeriful se întinse după sticlă, apoi se răzgîndi. Sînt vreo două sute, n-au cum să fie toți... Zvîcni brusc în sus, izbind cu cizmele în podea. Ah, ticălosul!

Mulder se uită mai întîi la Scully și apoi spuse:

— Leon Ciola.

Șeriful își plecă bărbia.

— Drace, Mulder, da' știu că te pricepi! Își trecu degetele gînditor peste obraji, pe urmă adăugă, întinzîndu-se după telefon: Aș vrea să cunoști pe cineva. El o să fie în stare să te lămurească în legătură cu cei care te interesează. Lanaya. I-am vorbit deja despre voi. Chiar dacă n-o să vină să credeți, e un tip care trăiește în continuare în rezervație.

— Și cu Ciola cum rămîne?

Sparrow le făcu semn să tacă, în timp ce aranja la telefon întîlnirea cu intermediarul din rezervație. La motel, după cină. Pe urmă închise, explicîndu-le:

— Vine furtuna. Descărcările electrostatice aproape că te asurzesc.

Slavă Domnului, își zise Mulder. Cel puțin o să se mai răcorească.

— Ciola, îi aminti el lui Sparrow.

— E un ticălos. Pur și simplu un ticălos. A fost condamnat pentru crimă, dar l-a scos un avocat care a găsit cine știe ce chichiță. N-am ce să-i fac mai mult decît să stau cu ochii pe el și să sper că n-o s-o ia razna din nou.

Era limpede că șeriful nu numai că-l ura pe Ciola, dar se și temea de el.

— Crezi că are vreun amestec?

— Trebuie să admiți că e un suspect convenabil.

— Nu, nu cred.

Mulder fu surprins și lăsă să se vadă.

— Nu e genul lui, explică șeriful. El e adeptul intimidării. Cînd omoară, o face repede și murdar. Pe cînd ceilalți... oamenii ăștia au fost omorîți cu răbdare.

— Dar nu într-un timp prea lung, zise Scully. Adu-ți aminte de băiatul familiei Deven.

El recunoscu fără tragere de inimă că femeia avea dreptate, dar insistă că nu credea să fie vorba despre Ciola.

— Oamenii ăștia au fost omorîți dintr-un motiv anume, agent Scully. Numai că nu l-am descoperit. Încă. Lui Leon nu-i trebuie nici un motiv.

— Poate că s-a înfierbîntat brusc, sugeră Mulder. I s-a mai întîmplat o dată.

Scully păru să se îndoiască, dar nu spuse nimic.

Șeriful le acceptă părerea fără comentarii; se uită de jur împrejurul rulotei, apoi luă cu grijă pungile de plastic cu probe și le vîrî într-o mapă scoasă din fundul unui sertar.

— Ar fi mai bine să plec. Aș vrea să mă întorc înainte să înceapă furtuna.

Se întoarse și îl chemă prin radio pe unul dintre oamenii lui, avertizîndu-l unde pleca și cît avea să lipsească; pe urmă sună la dispecerat și le spuse același lucru, cerîndu-le să preia telefoanele. Scuipă guma mestecată la coș și deschise un șifonier de pe peretele opus, scoțînd din el o pălărie curată, cu borurile țepene.

Văzu că Mulder îl privea și îi arătă pălăria de pe birou.

— Aia e pălăria de tăvăleală, o am de ani de zile. Pe urmă trase pe ochi cealaltă pălărie. Asta e de oraş. O prostie, nu-i aşa?

Scully rîse şi Mulder ridică din umeri. Sparrow îi conduse la maşină.

— Grijă mare, băieţi, le spuse, arătînd în sus. Mai bine să vă prindă înăuntru.

Mulder se uită şi nu-i veni să creadă că nişte nori atît de masivi, de înalţi, se putuseră aduna într-un timp atît de scurt. Păreau nişte nicovale fierbînd pe margini şi deja acoperiseră cea mai mare parte din cer.

— Dumnezeule, Scully, o să ne înecăm.

Porniră spre motel cu toată viteza de care se simţea în stare Mulder. Era, oricum, prea încet pentru celelalte maşini de pe şosea. Îi depăşeau prin stînga, prin dreapta, şi, dacă maşina lor ar fi fost mai scundă, probabil că ar fi trecut şi peste ei.

— Linişteşte-te, zise Scully cînd zumzetul motorului încetă. Mai avem de lucru pînă cînd vine Lanaya.

Grămada de oase părea că freamătă de fiecare dată cînd vîntul trecea peste ea; nori cafenii de praf se strecurau printre coaste şi prin orbite, prin spărturile zimţuite din cranii.

Un scorpion o zbughi peste un corn încovrigat de berbec.

În mijlocul grămezii, folosindu-se de un şold de armăsar drept scaun, şedea un bărbat, zgîriind pămîntul rămas gol cu vîrful unui cuţit. Întîi desena, pe urmă ştergea; scria cuvinte care imediat după aceea dispăreau. Se uită în sus doar o singură dată, ca să vadă ce se întîmpla cu furtuna; abia cînd văzu fulgerul şi nu auzi tunetul se hotărî să se întoarcă la ceea ce făcea.

Furtuna se mişca repede.

Dar el avea să se mişte şi mai repede.

Donna Falkner intră furioasă în casă şi trînti uşa în urma ei; aruncă o valiză în camera de zi şi începu să-şi

strige mînia. Izbi cu pumnul în peretele de lîngă ea, apoi apucă scaunul de la birou și îl aruncă în hol; pe urmă se năpusti asupra celor două perne ale canapelei și începu să le sfîșie cu unghiile și să le facă bucăți, trăgînd de ele și izbindu-le de podea, hohotind.

Era nedrept.

Era al naibii de nedrept.

Nu trebuia decît să se fi urcat în blestematul ăla de avion și ar fi dispărut de aici! Ar fi plecat! S-ar fi pierdut printre locuitorii altui oraș, vreun oraș care să nu fi auzit de indieni decît de la televizor, cu locuitori indiferenți la artizanatul triburilor din sud-vest, pricepuți numai la obiectele rătăcite în vreun magazin scump, din categoria celor unde prețurile sînt umflate — de la portofele pînă la agrafe. Ar fi dispărut. Nume nou, pieptănătură nouă, totul nou.

Dispărută.

Și uite că acum o urmărea și FBI-ul, o urmărea și *el*, iar ea nu putea să facă nimic altceva decît să rămînă aici și să aștepte.

Izbi cu călcîiul în dușumea.

Rămase așa, cu obraji îmbujorați, cu dinții strînși.

Soarele nu prea se mai vedea din nori, iar ghimpii trandafirilor începuseră să zgîrie fereastra.

Simți dintr-o dată că nu mai poate să respire; își strînse mîinile laolaltă și-și apăsă pieptul cu ele. Tot mai tare. Horcăind după aer, lăsîndu-se în jos, tot mai jos, alunecînd pe fund, de credea că o să leșine. Lacrimile îi curgeau pe obraji și i se împreunau sub bărbie, lăsîndu-i pe buze gust de sare.

Cînd în cele din urmă atacul trecu, Donna se întinse pe spate, nevăzînd nimic altceva decît crăpăturile fine din tavan alcătuindu-se în imagini care o făcură din nou să plîngă.

Telefonul sună tare.

Își șterse ochii cu dosul palmei și se ridică. Nici prin cap nu-i trecea să răspundă. Las' să sune. Dacă erau cumva agenții aceia care o vizitaseră mai devreme, n-aveau decît

să se descurce singuri. Lua-i-ar dracu'! Lua-i-ar dracu' pe toți!

Încercă să se țină pe picioare, clătinîndu-se; se bălăbăni, și o luă prin micul hol ce ducea spre baie. Ajunse, intră și se uită nătîngă la imaginea ei din oglindă... pînă cînd începu să chicotească. Atinse cu un deget nasul reflectat de sticlă și își spuse că n-avea nici un motiv să se îngrijoreze; nu era într-o situație pe care să n-o poată controla.

Nu trebuia să facă decît un singur lucru... dacă n-o lăsaseră să zboare, atunci măcar să plece cu mașina. Pînă cînd or să-și dea ei seama, ea o să... se facă nevăzută.

Chicoti iarăși.

Nevăzută, dar nu uitată.

Dispărută, dar al naibii de bogată.

Spală-te, își comandă. Spală-te, schimbă-ți hainele, ia banii ăia blestemați și... șterge-o!

De ce naiba își făcea atîtea griji?

Habar n-avea.

Dintr-o dată, nu mai știa de ce își făcuse atîtea griji.

Dădu fuga în camera liberă și aruncă o privire pe fereastră; după ce se vedea pe cer, mai dura încă vreo oră pînă să înceapă furtuna. Dacă o să mai înceapă, evident. Furtunile de aici aveau prostul obicei să fie adeseori mai mult spectacol decît acțiune. Nu conta. Numai un nebun ar fi înfruntat asemenea nori pe o șosea în plin cîmp.

Chicoti încă o dată.

Șterge-o!

Dacă tot nu mai lua avionul, atunci înseamnă că putea să încarce Cherokee-ul pînă sus și să care ceva mai mult din ce avea acasă. Nu era un plan perfect, dar părea mai bun decît nimic. Nimic însemna să rămînă și să aștepte.

Apucă o cutie și se îndreptă cu ea în brațe spre ușă.

Nisipul se înfioră și se ridică încetișor de la pămînt, de parcă ar fi fost atras cu un magnet.

În apropiere tremură o frunză moartă.

O nuia se mișcă de unde era, se rostogoli doi centimetri și se opri.

Cîteva secunde mai tîrziu, nisipul se așeză la loc.

Nu se mai clinti nimic.

CINCISPREZECE

Era minunat să faci duş.

După ce se tîrîse pe jos, pe lîngă furgonetă şi pe lîngă Jaguar, Scully se simţea scăldată în sudoare şi gata să înceapă să urle. Nu găsiseră mare lucru, doar lănţişorul acela de argint şi ce rîcîise Mulder de pe maşini.

Ceea ce o nemulţumise cel mai tare era o combinaţie între caz — pentru că nu părea să înainteze în nici o direcţie — şi certitudinea că trecuse deja pe lîngă indiciul capital pe care îl căutau. Ceva mic. Ceva atît de bătător la ochi, încît fusese trecut cu vederea.

Furtuna tot nu se hotăra.

Norii, înspăimîntător de negri şi incredibil de uriaşi, spînzurau mai departe pe cer, la joasă înălţime. Scully nu reuşea să-şi dea seama dacă se mişcau sau nu. Erau prea mari ca să-ţi poţi permite să nu-i bagi în seamă. Însă nu se simţea nimic altceva acolo, jos, decît vîntul fierbinte.

Cei doi agenţi obosiseră. Altitudinea şi căldura se combinaseră ca să-i stoarcă de puteri, fără ca ei să-şi dea seama. Cînd ajunseseră în cele din urmă la hotel, conveniseră să se spele şi să se odihnească o oră, iar pe urmă să se întîlnească din nou şi să vadă ce concluzii puteau trage înainte de întîlnirea cu Nick Lanaya.

Scully făcuse duş, încercînd să se relaxeze şi să scape de tensiunea după-amiezii, lăsînd apa să-i curgă îndelung

peste umeri și peste membre; mintea îi hoinărea în voie, căutînd poteci și locuri unde ar fi putut găsi ceva concret, un fir de urmărit, o rază de speranță.

De fiecare dată cînd nu găsea repede linia de urmat, se neliniștea, însă nu-i păsa. În cele din urmă, tot aveau să dea de un fir; avea încredere.

Se îmbrăcă încet, se așeză pe marginea patului și începu să se uite pe fereastră. Simțea încordarea cuprinzînd-o iarăși. Își mișcă umerii, îi masă, unul cîte unul, dar fără rezultat. Se întinse pînă cînd simți că încheieturile amenință să se desfacă și gemu tare, fără jenă; tot fără rezultat.

Poate că nu era decît starea dinainte de furtună.

Cît timp stătuse în baie, norii se apropiaseră și mai mult. Soarele strălucea tot mai palid; deși era prea devreme, ceea ce se vedea la orizont semăna cu un amurg. Cei cîțiva copaci din fața ferestrei nu mai fremătau, semn că vîntul se oprise și el.

Ai fi zis că tot ce exista se hotărîse să nu mai facă nimic, așteptînd ca furtuna să se hotărască dacă își dă drumul sau nu.

— Fir-ar să fie, șopti Scully.

Nici nu-i de mirare că se simțea încordată. În loc să acționeze, aștepta. Nu se știe ce ticălos măcelărise trei oameni nevinovați, iar ea nu găsise altceva mai bun de făcut decît să stea aici ca un buștean și să aștepte blestemata asta de ploaie.

Sări în picioare, își apucă în grabă geanta și se năpusti afară; la naiba cu toate!

În curte nu era nimeni și, pe cît putea să vadă, nici în poartă.

Își aminti de chipul lui Ciola — atît de aproape de fața ei — și se înfioră. Ce cicatrice, ce ochi morți... se scutură încă o dată și ciocăni în ușa lui Mulder, bătînd

nerăbdătoare din picior. El ieși, gol pînă la brîu, ștergîndu-și părul cu un prosop.

— Pune ceva pe tine, Mulder. Plecăm.

Nisipul fremăta. O frunză tremură imperceptibil.

— Cel care a văzut legătura ești chiar tu, zise Scully, întinzîndu-i o cămașă. Ce mai așteptăm?

— Scully, dar nu sîntem aici decît de douăzeci și patru de ore.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce așteptăm?

Mulder nu reuși să se gîndească la un răspuns acceptabil; nici nu avea chef să caute unul, mai ales că ea clocotea de energie. Avea dreptate. Cu atîtea semne care trimiteau la tribul Konochine, nu le rămînea decît să facă o vizită oficială în rezervație. Singura problemă rămînea un ghid, cineva care să știe cu cine să vorbească și, eventual, să cunoască limba indienilor.

— Șeriful.

— E la Albuquerque, ai uitat?

— Falkner.

— Au trimis-o la plimbare.

Scully bătea darabana în tăblia mesei.

— Cel mai bun ar fi Lanaya, dar nu știm cum să dăm de el.

Îi căutară numele în cartea de telefon, dar degeaba; încercară și la dispeceratul șerifului, însă cu același rezultat. Sunară la Donna Falkner; nu răspunse nimeni, deși Scully lăsă telefonul să țîrîie de douăzeci de ori înainte să pună receptorul în furcă, dezamăgită.

Nici unul dintre ei nu rosti numele lui Leon Ciola.

Mulder aprinse distrat o veioză.

— Am putea merge la fermă, sugeră el, nu prea încîntat.

După cum reacționă Scully, înțelese că nici ei nu-i plăcea. Și totuși, pentru moment nu aveau altă soluție. Iar Mulder adăugă, în timp ce-și prindea tocul cu revolverul, că nici nu era neapărată nevoie, în fond, să discute chiar cu Annie. Probabil că ea n-ar fi fost de acord să-i însoțească, dacă îngrijitorul le spusese adevărul. Însă Quintodo i-ar fi putut ajuta chiar el; numai să fi vrut. Nu intenționau o descindere, încercau pur și simplu să mai culeagă informații.

Probabil că, oricum, va fi cu neputință, își zise Mulder mohorît. Indienii nu voiau să aibă de-a face cu albii în general, darămite cu niște reprezentanți ai guvernului de la Washington. Fără îndoială că or să-i trateze ca pe niște intruși.

Deschise ușa, dar se trase iute înapoi, întrebînd:

— Ai cumva o arcă la îndemînă?

În cele din urmă, furtuna se dezlănțuise.

Scully nu-și putu stăpîni un strigăt de uimire. Ploaia izbea curtea cu șuvoaie strălucitoare, biciuind fuioarele răsucite de aburi ce se ridicau din pămînt. Le zdrențuia și apoi le risipea. Șuvoiul de apă căzut din cer era atît de des, încît cu greu mai puteau zări fațada.

Scully aprinse și restul luminilor și își frecă ușurel brațele.

— Închide ușa, s-a făcut frig, zise ea.

Dar lui Mulder nu-i păsa. După ce se mișcaseră toată ziua printr-un cuptor, răcoarea de acum i se părea minunată. Iar ploaia îl fascina.

— Nu poate dura mult, adăugă ea; suna mai degrabă ca o întrebare.

El mai văzuse ploi torențiale, dar acum era mai mult decît atît: un adevărat potop. Părea imposibil să țină mai mult de cîteva minute, pentru că nu putea încăpea atîta apă în cer.

Zece minute mai tîrziu, închise uşa şi ridică din umeri.

— Cred că sîntem imobilizaţi. Doar dacă nu vrei să încercăm indiferent de condiţii.

— Adică să ieşim afară? În mijlocul potopului?

Nu le folosea la nimic să se uite pe fereastră; ploaia o inundase cu totul, făcînd invizibilă lumea exterioară.

Mulder ar fi dorit, totuşi, să bată şi vîntul. I se părea cam nefiresc — atîta apă şi nici un fir de vînt!

Scully se întinse peste pat şi apucă receptorul.

— Mai încerc la Garson. Tare aş vrea să ştiu unde a umblat azi toată ziua!

Şi Mulder ar fi vrut. Deja îşi imaginase vreo două scenarii posibile şi nu-i plăcea nici unul. Se îndoia că agentul se supărase din cauza venirii lor. La FBI se presupunea că lucrează toţi în întreg teritoriul, indiferent de stat şi regiune. Şi nici nu credea că Garson era implicat în ceea ce căutau ei. Avea însă o presimţire de rău-augur.

Scully închise telefonul.

— Nimic. Sparrow a trecut pe-acolo, dar încă nu au nici un rezultat.

Începuse pînă la urmă un vînticel şi ploaia izbea acum în uşă. De deasupra răsuna un bubuit neîntrerupt, ca şi cum o armată ar fi mărşăluit pe acoperiş.

— Haide, Mulder, vorbeşte cu mine, zise Scully. Spune-mi ce crezi.

El se aşeză la masă şi începu să mîzgălească tot felul de desene invizibile, încercînd să se concentreze şi în acelaşi timp să-şi dea drumul gîndului.

— Ştiu că-i un clişeu, zise el încet, dar poate că există şi un dram de adevăr. Am descoperit că şi Paulie şi familia Constella aveau una dintre bijuteriile făcute de tribul Konochine. Şi că ele au dispărut pînă cînd au fost descoperite victimele, cu excepţia fragmentului de lanţ găsit de tine. Au fost distruse sau au fost luate, nu ştim încă. Dar e

limpede că au dispărut. Poate că acest Lanaya greșește și scoate din rezervație niște lucruri interzise. Poate că de coliere se leagă cine știe ce semnificație religioasă. Toți cei cu care am vorbit au insistat asupra faptului că tribul nu dorește contacte exterioare, nici măcar minimale. Deci, ar fi cu putință ca expunerea unor asemenea piese să fie considerată o formă de sacrilegiu. Poate că există cineva în rezervație în stare de orice ca să recupereze obiectele.

— Ai dreptate, e un clișeu, spuse Scully, aplecîndu-se și sprijinindu-și coatele de genunchi. Nu uita că Lanaya este de-al lor. N-ar face o greșeală atît de mare. Nici măcar din neglijență.

— Atunci poate că pur și simplu îi deranjează că obiectele au fost înstrăinate.

— Dar se întîmplă de ani de zile.

— Se și ceartă de ani de zile.

— Iar Lanaya continuă să le vîndă.

Corect, își zise Mulder. Acum, după atîta vreme, probabil că sute de oameni au inele și coliere și cine mai știe ce de la tribul Konochine. Și din atîtea sute, numai trei au murit.

Un curent rece se strecură în încăpere.

Lumina electrică filă și apoi se stabiliză la loc. Mulder își dădu seama că nu văzuse fulgere și nu auzise tunete. Cum era oare cu putință ca, în condițiile acestor nori uriași, să nu tune și să nu fulgere?

Scully se ridică, se plimbă pînă la baie și înapoi, după care se așeză iar.

— Tare aș vrea să știu cum s-a întîmplat.

— Răzuiți. Doctorul Rios pretinde că au fost răzuiți.

— Dar cum?

Răzătoarea Worner, îi veni lui să spună, dar se răzgîndi, uitîndu-se la fața ei. Se citea pe ea un mesaj de genul *Mulder, să nu îndrăznești!*

— N-am nici o idee, răspunse el pînă la urmă.

— Ba da! Scully se plesni cu palmele peste genunchi. Ba da, fir-ar să fie, avem în mod *sigur* o idee! Un indiciu! Numai că nu știm care!

N-avea ce să răspundă la exasperarea ei, așa că începu să-și deseneze iar schemele acelea nevăzute, pînă cînd armata zgomotoasă a ploii de pe acoperiș se opri.

— Sangre Viento, spuse agentul.

— Sună bine, dar ce naiba înseamnă?

Scheme și iar scheme.

Își urmărea degetul mișcîndu-se, fără să încerce să-l controleze conștient. Un fel de dicteu automat de desene fără înțeles.

De cînd se dezlănțuise furtuna trecuse o jumătate de oră. Mulder se ridică și se duse să deschidă ușa, încercînd să vadă ceva printre picăturile înghețate care îl izbeau în obraji.

— Imposibil! Cînd naiba are de gînd să se oprească?

Și ploaia se opri brusc.

Agentul fu gata-gata să cadă pe spate. Cu o clipă în urmă nu se vedea nimic din cauza ploii, iar acum putea zări pînă și stropii de pe frunze și de pe cornișe; șuvoaie leneșe de apă săpau tranșee în aleile grădinii.

Se întoarse spre Scully.

— Ai văzut ce tare sînt?

Ploaia încetă și în cele din urmă ieși soarele. Donna murmură o rugăciune de mulțumire. Un tur prin casă, o verificare a grădinii din spate și era gata de plecare. Mașina o aștepta, burdușită. Fusese o imbecilitate să creadă că ar fi putut pleca la adăpostul ploii. N-ar fi reușit să facă nici o jumătate de milă și ar fi trebuit să se întoarcă. Dar acum se calmase și mintea i se limpezise.

Avusese timp să se gîndească.

Acum nu mai trebuia decît să dispară și să se apuce de pescuit.

Grămada de oase nu fusese atinsă decît de o margine a furtunii; ploaia o curățase și acum strălucea.

Apa dispăruse, înghițită în întregime de frunze, de rădăcini, de pămîntul însetat al deșertului. Nu erau băltoace, nu bătea vîntul.

Și totuși, nisipul fremăta.

ŞAISPREZECE

Mulder ieşi afară şi inspiră adînc de cîteva ori. Erau prea multe mirosuri amestecate ca să le poată recunoaşte, însă simţea aerul înmiresmat şi plăcut. Se molipsise de la Scully; ploaia spălase praful şi parcă şansele de succes păreau mai mari.

Îţi forţezi norocul, îşi spuse el, dar nu-i păsă prea mult. Se simţea grozav şi era foarte bine.

Ieşi şi Scully, verificînd dacă uşa se încuiase. Făcură un ocol pe la recepţie şi se asigurară că funcţionarul de acolo avea numărul telefonului portabil al lui Mulder, după care îl rugară să sune imediat în caz că îi căuta cineva sau aveau vreun mesaj.

Tocmai se întorceau cînd Scully îi arătă intrarea.

— Cred că ne aşteaptă cineva.

De ei se apropie un bărbat înalt, îmbrăcat în blugi, cu părul strîns la spate într-o coadă. Îşi scoase pălăria.

— Agent Mulder? Agent Scully?

Mulder confirmă cu un gest al capului.

Bărbatul întinse mîna.

— Nick Lanaya. Trebuia să ne întîlnim mai tîrziu. Îşi trecu greutatea de pe un picior pe altul, împingînd în faţă un şold descărnat. Îmi pare rău că am ajuns mai devreme, dar m-am gîndit că poate vă mai prind. Ar fi trebuit să mă opresc la un prieten, dar cu furtuna asta...

— De fapt, ai venit la timp, zise Scully. Tocmai ne pregăteam să mergem la Mesa.

Bărbatul căscă ochii.

— Singuri?

— Nu. Speram că cineva de la Double H se va învoi să ne însoțească. Dar — adăugă Mulder zîmbind — acum, că ai picat dumneata, ești chiar omul potrivit.

— Chiar că am picat bine, zise Lanaya ca pentru sine. Astăzi e joi. Dacă vă duceți azi acolo, probabil că o să vă împuște.

— Cum? se miră Mulder.

— Ei, nu chiar or să vă împuște, dar n-or să vă lase să intrați. Este... hai să-i spunem o zi sfîntă. Un fel de duminică, dar mai importantă. Arătă cu pălăria către restaurant. Ce-ați spune să mîncăm ceva? Chuck zicea că vreți să-mi puneți niște întrebări, iar eu răspund mai bine cu burta plină.

Se așezară la o masă de lîngă intrare. Începuseră să se adune și alți clienți; salonul părea mai vesel și mai ospitalier decît data trecută. Contrastul era izbitor și lui Mulder îi trebuiră cîteva minute bune ca să se poată desprinde de spectacolul lumii și să asculte ce spunea Lanaya.

Mai întîi acesta le relată tot felul de istorioare, încercînd, în timp ce mîncau, să le facă o imagine despre poporul lui. Erau conservatori, foarte muncitori și, în mod surprinzător, nu se simțeau oprimați.

— Sînt la Sangre Viento de cînd se știu, de la începuturi. Nimeni nu i-a învins în luptă atît de rău încît să-i silească să se mute, deși apașii le-au făcut destule zile fripte acum vreo sută de ani. Iar albii n-au avut încotro și i-au lăsat în pace. Păru încurcat, însă adăugă: Sincer să fiu, sînt destul de îngîmfați.

Scully își șterse cu șervetul colțurile gurii.

— Înțeleg că ești un personaj destul de important printre ei.

Lanaya închise ochii și începu să rîdă, clătinînd din cap și fluturînd furculița.

— O, Doamne, nu! Important? Rîse din nou. Nu în felul la care vă gîndiți, nu. Vă imaginați că am vreo autoritate sau putere, așa ceva nu?

— Da, așa ceva.

— Nu. Îmi pare rău. Sînt important numai pentru că păstrez legătura cu exteriorul. Să știți că nu sînt nici ei proști, agent Scully. Nu sînt primitivi. În orice caz, nu după criteriile lor. Numai că aleg doar ceea ce cred ei că le convine din lumea omului alb. Toți au radio, unii au televizor. Consideră școala importantă. Eu nu sînt singurul care am fost la colegiu.

— Numai că te-ai întors.

— Da. Da, m-am întors. Sînt legături prea puternice ca să le poți tăia.

Duse mîna la piept, apoi o retrase, nu înainte ca Mulder să remarce însă o umflătură.

O pungă cu leacuri, își zise el, își poartă puterile cu el.

— Ce-ați vrea să știți exact?

Mulder văzu zîmbetul lui Scully și se strădui să-l ascundă pe al lui. Tipul îi căzuse în plasă și, fie că-și dădea seama, fie că nu, Scully deja scosese de la el mai mult decît era el dispus, probabil, să le spună.

Ei.

Spusese *ei* în loc de *noi*.

Următoarea întrebare a agentei era previzibilă și Mulder se simți oarecum dezamăgit de răspuns.

— Nu, lucrurile pe care i le aduc Donnei să le vîndă n-au nici un fel de însemnătate. Doar că arată ca niște obiecte tradiționale, atîta tot. Chicoti. Cîteodată sînt chiar... împrumutate, cum să zic? Artizanii se plictisesc și ei să facă mereu unul și același obiect.

— Vrei să spui că sînt falsuri? Că le copiază de la alții?

— Am spus numai că se plictisesc, agent Scully. Indiferent de unde se inspiră, sînt totuși obiecte care le aparțin.

Iarăși *ei*.

Mulder începu să se mire.

Indianul gemu brusc și se apucă de stomac. Scully sări imediat în picioare, dar el îi făcu semn că nu-i nevoie să se apropie.

— E în regulă, zise, respirînd greu, cu lacrimi în ochi. M-a luat prin surpindere, doar atît.

Scully se duse totuși lîngă el.

— Ce anume te-a luat prin surprindere?

Lanaya îi arătă farfuria.

— Ulcerul, cred.

— Cum? Ești bolnav de ulcer și mănînci așa ceva? Se trînti înapoi în scaunul ei. Nu ești în toate mințile.

— Probabil. Lanaya scoase o folie de medicamente antiacid din buzunar și-și îndesă o pastilă în gură. Ba nu, sigur. Dar credeam totuși că am să reușesc să mă obișnuiesc cu boala, înainte să mă omoare.

— Nu-ți face probleme, n-ai să apuci, îi spuse Scully: Chestiile astea pe care le mănînci or să te omoare mult mai repede.

Lanaya rîse, iar Mulder îi răspunse cu un zîmbet politicos.

Dar se săturase de oameni care-l mințeau în față.

În curtea din spate era cineva.

Donna auzise o mișcare, în timp ce arunca servieta pe scaunul de lîngă șofer al mașinii. Înjură. Cu atît de puțini vecini în preajmă, cine naiba să fi fost? Poate o pisică rătăcită, sau... sau un blestemat de coiot.

Intră grăbită în casă, deschise un sertar și scoase de acolo un pistol calibrul 38. Nu-i păsase niciodată de recomandările poliției, așa că ținea revolverul gata încărcat. O femeie singură, locuind în asemenea pustietate, cu greu ar fi reușit să apuce să-l încarce dacă cineva ar fi atacat casa în miez de noapte.

Donna cîntări arma în palmă, îi trase piedica și se îndreptă prin bucătărie către ușa din spate. Acum curtea i se părea goală din nou, năpădită de iarbă și de bălării.

Și totuși...

Un fîșîit surd, neîntrerupt.

Drace, își spuse ea. Probabil că lăsase robinetul de afară deschis. Iar acum asta se auzea — apa curgînd peste buruienile de sub robinet! Încercă fără succes să-și amintească dacă fusese afară de curînd. Dumnezeule, păi probabil curgea de o săptămînă, poate și mai mult! Nota de plată o să coste...

Rîse, clătinînd din cap.

Cui îi păsa de o tîmpită de notă de plată? Nici măcar n-o să mai fie prin preajmă, ca să trebuiască să o plătească. Totuși, o umbră de vinovăție pentru atîta risipă parcă tot o încerca. Deschise ușa și păși afară, întorcîndu-se imediat spre stînga și aplecîndu-se sub fereastra de la bucătărie. Puse mîna pe robinet și-și dădu seama că era uscat.

Nici vorbă de apă.

— Ce dracu'?

Zgomotul crescu în intensitate și auzi ceva ce i se păru o șoaptă.

Se ridică și se răsuci brusc.

Prea îngrozită ca să mai strige, reuși să tragă două gloanțe înainte de a fi smulsă și răsucită, trasă de lîngă casă. Brațele i se bălăbăneau; hainele se transformară în zdrențe și bucăți de carne se desprinseră din trupul ei, lipindu-se de zid, laolaltă cu ochii orbi și cu buzele.

Cînd totul se termină, rămase în picioare pînă ce o atinse o pală de vînt.

Căzu, fără să o audă nimeni.

Lanaya împături șervetul și-l puse lîngă farfurie.

— Dacă vă convine, vin să vă iau mîine dimineață. Cu cît plecăm mai repede, cu atît ne putem întoarce mai repede.

Mulder își turnă un pahar cu apă.

— Nu pari foarte mîndru de căminul dumitale.

— E spre binele vostru, agent Mulder. Și nici nu-s prea multe lucruri de văzut. Împinse scaunul în spate, ca și cum s-ar fi pregătit de plecare, însă Mulder și Scully nici nu se clintiră. Dar trebuie să recunosc că nici nu sînt prea

convins că cercetați în locul potrivit. Nu-i vorba decît de o coincidență.

— Poate. Sau probabil, dacă preferi. Dar, cum i-am spus mai devreme și altcuiva, nu avem de ales.

— Sigur, nici o problemă. Înțeleg.

Mulder se uită în jur, după un chelner căruia să-i facă semn că voia nota. Îl văzu însă pe șeriful Sparrow la ușa de la intrare. Din atitudinea lui, din felul în care se răstea la recepționerul ieșit să-l întîmpine, puteai să-ți dai seama limpede că venise cu treburi. Treburi neplăcute.

— Scully, îi atrase Mulder atenția partenerei, apoi se scuză și ieși repede în hol.

Sparrow îl dădu la o parte pe funcționarul din fața lui și se uită apoi peste umărul agentului.

— Noutăți, zise șeriful.

— Ce anume?

— Lanaya a fost cu voi tot timpul?

Mulder încuviință.

— Ce s-a întîmplat?

— Ați terminat de mîncat?

— Șerif Sparrow, vrei, te rog, să-mi spui despre ce este vorba?

Sparrow îl privi țintă, se scutură și dădu drumul unui oftat.

— Scuze. N-ar fi trebuit să mă răstesc așa. Cred că ai noroc, agent Mulder. S-a mai comis o crimă.

Mulder îi făcu semn și lui Scully să se apropie și întrebă:

— Cine?

— Donna Falkner.

Se trăsese; de două ori, poate de trei ori, după cum le spusese Sparrow în timp ce se grăbeau spre parcare. Un vecin venit să se plîngă nu obținuse nici un răspuns la ușa din față și încercase la cea din spate. Văzuse victima și sunase imediat la biroul șerifului. Unul dintre adjuncți

văzuse cadavrul și îl chemase imediat pe șef, știind că și FBI-ul era implicat în caz.

Cîteva mașini de patrulare ajunseseră la locul faptei înaintea lor; o ambulanță aștepta, trasă cu spatele spre aleea de acces. Casa fusese înconjurată cu panglica galbenă care interzicea de obicei accesul în zona crimei. Mai mulți oameni se strînseseră grămadă pe stradă.

— Cît de bine o cunoșteai? îl întrebă Mulder pe Sparrow, în timp ce se îndreptau pe lîngă garaj spre curtea din spate.

— Era o belea, răspunse acesta, dînd din mînă. Dar nu era nimic în neregulă cu ea.

— Știai că pleca în vacanță?

Șeriful se opri și se uită la el.

— Ce, ești nebun? Nu s-a dus niciodată în vacanță. Nu făcea niciodată nimic altceva decît să muncească pe rupte. Voia să ajungă milionară înainte să împlinească treizeci și cinci de ani.

Mulder păși pe îngă el și o luă încetișor prin bălăriile pînă la genunchi. Cadavrul fusese acoperit cu o pînză. Nu se mai osteni să întrebe dacă venise medicul legist; oricum, raportul n-avea cum să fie diferit de celelalte.

Scully îl dădu deoparte și îngenunche lîngă victimă. Mulder rămase în picioare în spate și își ținu răsuflarea pînă ce ea, după ce-și trase pe mîini niște mănuși de cauciuc, prinse pînza de un colț și o trase, descoperind cadavrul.

Se uită în altă parte.

Scully se sprijini cu o mînă de pămînt, murmurînd ceva ce el nu reuși să înțeleagă. Văzu numai că un fior îi scutură spatele. Întrebă dacă avea cineva un aparat de fotografiat. Unul dintre adjuncții șerifului îl ținea la îndemînă. Scully îi potrivi obiectivul și trase pînza de tot.

Cadavrul nu arăta la fel de mutilat ca și celelalte În unele regiuni pielea era zdrelită, dar intactă; în altele, corpul avea reflexe albicioase, ivite ici și colo prin mîzga

roșiatică. Fața însă îi dispăruse complet, la fel ca și cea mai mare parte din păr.

Nu murise instantaneu.

În timp ce șeriful urla și mîrîia la oamenii lui, Mulder începu să se plimbe încet prin curte, pînă își dădu seama că petele colorate de pe pămînt erau, de fapt, bucăți de carne. La fel și cele de pe perete, de lîngă robinet. Găsi pistolul chiar jos, lîngă temelia casei; scoase un stilou din buzunar și-l agăță de apărătoarea trăgaciului. Vecinul auzise două împușcături, poate trei.

În ce oare?

— Scully.

Femeia se uită în sus, cam palidă, dar stăpînă pe sine.

Mulder îi făcu semn că îl găsește în casă, apoi deschise ușa și intră în bucătărie.

Era zăpușeală și nimic nu indica intenția Donnei să se întoarcă vreodată în locul de unde intenționase să plece. Sertarele și șifonierul din dormitor fuseseră golite; în camera de oaspeți rămăseseră cîteva cutii, asemănătoare celor încărcate în Cherokee. Dulăpiorul de medicamente nu ascundea nimic. În birou zăceau cîteva registre și hîrtii; note de plată — achitate sau nu — dar nici o scrisoare.

Nu-și dădu seama cît de tare se înserase pînă ce nu aprinse cineva lumina de sus.

Locul nu arăta mai bine nici așa.

Mai făcu o tură prin casă și văzu o servietă rezemată de peretele de lîngă birou. Îngenunche și o luă în brațe. Era surprinzător de grea.

O deschise și înțelese de ce.

— Ca să vezi, rosti el, închizînd-o la loc.

Se mai învîrti prin camere cu ea în mînă, dar nu mai găsi decît dîre de praf pe la colțuri.

În cele din urmă se opri în dreptul ferestrei. Nick Lanaya stătea lîngă un camion parcat de cealaltă parte a străzii. Ciudată reacție, își zise el. I-a murit partenera de afaceri, iar el nu face decît să șadă acolo.

Ieși în cerdac și-i făcu semn cu mîna, dar Lanaya nu-l observă.

Era mult prea ocupat să discute cu Leon Ciola.

ŞAPTESPREZECE

— Mulder!

Bărbatul ridică o mînă, îndemnînd-o pe Scully să iasă din casă şi făcînd-o în acelaşi timp atentă. Cînd ajunse lîngă el, îi arătă la ce se uita.

— Măi, să fie!

Cei doi bărbaţi şedeau mai într-o parte, unul lîngă altul; din cînd în cînd se uitau în cabina camionului. Nu părea să-i intereseze deloc că ajutoarele şerifului forfoteau de colo-colo; sosirea poliţiei, cu sirene şi girofar cu tot, nu le atrase nici ea atenţia în mod deosebit. Mulder nu-şi dădea seama dacă se certau sau nu, dar în mod cert nu stăteau pur şi simplu să caşte gura.

Văzu zîmbetul de rechin al lui Ciola, dar pe faţa lui nu putu citi nimic.

Pe urmă Ciola îl împunse cu un deget în piept pe Lanaya — o dată, de două ori — şi se băgă în el atît de tare, încît nasurile aproape că li se atingeau.

— Crezi că ar trebui să mergem la ei? întrebă Scully.

— De ce, ca să le tulburăm disputa? Se întoarseră în camera de zi. Ia te uită ce-i aici, Scully!

Puse servieta pe birou, o deschise şi îi arătă teancurile de bancnote; valiza era umplută pînă la refuz; orice bancnotă în plus ar fi făcut-o să crape pe la cusături.

— O bancă mi se pare mai sigură, zise Scully.

Apucă un pachet de bancnote, apoi un altul; era inutil să încerce să aprecieze suma. Unele pachete aveau bancnote de aceeași valoare, altele erau amestecate. Mii și mii însă, cu siguranță. Puse totul la loc și închise valiza.

— La fel ca și ceilalți, Mulder. Își scosese mănușile și se spălase pe mîini. Nu la fel de complet, dar în același mod. Se uită la el, aproape furioasă. Am de gînd să fac autopsia chiar eu. Și de această dată raportul va fi corect.

— Ce vrei să spui, agent Scully? întrebă din prag Nick Lanaya.

Ea se întoarse.

— Vreau să spun în primul rînd că Donna Falkner — dacă rămășițele vor fi identificate și confirmate — a fost omorîtă de una sau mai multe persoane necunoscute. Și în al doilea rînd că pare să fie o crimă comisă în același mod ca și celelalte din regiune. Se întoarse. Pentru restul informațiilor va trebui să mai aștepți.

Lanaya se sprijini de tocul ușii, cu capul plecat.

— M-am uitat prin mașină.

Mulder luă valiza și se îndreptă spre el.

— Erați parteneri, nu? Unde crezi că se ducea cu atîta marfă?

Lanaya nu-și ridică privirea.

— Mai că-mi vine să zic că a furat-o. După rapoartele magazinelor, ar fi trebuit să fie vîndută de luni de zile. Împinse brusc ușa, trîntind-o de perete. Fir-ar să fie, Mulder, în ce naiba s-a băgat? Am lucrat împreună atîția ani...

Izbi din nou în ușă și rămase privind în gol.

Acum Mulder reuși să îi citească în ochi durerea. Și încă ceva. Trădare sau perfidie.

Îl împinse ușurel pe Lanaya și ieșiră afară, îndepărtîndu-se de casă. Indianul nu avu de ales și-l conduse pînă la camion. Cabina era goală, cu excepția unei fîșii de pînză împăturită.

— N-am știut că îl cunoști pe Leon, zise Mulder, grijuliu ca vocea să nu cumva să-i sune acuzator.

— Agent Mulder, nu există un Konochine adult care să nu-i cunoască pe toți ceilalți. Cînd trăiești în felul nostru, devine inevitabil.

— Din ce am văzut eu, părea ceva mai mult decît relația dintre doi membri ai aceleiași comunități.

— E o chestiune personală, ai înțeles? Personală. Lanaya nu se hotărîse încă dacă să fie furios sau să se simtă jignit. Eu eram cu voi, îți amintești? Zîmbi acru dintr-un colț al gurii. Asta în caz că te întrebi ce făceam la ora crimei.

— Nu mă întreb. Am o memorie al naibii de bună. Dar știi cumva, din întîmplare, unde era domnul Ciola?

— Nu știu și nici nu-mi pasă. Lanaya se întinse și luă din cabina camionului o nuia cu ace lungi pe ea. O învîrti o vreme între degete, apoi o aruncă.

— Ce femeie tîmpită. Doamne, ce... ce...

Se lăsă păgubaș și nu mai spuse nimic.

— Ați fost amanți?

Indianul ridică din umeri.

— O vreme. Acum vreo doi ani. Pe urmă ne-am dat seama că e mai bine să ne ținem de afaceri și s-a terminat.

— Uite, servieta asta e plină cu bani. Ai idee de unde i-a luat?

O stație radio se auzi hîrîind.

Un polițist și un ajutor de șerif rîdeau prea tare.

Ar trebui să fie întuneric, își zise Mulder, în timp ce aștepta răspunsul, dar e prea multă lume aici. Ar trebui să fie întuneric.

— Nu prea ne mai înțelegeam, recunoscu în cele din urmă Lanaya.

Pufni, își frecă nasul cu dosul palmei și își împinse pălăria mai pe ceafă.

— Acum vreun an mi s-a spus că marfa obișnuită nu mai merge, că ne-ar trebui un clenci, ceva care să deose-

bească lucrurile noastre de celelalte produse indiene din regiune. Rîse amar. Am avut o presimțire, agent Mulder. Am simțit ceva rău. Hohoti și lovi cu palma în portiera camionului. Ticăloasa! Cînd indienii Konochine or să afle, n-am să mai fiu în stare să le cîștig încrederea.

Scully și Sparrow ieșiră din casă vorbind încetișor.

Lanaya își trecu nervos mîna prin păr, de mai multe ori.

— Dacă e nevoie să... vreau să zic, nu are nici un fel de rude. E nevoie, adică, să o identific?...

— Nu-i nevoie.

Indianul îl privi atent, cu un ochi aproape închis.

— E chiar așa de rău?

Mulder nu-l privi în ochi.

— Or să fie făcute testele obișnuite.

— Teste? Se foi ca și cum ar fi fost gata s-o ia la fugă spre casă. Teste? Și atunci de unde naiba știi că e ea? Dumnezeule, păi poate că e altcineva, vreo haimana sau mai știu eu cine!

Mulder nu fu în stare să răspundă decît într-un singur fel:

— Știu, domnule Lanaya. Îmi pare rău, dar trebuie să mă crezi. Știu că e Donna.

Indianul gemu, făcu un pas spre camion și întrebă din priviri dacă mai era nevoie de el. Mulder îi făcu semn că nu și se îndepărtă; camionul porni fără să aprindă farurile și dădu colțul.

Agentul așteptă o clipă, apoi o luă spre curtea din față, unde i se alătură și Scully.

— Te simți bine? o întrebă el, văzîndu-i expresia de pe chip.

Ea încuviință.

— Doar că descopăr lucruri greu de crezut. Arătă spre casă. Iar în legătură cu metoda, ceva e straniu.

— Păi nu-i totul straniu?

Ea zîmbi.

— Te-ai uitat bine prin curte?

— M-am uitat la pămînt, acolo unde a căzut, dacă asta vrei să spui.

— Bine. Dar mai uită-te o dată înainte de a pleca. Zona aceea în care iarba și buruienile sînt secerate nu-i curățată cu o mașină de tuns. Sînt sigură.

— Stai puțin, cum adică?

Scully își duse mîna la bărbie.

— Vreau să spun că nu a murit în locul în care a fost atacată. Cine a omorît-o... știi, e ca și cum ucigașul ar fi tot împins-o și s-ar fi dus după ea.

— Nu mă surprinde. Cînd te lupți cu cineva, nu prea poți să rămîi în același loc.

— N-a fost o luptă în sensul obișnuit, Mulder. N-a fost lovită astfel încît să cadă și să se ridice din nou. Din cîte îmi dau seama, dată fiind... dată fiind poziția corpului, carnea și oasele împrăștiate prin grădină, ea n-a căzut decît o singură dată. Atunci cînd a murit.

Mulder înghiți, dar nu spuse nimic.

— Ideea este, continuă Scully, că oricine a atacat-o și indiferent ce armă a folosit, a ținut-o pe femeie în picioare.

— Un atac violent n-ar fi fost în stare să facă una ca asta, replică Mulder, arătînd spre casă.

— Exact, Mulder, răspunse ea. Exact. Ar fi trebuit să cadă aproape imediat. Dar n-a căzut.

În aceeași noapte, după ce completaseră toate hîrtiile, epuizaseră toate întrevederile și șeriful Sparrow terminase să le rezume, Mulder ieși din nou pe banca din grădină. Camera lui parcă devenise neîncăpătoare, iar cu Scully nu putea să stea de vorbă; era ocupată să transcrie toate datele în computer. Mintea ei fugea deja la autopsia de a doua zi — un cadavru proaspăt și misterios de descifrat. Doamne, amice, își zise el, ești bolnav, chiar ești bolnav! Ai nevoie de un concediu.

Îi veni să rîdă.

Chiar așa! Iată ce m-a adus de fapt aici.

Rio Grande părea ceva mai mare după ploaia din ziua aceea. Pămîntul și aleile însă se uscaseră de tot. Nu-și făcuse apariția nici un plimbăreț. Nici o surpriză. Probabil că deja mersese vorba că ucigașul lovise din nou. O zi sau două lumea o să stea mai pe lîngă casă, ziarele or să se umple de editoriale despre alarmanta incidență a cazurilor de psihopatii criminale în societatea contemporană, iar cineva, undeva, o să încerce să obțină din evenimente un cîștig politic mai mic sau mai mare.

Faptul că știa toate aceste lucruri nu-i folosea la nimic.

Se aplecă și culese de jos o pietricică. O cîntări în palmă și o aruncă în apă.

Mai aruncă una, balansîndu-se ceva mai tare.

Se ridică și trase un șut într-o a treia piatră. Se lovi la degetele de la picior, dar puțin îi păsa. Numai mișcarea conta. Apucă altă piatră, a patra, dar o scăpă și se hotărî să nu mai piardă vremea și să se întoarcă în camera lui. Hotărîrea dură însă numai pînă găsi piatra și o pierdu din nou.

Devenise o chestiune de onoare să o regăsească. Și nu era bună orice piatră, una dintre acelea pe care le simțea sub coate și sub palme; o dorea numai și numai pe cea pierdută.

Aproape că se lungise sub bancă și se simțea ca un idiot; auzi un foșnet, parcă ar fi trecut ceva prin tufișurile de lîngă mal. Crezu că-i vîntul serii, dar, ascultînd cîteva minute, își dădu seama că zgomotul era mai neregulat.

Se oprea și pornea.

Și se petrecea în afara zonei de lumină a beculețelor din copaci, a razelor de lună și a felinarelor înșirate de-a lungul malului.

Se sprijini de bancă și se ridică în picioare, uitîndu-se într-acolo în timp ce-și scutura genunchii pantalonilor.

Pierdere de vreme; luminile din fața lui îl împiedicau să vadă, indiferent ce ar fi fost mai departe.

Foșnetul se opri.

Bun, așadar, ce putea să bîntuie noaptea pe aici? Cîini, pisici, coioți? Nu-i mai trecea nimic prin cap.

Cînd sunetul se auzi din nou, Mulder ieși de pe alee, apucă o piatră, își luă elan, ținti și azvîrli cît putu de tare. Proiectilul pătrunse foșnind printre frunze și crengi și pleoscăi, aterizînd în apa puțin adîncă. Dar nu se auzi nici un scheunat și nici zvîcnirea bruscă a unui animal lovit care se îndepărtează.

Nimic, de fapt; chiar nimic.

Mulder se gîndi că risca să-l piardă oricum; mai aruncă o piatră în apă și se întoarse să plece în cameră.

De data aceasta nu era un foșnet, ci mai degrabă un sîsîit abia perceptibil.

Nu se mai oprea ca să pornească din nou, ci continua și parcă se deplasa; încet, foarte încet.

Bunul simț și experiența îi dictară să se întoarcă imediat în cameră sau cel puțin să se ducă să o cheme și pe Scully.

Numai că el, fără vreun motiv anume, preferă să iasă cu grijă de pe alee, întorcînd ușurel capul și încercînd să localizeze sursa zgomotului, indiferent de ce natură ar fi fost el. Ajunse în dreptul felinarelor de pe mal și își scoase instinctiv pistolul din toc.

N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi auzit șoapte.

Mai multe voci, nu-și dădu seama cîte. Și nici nu înțelegea ce spuneau. Acum păreau rîsete înăbușite, peste o clipă ai fi zis că sînt copii împărtășindu-și secrete.

În spatele ultimului bec mai erau cîțiva metri de pămînt curățat, iar în stînga malul cobora abrupt către fluviu. O luă într-acolo, îndoindu-și ușor genunchii ca să-și păstreze echilibrul și să nu alunece pe pantă; nu reușea să vadă nimic și blestemă încetișor lumina slabă a

felinarului. Tufărișul abia se distingea; trase de o creangă care se balansa deasupra capului său.

Zgomotul se auzea de partea cealaltă și venea către el.

Se întinse cu grijă în spate și se apucă de stîlpul ultimului bec, lăsîndu-și stîngaci toată greutatea pe piciorul drept.

Șoaptele se întețiseră și se transformară iute într-un bîzîit. Nu-i un animal, își zise Mulder. Și nici un om nu părea să fie. Ar fi făcut alt gen de zgomot, cu siguranță mai puternic.

În asemenea condiții, se simțea oarecum ridicol cu arma în mînă.

Dacă nu exista nimic în care să poți trage, atunci de ce să o mai ții?

Însă nimicul nu face zgomot.

Nu sîsîie.

Nu șoptește.

Dădu drumul stîlpului și înaintă aplecat; îngheță, străbătut brusc de o viziune: imaginea ,unei femei gata să deschidă ușa încăperii în care toată lumea din cinematograf știe că se ascunde monstrul. Spectatorii îi spun să nu fie tîmpită, îi strigă să nu se ducă, aruncă în ecran cu tot felul de lucruri ca să-i atragă atenția, dar ea deschide totuși ușa.

Și, bineînțeles, greșește.

Ce are-a face asta cu mine? se întrebă Mulder.

Fîșîitul deveni mai ascuțit, ceea ce îl nedumeri, pentru că nu se auzea mai tare.

Îi amintea de ceva.

În mod clar îi amintea de ceva.

Se retrase un pas și mișcă repede din cap: ceva clipocise. Dar apa nu se unduia și n-o făcu nici cînd mai auzi un clipocit, ceva mai departe. Ar fi trebuit să se întoarcă, dar nu voia să fie cu spatele la... la orice o fi fost acolo. Voia să poată să vadă, în cazul în care s-ar fi întîmplat ceva care să-i permită să vadă.

Ceva nelămurit se izbi de stîlp, ciobindu-l.

Nu mai aşteptă să vadă dacă fusese chiar un glonţ; trase un foc pe întuneric, apoi se răsuci şi o luă la fugă, alunecînd pe iarbă şi sprijinindu-se cu mîna ca să nu cadă pe burtă.

Ajunse la bancă şi se întoarse, uitîndu-se după ceva ce-ar fi putut fi în sfîrşit luminat de felinare.

Nu văzu nimic clar.

Auzi o voce şi un zgomot înfundat, iar lămpile deveniră toate roşii.

OPTSPREZECE

Dugan Velador obosise să fie bătrîn.

Nu ținea să moară, ar fi însemnat să-și irosească viața. Dar ar fi vrut ca oamenii să nu mai tot vină la el cu întrebări al căror răspuns îl puteau afla și singuri, dacă ar fi stat să se gîndească. Nu-și dorea decît puțină liniște și nu credea că era o dorință egoistă. Nu la vîrsta lui. Și nu după tot ceea ce făcuse pentru poporul lui.

Mai voia și ca omorurile să înceteze.

Ar fi trebuit să înceteze de noaptea trecută, ultima noapte din *kiva*.

Din cîte își amintea, din cîte învățase și i se povestise, ultima noapte însemnase întotdeauna sfîrșitul relelor.

Iată că de această dată nu se întîmpla așa.

De data aceasta, dacă ceea ce auzise la radioul de lîngă pat era adevărat, mai murise cineva. O femeie. Numele îi suna cunoscut. Nu-și amintea cum arăta sau cînd o cunoscuse, așadar nu era o *frastera* Konochine, adică una dintre cele care plecaseră.

Numele i se părea însă familiar și îngrijorarea nu-l părăsi nici în timpul micului dejun și nici în timp ce pleca de acasă. Cu pătura aruncată pe umăr, se îndreptă spre centrul tribal al Zidului, de unde se putea cuprinde cu privirea șoseaua ce ducea spre vest. Cînd era mai tînăr — dar nu chiar puști — obișnuia să șadă acolo în fiecare

dimineață, uitîndu-se spre locul nevăzut unde știa că locuiește Annie.

Încerca să o convingă să se întoarcă.

Se ruga ca ea să părăsească ferma și să se întoarcă acolo unde o aștepta adevăratul ei cămin.

Nu avusese nici un succes și-și imaginase că modificase rugăciunile atît de tare, încît spiritele nu le recunoscuseră; sau că el nu era nici pe jumătate atît de puternic pe cît se credea. În schimb, Velador fusese mereu un om practic. Cînd ceva nu mergea, exista întotdeauna o altă soluție. Iar dacă spiritele nu-l ascultau, poate că avea să-l asculte altcineva.

Ce dracu', vorba lui Nick.

Singurul lucru pe care nu-l făcuse fusese să o viziteze personal. El s-ar fi înjosit și pe ea ar fi insultat-o.

Numai că uneori trebuia să-ți mai înghiți din mîndrie și să speri că n-o să te otrăvească.

Intenționa să cugete bine astăzi la o asemenea alternativă. Uciderea femeii pe care nu și-o putea aminti conta prea mult. Annie ar fi trebuit să-și dea seama. Poate că o să-și calce și ea puțin pe mîndrie și or să se întîlnească undeva la mijloc.

Dacă nu, înseamnă că stătuse degeaba sub soare.

A fi practic nu-i totuna cu a fi inteligent.

Mulder deschise ochii și recunoscu instantaneu că meritase din plin explozia bubuitoare ale cărei ecouri îi ricoșau în țeastă. Îi lăsase însă o violentă durere de cap.

Dar cel puțin era la el în cameră, sau avea să fie, de îndată ce pereții or să termine să danseze în jurul lui.

Cînd își recăpătase cunoștința noaptea trecută, se crezuse la spital. Un spital frumos, cu lumini blînde și plăcute, cu decorațiuni naturale însoțite de mirosuri și arome pe măsură. Patul însă era cam tare și aerul condiționat fusese dat la maximum. Iar ei nici măcar nu se osteniseră să-l învelească.

Clipise, se mai limpezise și-și dăduse seama în cele din urmă că fusese întins — nu știa de cine — pe una dintre băncile din grădina motelului.

Scully îngenunchease lîngă el și insistase să-l trezească, să-l dezmeticească. În cele din urmă reușise. Pe urmă însă începuse să-l certe pentru că ajunsese să fie pocnit în halul acela.

— Pocnit?

Încercă să se ridice, dar capul lui nu voia. Și nici stomacul. Îl năpădi o greață copleșitoare; strînse fălcile și își încleștă dinții pînă ce nevoia de a vomita îl părăsi.

Sparrow se apleca și ridică de jos o piatră cît palma. O întoarse în așa fel încît Mulder să poată vedea pata proaspătă de sînge.

— Ce-ai făcut, Mulder?

Expresia lui Scully părea severă, însă vocea suna tare îngrijorată. Agentul mai încercă o dată să se ridice, dar amețeala se dovedi din nou mai puternică decît dorința lui. Scully îl împinse ușurel de umăr și el se supuse, întinzîndu-se la loc.

— Era cineva acolo. Arătă vag, întrucît nu știa direcția cea bună. Poate mai mulți. În mod sigur, mai mulți.

Închise ochii, încercînd să-și amintească mai bine. Șeriful întrebă:

— Și ei te-au lovit cu piatra? Scully zicea că a auzit o împușcătură.

Niște voci îi făcură să se întrerupă și Mulder le fu recunoscător. Avea nevoie de timp pentru ca toate părticelele din care era alcătuit să se adune din nou laolaltă; cînd simți că ajunsese cît de cît întreg, răspunse, fără tragere de inimă:

— Nu, las-o baltă. Nu cred că era o persoană.

Șeriful se încruntă.

— Atunci ești primul om pocnit cu piatra de un coiot.

— Nu era nici animal.

— Delirează, mîrîi dezgustat Sparrow. Totuși, nu-i decît o zgîrietură. Bine, copii, am să mă întorc dimineață. Nu-i nimic acolo, agent Scully. Și dacă mai devreme o fi fost, a șters-o de mult. De mult.

Din nou voci, pași, murmur, apoi liniște.

Deschise ochii.

Scully rămăsese tot acolo, răbdătoare.

— În ce-ai tras, Mulder?

— O zgîrietură? Credeam că mi-a căzut în cap o stîncă.

— Fii puțin atent, Mulder. În ce ai tras?

Atunci nu știuse ce să-i răspundă și nu știa nici acum. Își atinse încetișor fruntea cu degetele, plimbîndu-le pînă ce dădu de o bucată de bandaj, chiar deasupra tîmplei stîngi. Apăsă ușor; pansamentul rezistă și el lăsă mîna jos.

Ce naiba fusese?

Mai gîndește-te, își ordonă el, și nimeni nu se opuse.

Cînd se trezi din nou, durerea se diminuase considerabil și se simțea destul de bine încît să bîjbîie după baie înainte să-i explodeze vezica. Un pumn de apă pe față îl scăpă de restul păienjenișului de pe ochi, destul cît să privească în oglindă fără să-i vină să o facă bucăți.

Una peste alta, parcă arăta ceva mai bine decît se simțea. Bandajul era mic și cineva, probabil Scully, îi curățase deja sîngele de pe față. În afară de părul răvășit în toate direcțiile, arăta cît de cît uman.

Se spălă cîteva minute, sprijinindu-se de chiuvetă ori de cîte ori îl năpădeau greața și amețeala, apoi se pieptănă. Se simțea mai bine. Îi era foame. Se pregăti să-i dea telefon lui Scully ca să se întîlnească pentru micul dejun, dar observă un bilet pe oglinda din cameră. Colega lui îi amintea că trebuia să facă o autopsie și îl avertiza să nu întreprindă nimic de unul singur. Spera să fie înapoi pe la prînz, sau puțin după.

Mulder se îmbrăcă, încercînd să nu miște din cap, apoi păși afară.

Cerul era orbitor de albastru, soarele amețitor pur și simplu. Părea la fel de cald, deși s-ar putea să fi fost, totuși, o idee mai răcoare decît ieri. Agentul se grăbi către restaurant, către siguranța unui interior; simțea că nimic din ce era afară nu-i pria capului său.

Un mic dejun simplu, de unul singur, îl ajută să depășească vibrația surdă pe care o simțea în dosul

sprîncenelor și să încerce să se gîndească la noaptea precedentă.

Nu prea avea chef să-și aducă aminte. Lovitura îl umilise destul de rău.

Se întîmplase că își ignorase intinctul și deschisese ușa aceea blestemată. Nu-și dădea seama ce anume îl determinase să o facă. Fusese mai mult decît o simplă curiozitate și nu-și amintea să mai fi simțit amenințarea.

Atunci... de ce?

Comandă încă un pahar mare cu suc de portocale și îl sorbi încet, uitîndu-se la cei care veneau și plecau, la vîntul din curte, la oamenii de sub plopi. Lor nici nu le trecea prin cap ce văzuse el cu o zi în urmă, în curtea năpădită de bălării; sau, dacă își imaginau, n-aveau de gînd să lase închipuirea să le strice ziua. O poveste de istorisit cînd ajungeau acasă, nimic mai mult.

Golise paharul și își mai aminti un lucru: zgomotul pe care îl auzise lîngă fluviu îi evocase ceva anume. Se concentră și se strădui să-și dea seama ce, chiar dacă nu reușea să-i dea un nume. Reuși însă să evoce senzația; puse paharul deoparte și respiră adînc, încercînd să se liniștească.

În spatele fîșîitului fuseseră șoapte.

domnule Mulder, ea e specială.

Spatele lui înțepeni.

aude vîntul.

Se ridicase fără să-și dea seama și fără să fi apucat să plătească. Din fericire, chelnerul îl observă și se apropie. Mulder semnă nota, adăugînd un bacșiș mare și o mulțime de mulțumiri, apoi plecă spre recepție, străduindu-se din răsputeri să n-o ia la fugă. Nu era nici un mesaj, nici de la Scully, nici de la Șeriful Sparrow. Deși acesta spusese, își aminti Mulder, că va veni dimineață să-i mai pună niște întrebări în legătură cu ceea ce se întîmplase. Se întrebă dacă l-ar putea convinge că nu delira. Vîntul.

Nu voia să se închidă iarăși în camera lui; începu să se plimbe încet în jurul curții interioare, ca un turist care încă nu știe ce naiba să facă. Cînd nu mai fu în stare să

reziste ispitei, o luă prin pasaj către grădină. Erau numai el și o femeie care ședea în mijlocul aleilor.

Vîntul.

Trecu pe lîngă femeie, îndreptîndu-se către locul unde fusese lovit. Auzi un zgomot familiar. Unul care îl făcu să se oprească și să simtă că îl apucă din nou durerea de cap.

— Vă simțiți bine?

Femeia — scundă, cu trăsături spaniole, îmbrăcată în uniformă de cameristă — îl privea fără prea mare îngrijorare; întrebase din politețe, pentru că așa trebuia. În spatele ei agentul văzu un cărucior plin cu cearșafuri și prosoape curate.

Dădu din cap în semn că se simțea bine; zgomotul se auzi din nou, iar Mulder se uită la mîinile femeii.

— Hei, făcu ea, întrebînd și avertizînd în același timp.

— Scuzați-mă, spuse Mulder.

Schiță un zîmbet și plecă, încercînd să nu se uite înapoi. După o clipă roțile căruciorului fîșîiră pe piatra aleii. Probabil că femeia îl crezuse nebun. Poate chiar era nebun. Sunetul pe care tocmai îl auzise semăna cu cel făcut de o pilă de unghii. Sau de șmirghel.

Ajunse la banca de astă-noapte și se uită către locul de unde veniseră foșnetul și șoaptele.

N-avea nevoie să se mai ducă pînă acolo și totuși o făcu. O justificare, o confirmare. N-o văzuse pe malul unde fusese omorît Paulie Deven, în schimb o descoperise ieri, în curtea din spate a Donnei Falkner. Numai că nu știuse la ce se uita.

Nu durǎ mult.

Acolo unde iarba începea să se piardă sub tufișuri se opri și se ridică pe vîrfuri. Rămurișul nu era atît de des încît să nu fi putut pătrunde înăuntru. Dar n-avu nevoie. Putea vedea destul de bine și de aci.

Cam trei metri mai încolo începea un loc deschis, o spărtură. Crengile tufișului fuseseră fie rupte, fie curățate de coajă. Întinse gîtul și reuși să zărească pămîntul și resturile care îl acopereau.

Zîmbi.

— Agent Mulder!

Șeriful Sparrow intrase în grădină și Mulder îi făcu semn cu mîna că se întoarce într-o clipă. Încă o privire rapidă peste loc și văzu tot ceea ce avea nevoie să vadă. Reveni pe alee, frecîndu-și bucuros mîinile.

— Șerif Sparrow, crezi că poți să dai de Nick Lanaya?

— Cred că da. Ce nevoie ai de el?

Scully, își zise Mulder, în timp ce se îndrepta spre șerif, n-o să-ți placă deloc ce-am descoperit. N-o să-ți placă deloc.

NOUĂSPREZECE

În hol nu existau scaune. Nu se putea sta decît pe banca groasă de lemn din jurul fîntînii. Mulder așteptă ca șeriful Sparrow să-l caute pe Lanaya de la telefonul recepției, sperînd că Scully avea să se întoarcă repede. Nu voia să plece fără ea, dar în același timp simțea nevoia să se miște repede, înainte să mai moară cineva.

După tot ce se întîmplase astă-noapte, avea sentimentul neplăcut că știa cine va fi ținta următoare.

Sparrow se așeză lîngă el. Își scoase pălăria și ochelarii de soare și se frecă la ochi.

— Am lăsat un mesaj. N-au decît două telefoane în toată rezervația. Jucării dintr-astea mobile, cum e al tău. Jumătate din timp uită să le ia cu ei. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de buza largă a fîntînii. Așadar, îmi spui și mie despre ce e vorba, sau o să fie iar una dintre chestiile alea gen n-a-vem-voie-să-știm-mai-mult-decît-e-nevoie?

Mulder clătină din cap.

— Nici un fel de întrebări de procedură, șerifule. Scully și cu mine o să avem nevoie de tot sprijinul.

Se uită la ceas și se întrebă cu voce tare cît avea oare să mai treacă pînă să se întoarcă partenera lui.

— A terminat ce-avea de făcut și e pe drum, răspunse Sparrow misterios.

— De unde știi?

— Citesc gîndurile oamenilor, Mulder. Arătă cu degetul spre recepție. În plus, am și telefonat.

Pe aproape, își zise Mulder. Nu chiar la punct fix, totuși aproape.

— O jumătate de oră, poate ceva mai mult și va fi aici. Îl înghionti cu umărul pe agent. Nu pot citi gîndurile chiar atît de bine.

Mulder chibzui. Indiferent de cîte ori le va spune ce descoperise, vor exista proteste și contrasugestii, în special din partea lui Scully. Așa că hotărî că mai bine lăsa lucrurile să se petreacă o singură dată decît să fie nevoit să se repete.

În plus, îi mai trebuia și lui puțin timp ca să se convingă mai temeinic că avea dreptate.

Șeriful îl văzu că ezită, așa că își scoase pălăria și o puse alături, pe bancă. Scoase din buzunarul de la piept un notes și un stilou cu capătul subțiat de cît de des fusese mestecat.

— În regulă. Ce ai să-mi spui despre noaptea trecută? Ai tras cu arma, Mulder. FBI sau nu, ești dator cu niște explicații.

Agentul se supuse, bucuros că subiectul se schimbase. Povesti pas cu pas ce se întîmplase din momentul cînd intrase în grădină și pînă cînd fusese lovit. Sparrow puse cîteva întrebări. O lămurire ici, o nedumerire colo. Cînd Mulder termină, șeriful puse deoparte notesul, vîrî stiloul în buzunar și-și frecă fruntea.

— Pînă la urmă, din ceea ce spui rezultă că ai tras într-o umbră.

— Nu, șerifule. Am tras în ceva ce categoric nu era o umbră.

— Atunci ce era?

Mulder zîmbi și se ridică în picioare:

— Răbdarea e o mare virtute, domnule șerif Sparrow.

— Răbdarea, prietene, e o enormă belea. Și trebuie să admiți că pînă acum am fost al naibii de răbdător cu tine.

Mulder recunoscu și se hotărî să-l aducă pe omul legii în grădină și să-i arate ce anume descoperise. Sparrow îi reaminti că el și oamenii lui fuseseră deja acolo, dar Mulder insistă politicos. Ceea ce voia să-i arate făcea parte dintre lucrurile pe care oamenii lui, oricît de buni ar fi fost, nici nu se gîndiseră să le caute.

— Chiar și eu am fost nevoit să mă gîndesc de două ori ca să înțeleg, Sparrow.

Scully îl strigă tocmai cînd ajunseră pe malul fluviului. Mulder făcu semn și se uită la șerif. Acesta rîdea.

— Ce s-a întîmplat?

Sparrow arătă spre Scully, apoi își trecu un deget peste pieptul lui Mulder.

— N-ai putut rezista, nu-i așa?

Pentru prima oară agentul își dădu seama că dimineață se îmbrăcase cu costum albastru și cu cravată. Fusese prea ocupat cu durerea de cap ca să se mai gîndească. Mîinile lui apucaseră hainele pe care le știa cel mai bine.

Scully făcuse la fel.

Din cine știe ce motiv, arăta mai firesc îmbrăcată așa.

— Cum e? întrebă Mulder.

Scully îl salută pe șerif scurt, aproape tăios; își aranjă părul cu mîna, pentru că vîntul i-l băga în ochi, și spuse:

— Nu vreau să trebuiască să mai fac vreodată așa ceva.

— Credeam, spuse Sparrow, că sînteți obișnuiți cu chestii dintr-astea. Să tăiați, să răscoliți, să faceți presupuneri.

— N-ajungi niciodată să te obișnuiești, mărturisi femeia. Pur și simplu o vreme găsești o cale să nu te lași copleșit. Scoase din geanta de umăr o foaie de hîrtie, îi aruncă o privire și trase adînc aer în piept. Mulder, o să-ți facă plăcere să afli că n-am avut nici o surpriză. Doctorul Rios a spus adevărul — nu-s zdreliți, nu-s jupuiți. Avînd în vedere timpul în care s-a petrecut crima, cred că răzuire este cuvîntul cel mai potrivit.

— Ce anume a provocat moartea Donnei?

— Simplu? În termeni de manual? Șocul. Dacă vrei detalii, putem începe cu distrugerea aproape completă a organelor importante — printre care și pielea — asociată cu pierderea rapidă a fluidelor vitale, inclusiv a...

— Las-o baltă, o întrerupse îngrețoșat șeriful. Pot să-mi închipui.

— Nu, îl contrazise ea, nu cred că poți. Mulder, am găsit particule de praf în sinusuri și în orbitele ochilor. Ba chiar și în creier.

— Ce naiba putea să provoace asemenea consecințe?

— Forța, răspunse Mulder. O forță uriașă. Arătă spre fluviu. Iată de ce vreau să vă rog să aruncați o privire și aici.

Scully îl privi ciudat.

— La ce anume?

— Deocamdată trebuie numai să te uiți, Scully. O să vă explic în drum spre Mesa.

Ea nu mai protestă și-l urmă pe șerif pînă la tufăriș, unde Mulder le arătă zona curățată de mai încolo. Le luă ceva vreme, dar în cele din urmă reușiră să-și croiască drum fără să-și rupă hainele.

Ajunseră în spărtura aproape circulară din hățișul des. Mulder rupse o crenguță deja desprinsă și le-o arătă.

— Scoarța, zise el. E cojită.

Pămîntul de la picioarele lor era acoperit de frunze zdrențuite și frînturi de ramuri.

— Dacă n-aș ști mai bine decît oricine că e cu neputință, interveni Sparrow, aș zice că vreun nebun mort de beat s-a învîrtit pe aici cu un foarfece mecanic.

— E același gen de stricăciune ca și acasă la Donna Falkner, le spuse Mulder, în timp ce-și croiau drum înapoi spre grădină. Am remarcat-o și acolo, dar, din cauză că totul era vraiște și curtea ei părea atît de prost întreținută, faptul nu m-a frapat decît azi dimineață.

Sparrow le dădu întîlnire în parcare și intră la recepție, ca să vadă dacă Lanaya fusese găsit. Scully mergea cu capul plecat, tot clătinînd din el la fiecare cîțiva pași. Îl atinse ușor pe Mulder și se opriră.

— Să fie oare vorba de un dispozitiv mecanic? De o unealtă? Poate că șeriful n-a fost prea departe de adevăr cînd a pomenit de foarfeci mecanice. Asta nu explică însă mizeria de pe jos. Resturile nu s-ar fi ferfenițit atît de tare numai din cauza căderii.

— Nu, ai dreptate.

Agentul dădu să se îndrepte spre mașină, dar ea îl opri, punîndu-i o palmă pe piept.

— Ce este, Mulder? La ce te gîndești?

— Sangre Viento, răspunse bărbatul. Este singurul lucru cît de cît logic.

— Chiar așa? Îl zări pe șerif grăbindu-se spre ei. Și crezi că are vreun sens?

— Pentru mine, da.

— Sigur că pentru tine are, replică ea rece. Cum de nu mi-a trecut prin cap?

— Nick ne așteaptă la rezervație, le comunică Sparrow, conducîndu-i spre mașină. Îl privi apăsat pe Mulder. Mergem împreună, bine? Vreau să aud ce ai de zis. Numai spune-mi că o să-mi placă.

Mulder nu putea să-i spună una ca asta și șeriful înțelese doar privindu-l. Oftă resemnat și se miră în gura mare cum de Scully suporta situația.

— Răbdare, zise Mulder, în timp ce se strecura pe bancheta din spate.

— Răbdarea e o belea, îi răspunse șeriful.

— Poate. Dar m-am învățat cu ea.

Lui Scully nu i se părea nimic amuzant.

Nick se lăsă pe vine lîngă bătrîn, încolăcindu-și brațele peste genunchi.

— Ai să ajungi să te coci aici, Dugan.

Bătrînul ridică din umeri.

— Vin cei de la FBI.

— A murit cineva.

— Știu.

— Femeia. Cred că o cunosc.

Nick se foi.

— Donna Falkner, Dugan... a fost partenera mea de afaceri.

— Ah, da. Acum mi-o amintesc. Fugea destul de bine.

Nick nu se putu împiedica să nu zîmbească.

— Da, așa este. Dar ne-a ajutat mult. Sper că-ți amintești și asta.

Bătrînul scutură un fir nevăzut de nisip de pe pătură — singurul indiciu că era de acord.

— Nu trebuia să mai moară cineva, Nick.

— Da. Știu.

— N-ar fi trebuit să moară nimeni. Dugan întoarse capul. Niște vaci, poate. Îmi amintesc și de un coiot. Dar nu oameni, Nick. Niciodată înainte nu s-a mai întîmplat să moară oameni.

Nick încuviință grav, aplecîndu-se spre bătrîn, mai-mai să-i cadă în poală.

— Asta am încercat și eu să-ți spun, Dugan. Dacă nu facem ceva, FBI-ul va afla și nu vom fi în stare să-i oprim pe ziariști, pe polițiști sau pe oricine ar avea chef să cotrobăie peste tot prin Mesa. Coborî vocea. Însă dacă îi oprim acum, atunci nu va mai fi nimic de văzut. Nimic de găsit.

O adiere înfioră iarba.

— Dugan. Tată. Femeia Falkner nu va fi ultima victimă. Știi și tu.

Bătrînul își plecă fruntea, ștergîndu-și palmele în poală.

— Sper că...

Nick nu se putu stăpîni și îl apucă de umăr cu asprime:

— Fir-ar să fie, Dugan, nu se mai întoarce. Annie nu se mai întoarce și nu ne va mai fi de nici un folos. Simți umărul bătrînului înțepenind și-și trase mîna. Dacă mai continuăm, vom vedea că Leon este...

Nu termină.

Nici nu era nevoie.

Nu avea altceva de făcut decît să aștepte ca Velador să-și limpezească mințile. Se ridică. Bătrînul începu să murmure ceva, iar Lanaya se îndepărtă.

Nu făcuse nici zece pași și Velador rosti destul de tare:

— Nick.

Bărbatul se întoarse. Dugan ridicase mîna dreaptă și arăta spre cer.

— Agenții FBI.

— Ce-i cu ei?

— Trebuiesc opriți.

Vîntul se înteți.

Nisipul se înfioră.

Imaginați-vă, spuse Mulder, un grup de bărbați extrem de credincioși, adunați pentru multă vreme într-o singură încăpere. *Kiva*. Imaginați-vă — lui Scully îi mai spusese asta deja — cîtă energie creează și emană atunci cînd îndeplinesc ritualurile cerute de credința lor. Să presupunem că există unele momente cînd energia nu mai poate fi reținută și că o parte din ea scapă prin gaura din tavan. Și se împrăștie. Poate că cineva aflat prin preajmă simte un mic disconfort, dar nu mai mult. Poate da vina pe vînt.

Dar să presupunem — să presupunem doar — că energia nu se împrăștie. Ci că se adună. Că se concentrează.

Să presupunem că bătrînii Konochine știu asta. Atunci înseamnă că știu și cît poate fi de periculoasă o asemenea concentrare de energie. Așa că vin în spatele Zidului de oriunde s-ar afla și își fac aici cămin. E un loc izolat, protejat de dealuri și munți și nimeni — nici alte triburi, nici spaniolii, nici albii — nu îi deranjează de multă vreme.

Dar lucrul important este energia.

Ce se întîmplă cu ea?

Sangre Viento.

Vîntul Însîngerat.

Nando rotindu-și mîna.

Spunînd că era un vîrtej.

Nu o tornadă căzînd dintr-un nor, ci un vîrtej extraordinar, ridicîndu-se de la pămînt.

Se învîrte singur în deșert și, cînd energia scade, se prăbușește, la fel ca un vîrtej de praf din copilărie cînd îi strici suprafața. E rezonabil de presupus, așadar, că uneori poate să prindă înăuntru un animal; și asta pentru că se învîrte extrem de repede, mult mai repede decît un vîrtej de praf, fiindcă e făcut din pietriș, nisip, frunze și crengi...

Imaginați-vă, spuse el.

Imaginați-vă puterea.

DOUĂZECI

Mulder se uita la deșertul care defila pe lîngă parbriz. Se sprijinea cu cotul pe brațul banchetei, cu palma încolăcită ușor în jurul bărbiei. Acum, că rostise totul cu voce tare, știa că avea dreptate. Nu era vorba despre nici un fel de dispozitiv complicat pe care ucigașul să-l care cu sine și nici despre vreun grup de maniaci mînuitori de foarfeci.

Sangre Viento, doar atît.

Și încă ceva.

— Mulder, zise Scully cu vocea aceea pe care i-o mai auzise de atîtea ori, presupunînd, dar numai presupunînd pentru moment că ai dreptate...

Șeriful Sparrow mormăi cîteva cuvinte, cel mai des neînțelegîndu-se decît „rahat". Lui Mulder însă nu-i scăpă tonul lui dezamăgit și neîncrezător.

— ... și că ai vorbit despre... despre o formă de putere mentală nedirecționată, adică, în lipsa unui cuvînt mai potrivit, energie. Presupunînd că nu te înșeli, adăugă ea repede. Cum poate o asemenea activitate psihică întîmplătoare să explice moartea a patru persoane? Mie mi se pare că indiciile despre cum și unde au murit conduc în cu totul altă direcție.

— Crimă cu premeditare, spuse Mulder, privind în continuare deșertul.

— Exact.

— Ah, sfinte Dumnezeule! făcu Sparrow. Adică vrei să-mi spui că există cineva care poate să trimită chestiile alea la o țintă anume? Presupunînd, adăugă el sarcastic, că ai dreptate. Țîșni cu mașina de pe autostradă atît de tare, că Mulder aproape se răsturnă. Pe toți dracii, las-o moartă!

Din nefericire, Mulder n-avea altă explicație. Se gîndea la două nume care ar fi putut fi interesate într-un astfel de control. Se punea însă întrebarea de ce să fi simțit nevoia de a ucide.

— Vreau să zic, urmă șeriful, clocotind de mînie, cum naiba poate o pereche de oameni inteligenți ca voi să creadă asemenea prostii? O liotă de indieni bătrîni așezați în jurul focului de tabără, aruncînd de la unul la altul un nu-știu-ce cosmic? Ați mîncat măselariță sau ce? Izbi zdravăn volanul. Scully, pe toți dracii, tu ești doctor. Vrei să-mi spui că ești de acord cu o asemenea tîmpenie?

Mulder așteptă, ținîndu-și respirația.

— Șerif Sparrow, răspunse ea pe tonul cel mai oficial și mai neutru de care era în stare, nu-mi aduc aminte ca Mulder să fi spus vreodată ceva atît de nefondat, încît să nu merite luat în discuție.

— Ah... prostii.

Mulțumesc, Scully, își zise Mulder, zîmbind ușor, mi-ar fi plăcut mai mult un răsunător „sînt absolut de acord, cum îți permiți“, dar mă mulțumesc și cu atît.

Pe de altă parte, în ziua cînd avea să audă așteptatul „sînt absolut de acord, cum îți permiți“, probabil că avea să moară de uimire.

Trecură de Double-H și Mulder se întrebă dacă toate întîmplările o atinseseră în vreun fel pe Annie. Ar fi fost curios să afle ce auzise în vînt. Indiferent ce-ar fi fost, nici o clipă nu-i trecu prin cap că fosta actriță era implicată în vreun fel.

Șeriful frînă brusc și agentul se sprijini cu brațul în spătarul din față. În fața lor un camion fusese tras de-a curmezișul drumului. Nick Lanaya se sprijinea de cabină, cu brațele încrucișate.

— Imbecil ticălos, mormăi șeriful. Oare toată lumea vrea să înnebunesc azi?

Ieșiră încet din mașină; Mulder îi dădu ocol ca să-i dea mîna lui Scully. Privi panta bolovănoasă din dreapta și văzu în vîrful ei un bărbat, neclar și întunecat din cauza soarelui.

— Dugan Velador, zise Lanaya, îndepărtîndu-se de camion. E un fel de preot. Unul dintre cei șase. Făcu un gest înțelegător spre deal. Îi place să șadă acolo. Zice că-l ajută să gîndească.

— Dar e groaznic de cald, se miră Scully. Cum de rezistă?

— E un Konochine, agent Scully. Poate să reziste la orice. Își drese vocea. Ce s-a întîmplat? Am primit mesajul lui Chuck. Cu ce vă pot fi de folos?

Șeriful își ridică centura.

— Nick, trebuie să...

Mulder îi tăie vorba șerifului și făcu un pas în fața lui.

— Trebuie să mergem în rezervație, domnule Lanaya. Avem de pus cîteva întrebări șefilor.

— Consiliului, adică?

— Sînt preoți? întrebă Scully.

Lanaya ridică din umeri.

— Cei mai mulți. Dar nu cred că vor sta de vorbă cu voi.

Mulder zîmbi.

— Iată de ce te-am căutat pe dumneata. Ca să-i convingi că ar fi cel mai bun lucru să coopereze la investigarea crimelor. Poate reușim să salvăm niște vieți.

Lanaya scormoni pămîntul cu vîrful cizmei.

— Păi, ca să fiu sincer, agent Mulder, sînt cam frînt azi. Se uită acru la șerif. Mi-am petrecut dimineața cu un contabil de la poliție, cercetînd registrele și conturile Donnei. S-ar părea că m-a înșelat mai zdravăn decît credeam.

— Am bănuit.

— Din fericire însă, cea mai mare parte din bani se poate recupera, așa că n-am să pierd prea mult. Dar șocul

e mare, mă înțelegeți? Atîția ani am avut încredere în ea, iar acum nici măcar nu mai pot să aflu de ce-a făcut una ca asta.

— Și poporul tău a avut încredere în ea, adăugă Scully.

— Ba nu, răspunse Nick, trăgînd cu ochiul la deal. Nu, ei au avut încredere în mine. Dar, cum vă spuneam, am avut azi pe cap o gramadă de verificări. Iar acum veniți voi și... asta nu face decît să înrăutățească lucrurile.

Mulder se îndreptă spre camion.

— Ai aer condiționat, nu-i așa?

Lanaya încuviință, nedumerit.

— Bine.

Agentul deschise portiera și-i făcu semn lui Scully.

— Haide!

Scully se urcă prima.

— Avem treabă, nu-i așa, șerif Sparrow?

Șeriful dădu scurt din cap. Lanaya mormăi ceva ce aducea cu *e înmormîntarea voastră*, dar se sui la volan. Avea chipul împietrit și, cînd învîrti cheia de contact, Mulder văzu că îi tremurau mîinile. De furie sau de nervi.

— Iată regulile jocului, zise Lanaya, în timp ce întorcea camionul. Nu ieșiți pînă nu vă spun eu că se poate. Nu vorbiți cu nimeni pînă nu vă spun eu că se poate sau pînă cînd nu vi se adresează ei. Și nu intrați în nici o clădire pînă nu spun eu că se poate. Priceput?

— Dă-i bătaie, domnule Lanaya, spuse Mulder. Nici unul dintre noi n-are toată ziua la dispoziție.

Mașina depăși trecătoarea; drumul se curba ușor spre dreapta. Dealul rămase în cele din urmă în spatele lor și lui Mulder aproape că-i veni să ceară să oprească. Nu se așteptase la ceva anume, dar în nici un caz nu se așteptase la ceea ce vedea.

La stînga drumului se întindeau parcele pline cu grîne. Pompe de metal împrăștiate peste tot, asemănătoare unor dinozauri de oțel, munceau fără încetare, trimițînd apă într-o rețea de șanțuri de irigații. Mul-

der nu recunoscu dintre toate grînele decît porumbul, cultivat pe lotul cel mai întins și mai central.

Contrastul cu deșertul din jur era puternic, aproape suprarealist.

Și totuși, la dreapta se afla Sangre Viento Mesa.

Lanaya încetini.

— Iată Locul, agent Mulder. Vei mai vedea multe Mesa, dar nici una ca aceasta.

Se înălța vertical la șaizeci de metri de la pămînt — niște pereți brăzdați, încrețiți și despuiați. Acolo unde bătea soarele, maroul întunecat și cafeniul se transformau în roșu și oțeliu. Nu exista nici o picătură de verde. Nici un fel de plantă vie în stare să poată fi văzută de la distanță. Pe platoul de sus se zăreau contururile joase ale unor clădiri. Deasupra se învîrteau niște păsări mari. Umbrele lor parcă se întindeau peste tot.

Satul indian se afla la nord de Mesa și din nou vagile lor așteptări nu se potriviră cu realitatea.

— Poporul tău nu locuiește în lăcașe săpate în stîncă, murmură Scully.

— Nu. Nimeni n-a locuit vreodată chiar în Mesa. Lanaya o privi zîmbind vag. Uneori, cam o dată la zece ani, reușesc să aduc pînă aici unul sau doi arheologi, ori cîțiva profesori cărora nu le vine să creadă. Insistă că trebuie să găsească locuințe săpate în stîncă pe cîteva niveluri, cu scări și tot restul. Ca la Puye sau Mesa Verde. Ei bine, nu sînt.

Ceea ce vedeau și singuri nu erau altceva decît șiruri drepte de căsuțe din cărămidă cu un singur cat. Păreau cîte una pentru fiecare familie. Toate ușile și ferestrele pe care le zări Mulder fuseseră încercuite cu un chenar verde pal. Drumul coti strîns și observă rufe întinse la uscat pe frînghii susținute de araci, ulițe aranjate în rețea, iar în marginea dinspre est a satului două construcții mai mari care, le explică Lanaya, reprezentau hambarul pentru grîne și clădirea centrului tribal. Unele case aveau antene de radio și de televizor; în fața cîtorva — puține — fuseseră parcate mașini, camioane în special. Într-un țarc

niște cai mestecau fîn și alungau muște cu cozile; trei cîini alb cu negru alergau pe șosea și o poiată scundă era plină de găini porumbace.

Lui Mulder i se păru că nu vedea gunoi pe nicăieri.

— Unde muncesc oamenii? întrebă Scully, aplecîndu-se cît putu de tare spre parbriz.

— La cîmp, în atelierele centrului sau acasă. Unii lucrează și afară din rezervație, dar nu mulți. La Konochine nu există șomaj, dacă te interesează. Muncești ca să mănînci. Nu muncești, nu mănînci. Lanaya rîse fără veselie. Nu știu pe nimeni care să fi preferat să flămînzească.

— Casa ta unde e? întrebă din nou femeia.

— Nu se vede de-aici, răspunse indianul fără inflexiuni.

Mulder urmări cu privirea un grup de copii îmbrăcați în alb jucîndu-se în fața unei clădiri din centrul satului; alții alergau unii după alții pe ulițe, cu cercuri și bețe.

— Și Leon Ciola?

Lanaya întoarse camionul și o luă pe un drum care-l scoase pînă în fața hambarului și a centrului tribal. Nimeni nu se uită după ei, numai un băiețel care făcu ochii atît de mari, încît lui Mulder îi veni să rîdă.

Motorul se opri, scrîșnind. Lanaya deschise portiera.

— Ciola trăiește unde vrea. Nu-l urmăresc, agent Mulder. El... lui nu-i vine prea ușor să se acomodeze cu viața normală.

Trei trepte suiau spre ușa centrului. Lanaya o deschise și îi invită pe ceilalți să intre.

— Aici veți întreba ce aveți de întrebat.

Pătrunseră într-o sală de ședințe mare, cu tavanul din bîrne groase, la vedere. Cele două uși de pe pereții laterali și cea din spate erau închise și împodobite cu un chenar verde pal. Pereții erau albi, iar podeaua neacoperită. Singura decorațiune părea să fie tapiseria țesută din lînă de pe peretele din fund; era uriașă, reproducînd în mijloc Mesa, strălucitoare în lumina soarelui. Simboluri ale lunii și soarelui, păsări și animale. Nici un om. Nimic care să poată fi asemănat unui limbaj.

— Nu știe nimeni cît este de veche, le spuse moale Lanaya. Bunicul mi-a povestit odată că bunicul lui întîlnise o bătrînă care cunoscuse o altă bătrînă care ajutase la desen. Ridică din umeri. N-are importanță.

Lîngă peretele din stînga trona o masă lungă din stejar, înconjurată de scaune mari. Nick îi conduse acolo și le ceru să stea jos. Mulder se așeză cu spatele la perete, Scully de partea cealaltă.

— E bine să vorbiți cu cineva din Consiliu, preciză Lanaya. Cel mai potrivit ar fi Dugan.

— Bărbatul de pe deal?

— Da. Este vremea să se întoarcă. Într-una din zilele astea tot o să facă o insolație. Așteptați aici. Vă rog. Nu va dura mult.

Ecoul cizmelor lui pe dușumea răsună și după ce plecase. Pe urmă nu se mai auzi nici un zgomot. Exteriorul ar fi putut la fel de bine nici să nu fi existat.

Scully își așeză geanta pe masă și își puse mîinile peste ea.

— Ce om ciudat, Mulder. La început crezi că urăște locul ăsta, pe urmă devine brusc foarte reverențios.

— A fost și afară. Cum să nu resimtă un conflict?

Nu părea convinsă, dar nu-l contrazise. Pe urmă, așa cum se aștepta, se lansă într-o explicație rezonabilă despre cum credința lui în Sangre Viento depășea îngăduința ei. După ce admise fără tragere de inimă posibilitatea energiei psihice nedirecționate — o frază pe care aproape că o scuipă — preciză că nu putea să fie de acord și cu direcționarea ei.

— Îți dai seama ce-ar însemna așa ceva?

— Crimă, răspunse el simplu.

— Și vrei să încerci să dovedești una ca asta la tribunal? Crezi că Skinner o să te creadă?

— Acum nu-mi pasă cîtuși de puțin de Skinner. Nu-mi pasă decît cine ucide. Se întinse în față aplecîndu-se, peste mîinile încrucișate pe masă. Au murit patru oameni, Scully, un agent a dispărut și toate conexiunile duc aici

sau la cineva de aici. Dacă nu-l prindem, vor fi și mai multe victime.

Ea îl privi țintă.

Îi susținu privirea cît putu, apoi oftă și se uită în jos, la imaginea lui reflectată neclar de lemnul lustruit.

— Ciola, spuse Scully.

Mulder se uită la ea, fără să ridice capul.

— Leon Ciola. Femeia scoase o foaie de hîrtie din geantă și o netezi. Erai atît de ocupat să-l amețești pe șeriful Sparrow cu povestea ta, încît nici n-am apucat să-ți spun. Bătu ușurel hîrtia cu un deget. Raportul preliminar al poliției despre casa Donnei Falkner. O mulțime de amprente. Ale ei și ale lui Lanaya nu-s nici o surpriză. Dar ale lui Leon Ciola? Ridică dintr-o sprînceană. Unele chiar în dormitor.

Mulder se uită peste formular și rezistă ispitei de a scoate un strigăt.

— E greu de spus după o singură discuție, continuă Scully, dar am impresia că n-a pus la cale singură rețeaua tragerii pe sfoară. S-ar putea să-i fi vorbit despre așa ceva chiar Ciola. Ea îl păcălește pe Lanaya de patru ani. Ultimii doi sînt cei petrecuți de Leon în închisoare.

Lovi din nou ușor hîrtia.

— Îl vizita acolo, Mulder. Des. Și e evident că din cauza ei și-a ieșit din fire atunci în bar.

Mulder rămase cu bărbia sprijinită-n pumn.

— Donna se lăcomește. El află. Temperamentul îi joacă feste.

Nici un răspuns.

Agentul se uită în sus, încruntat.

— Presupunem din nou, nu? De dragul discuției?

Mulder încuviință.

— Atunci de ce Paulie Deven? De ce familia Constella?

Dar agentul se gîndise deja; și avea un răspuns care îl tulbura.

— Antrenament, spuse el, coborînd privirea. Ei n-au fost decît victime de antrenament.

Scully nu reacționă și nu zise nimic. Trase înapoi hîrtia, netezind-o. Pe urmă o puse la loc în geantă și-și lăsă capul pe spate, pînă simți spătarul înalt al scaunului. Își țuguie buzele, urmărind cu privirea un contur nevăzut de pe tavan.

— Nu este cineva din Consiliu, Mulder. Ciola...

— Măi, să fie, *chica*, zise Ciola din ușă. De fiecare dată cînd ne întîlnim nu te poți stăpîni să nu-mi rostești numele.

DOUĂZECI ŞI UNU

Dincolo de lanul de porumb, dincolo de pompele de apă, în deșert, nisipul începu să freamăte.

Ciola străbătu sala exagerat de afectat, bălăbănindu-și brațele și bocănind intenționat cu tocurile pe dușumea, ca și cum ar fi tras focuri de pistol. Avea capul descoperit, iar cămașa și blugii arătau destul de țepeni ca să fie noi; părul, dezlegat din obișnuita coadă de cal, i se legăna pe spate la fiecare pas.

— Vă place aici? întrebă el, desfăcîndu-și larg brațele.

Nici Mulder și nici Scully nu răspunseră.

Ciola se strîmbă.

— Știți, ei se întîlnesc aici lună de lună. Încearcă să găsească o modalitate să mă alunge, pricepeți? Rîse și bătu din picior. Tare îi mai stînjenesc, domnilor agenți FBI. Petrec o mulțime de timp prin închisori, iar ei cred că asta îi face de rîs.

Se duse în capul mesei, trase un scaun, se lăsă să cadă în el și-și puse un picior peste celălalt.

Scully se întoarse cît să ajungă cu fața la el, cu brațul drept sprijinit mai departe de masă. Nu zise nimic, ci doar îl privi.

Ciola arătă spre intrare.

— Numai despre tine se discută pe-afară, agent Scully, îți dai seama? Cred că din cauza părului roșu. Mi-am

închipuit că vreți să vorbiți cu mine, nu-i așa? Iată-mă. Vorbiți.

Scully încuviință.

— Unde ai fost ieri după-amiază, domnule Ciola?

Indianul clătină ușurel din cap, cu o mină tristă.

— O să trebuiască să vă străduiți. Ieri după-amiază tocmai îi spuneam ofițerului care supraveghează eliberarea mea condiționată ce minunat este să fii din nou afară.

— Și atunci cum ai aflat despre Donna Falkner? Te-am văzut acolo.

— Am în camion un radio potrivit pe lungimea de undă a poliției. Rînji. Se întîmplă să-mi folosească.

— Un radio? se miră Scully.

Rînjetul lui Ciola dispăru.

— Sînt indian, agent Scully, nu sălbatic.

— Aproape că ai retezat capul unui om, interveni blînd Mulder. Mie mi se pare destul de sălbatic.

Ciola îi aruncă o privire scurtă și pe urmă se uită din nou la Scully.

— Altceva?

— Furt, zise ea.

Piciorul bărbatului alunecă încet peste brațul scaunului.

— Eu omor oameni, agent Scully, dar nu fur de la ei. Dacă aveți nevoie de un hoț, vă sugerez să stați de vorbă cu Nick cel Sfînt.

— Din ce cauză v-ați certat? Ieri. Pe stradă.

— Știi ceva, agent Scully? Pe viața mea dacă pot pricepe de ce o femeie ca tine...

— Ciola, zise Mulder, ridicînd tonul.

Bărbatul oftă — un oftat de om teribil de plictisit — și se uită la el. Mulder îi întinse legitimația.

— Dacă vrei să știi, Biroul Federal de Investigații are autoritate legală în rezervațiile indiene, fie că este chemat, fie că nu. Asta înseamnă, domnule Ciola, că eu nu am nevoie de permisiunea nimănui — nici a șerifului, nici a Consiliului — ca să te ridic și să te interoghez în legătură cu uciderea Donnei Falkner. Sau a lui Paulie De-

ven. Sau a lui Matt și Doris Constella. Vîrî legitimația în buzunar. Așa că fă bine și încetează cu prostiile și răspunde la întrebările pe care ți le pune agentul Scully.

Indianul părea gata să țîșnească; Scully îl văzu și pe Mulder încordîndu-se.

— Nick ne-a spus că era o problemă personală, interveni femeia.

Cei doi se relaxară, ca și cum coarda întinsă între ei ar fi fost tăiată.

— Adevărat.

— Cît de personală?

— Ne urîm unul pe celălalt, agent Scully. Eu sînt un fost pușcăriaș, el este un sfînt. Eu am fost exmatriculat din liceu, el și-a blindat fundu' cu diplome. Își sprijini palmele de masă cu degetele răschirate. Cît este de confidențială discuția noastră? Dacă vă spun ceva, mă trimiteți iar la închisoare?

— Depinde, răspunse Mulder.

— De ce depinde?

— De ce spun eu, interveni Scully, răspunzînd cu un zîmbet uimirii de pe chipul indianului.

— În timp ce te gîndești, interveni iarăși Mulder, spune-mi cum de-ai reușit să nu fii ucis de Sangre Viento.

Ciola rămase cu gura căscată; ridică mîna fără să vrea și o trecu peste cicatricile de pe obraz.

— De unde naiba știți?

Mulder nu răspunse.

Scully înțelesese. Acum, că-l putea examina pe Ciola fără să simtă un cuțit în beregată, desenul semnelor de pe față și gît i se păru revelator; sau, mă rog, destul de limpede pentru cineva care auzise de Vîntul Însîngerat.

— Aveam un căluț, începu liniștit indianul. Eram foarte mic și murise un om, unul dintre cei șase. În timpul ceremonialului, nimeni nu părăsește Mesa și nici nu se duce în deșert. Ar fi un risc nebunesc. Numai tipii ca Nick cel Sfînt fac asemenea tîmpenii. Dar eu eram mic, eram nebun și-mi voiam căluțul. Scăpase din țarc și am alergat după el aproape o oră. Aproape că pusesem mîna pe el,

dar o luase la fugă. Nu mi-am dat seama de ce pînă cînd m-am întors și am văzut vîrtejul. Chiar în spatele meu. M-am aruncat într-o albie de pîrîu și asta m-a salvat.

Scully nu se putu abține:

— Crezi în Vîntul Însîngerat?

Ciola își trecu degetele peste față.

— Asta e o întrebare tîmpită, *chica*. Vrei un răspuns tîmpit?

— Nu, doar unul adevărat.

Indianul făcu ochii mari auzind o asemenea îndrăzneală din partea ei, dar una dintre ușile din față se deschise înainte să apuce să spună ceva. În încăpere intră Nick Lanaya, urmat de un bătrîn; nu-și dădură seama de prezența lui Ciola pînă cînd ajunseră la mijlocul sălii.

Lanaya se opri, bătrînul nu; merse mai departe către masă și se așeză pe scaunul de lîngă Scully.

— Ce dorești, Leon? întrebă Nick.

— FBI întreabă, eu răspund. Rînji spre Mulder. Așa e legea, nu știai?

— Pleacă, Leon. E nevoie de tine la hambar.

— Știu eu? Au mai rămas o mulțime de întrebări de pus. Se uită la Scully. De exemplu, vor să știe despre Donna. Cum ne-am iubit, cum ne-am certat, cum...

— *Chinga!* șuieră Lanaya, cu fața întunecată de furie. Ucizi, îndrăznești să te întorci ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, iar acum îndrăznești să vorbești!

— Ajunge! ordonă Mulder, lovind cu pumnul în masă. Scuzați, îi spuse bătrînului, apoi se întoarse din nou spre ceilalți. Domnule Lanaya, pentru binele nostru al tuturor, lasă-mă pe mine sau pe Scully să hotărîm cînd a terminat domnul Ciola ce are de spus, bine? Domnule Ciola, cred că nu te pregătești să pleci în vacanță sau în altă parte, nu-i așa?

Ciola rîse și se ridică în picioare.

— Să nu părăsesc orașul, nu, *gringo*? Nu-ți face probleme, nu plec nicăieri. Trebuie să mă duc la înmormîntarea Donnei.

Lanaya îl apucă de braț. Îl trase spre el și îi șopti furios ceva la ureche. Scully nu reuși să înțeleagă ce anume, dar se miră văzîndu-l pe Ciola înghițind greu și plecînd aproape în fugă.

— Vă rog să mă iertați, zise Nick, zîmbind timid. Tipul mă scoate din minți.

Flutură din mînă, ca și cum ar fi limpezit aerul de cine știe ce miros neplăcut, apoi îl prezentă pe Dugan Velador.

— Vorbește foarte bine englezește, așa că...

— Oare eu însumi am plecat, Nick? întrebă liniștit bătrînul.

Chipul lui Lanaya se întunecă din nou; își lăsă capul în jos și nu se mai mișcă.

Scully ridică o sprînceană către Mulder, indicîndu-i cît era de puternică autoritatea bătrînului, apoi se rezemă de spătarul scaunului ca să-i poată vedea pe amîndoi deodată. Nu era sigură ce-ar fi vrut partenerul ei să o audă spunînd, așa că se lăsă în seama lui; îl auzise dregîndu-și vocea — semn că pentru o vreme voia să conducă el discuția.

Speră că Velador nu avea să se simtă insultat atunci cînd urma să vină vorba despre Sangre Viento. I-ar fi fost la îndemînă să creadă că-și bat joc de el sau că sînt condescendenți. Și, deși Nick îi avertizase deja, fu luată prin surprindere auzind ce spunea bătrînul:

— Vă rog să plecați din Mesa chiar acum. Nu avem nimic de discutat și nimic de spus.

Se ridică în picioare; colierul de la gît zornăi încetișor.

Lanaya se ridică și el repede, dar Mulder își împreună palmele liniștit și spuse:

— Domnule Velador, sînt îndreptățit să cred că cineva, probabil cineva dintre ai voștri, s-a folosit fie de dumneavoastră, fie de cei șase, ca să ajungă să preia controlul asupra lui Sangre Viento.

Bătrînul întinse mîna să apuce marginea mesei, dar Mulder nu-l luă în seamă.

— Dacă este adevărat, domnule, atunci acest om a comis patru crime, iar agentul Scully și cu mine nu intenționăm să plecăm pînă ce nu-l descoperim și nu-l arestăm.

Ei bine, își zise Scully în timp ce Velador se așeză la loc în scaun, iată ce înseamnă să te exprimi subtil.

O frunzuliță dansă în cerc prin aer, la cîțiva centimetri deasupra pămîntului. De la distanță părea un fluture pornit în căutarea unei flori. Peste cîteva clipe i se alătură încă una, străpunsă de un ac de cactus.

Dedesubt, nisipul începu să se ridice.

Mulder speră că nici bătrînul și nici Scully nu băgaseră de seamă că-și ținuse respirația. Ciola fusese un partener de discuție destul de dificil, însă Velador, la prima vedere aparent prea moale și prea anost ca să fie băgat în seamă, îl făcuse să tresară încă de cînd pășise în încăpere. Chiar dacă îl lăsase pe Lanaya să intre primul, se putea remarca limpede cine era conducătorul.

Cînd se așezase, nimic nu se mai clintise la el, în afară de ochii aceia negri.

Mulder n-avea nici o îndoială că, în alte timpuri și în alt loc, Dugan Velador ar fi fost rege.

Acum își acoperise cu o mînă colierul din os de șarpe de la gît, în timp ce pe cealaltă și-o odihnea pe masă. Nu spusese nimic, iar Mulder rămăsese și el tăcut. Ce-l uimea însă și îl nedumerea era că nici măcar Lanaya nu protestase. Se așezase și el, cu o mînă la piept și cu cealaltă, nevăzută, în poală.

Scully avu grijă să spargă tăcerea. Se aplecă spre Velador, însă fără să-l atingă.

— Domnule Velador, vă simțiți bine? Sînt medic, dacă aveți nevoie de ajutor...

Bătrînul întoarse capul și Mulder aproape că auzi zgomotul oaselor de șarpe ale colierului.

— Mă simt bine, domnișoară. Dar am impresia că nu sîntem atît de singuri pe cît am crezut.

Îi aruncă lui Lanaya o privire furioasă, făcîndu-l pe Mulder să gesticuleze și să-i atragă atenția.

— Nu Nick mi-a spus, domnule. El nu... el nu v-a trădat încrederea.

— Ce știți?

Nu ezită, nu era momentul.

— Tot ce se poate ști fără să fi fost cu voi în *kiva*.

— Atunci știți și că ceea ce spuneți nu poate fi adevărat.

Mulder ocoli privirea lui Scully.

— Nu, domnule, mă tem că nu pot crede așa ceva.

Deși bănuia că bătrînul știa mai mult decît lăsa să se vadă, îi povesti despre cei patru morți, descrise cadavrele și făcu aceeași mișcare cu mîna pe care i-o arătase Nando Quintodo.

— Este singura explicație posibilă, domnule. Nimic altceva nu are sens.

Velador se arătă surprins.

— Și crezi că asta are sens?

Mulder ridică din umeri — *sigur, de ce nu?*

— Dar dumneata? o întrebă încetișor bătrînul pe Scully. Dumneata crezi că are sens?

— Cred că pînă acum n-am auzit altceva care... care să corespundă mai bine situației.

Velador rîse — un zîmbet larg, transformat aproape în hohot.

— Privești lucrurile altfel decît prietenul dumitale.

— Da, răspunse Scully. A, da.

O altă privire spre Lanaya, una curioasă de această dată, îi atrase atenția lui Mulder. Ce făcuse sau ce spusese oare Lanaya de reușise să-l neliniștească pe bătrîn?

Brusc, Nick începu să tușească, acoperindu-și gura cu mîna.

— Scuzați-mă, gîfîi el, cu ochii plini de lacrimi. Scuzați-mă, eu...

Își încleștă degetele în jurul gîtului și tuși din nou, mai tare, mai răgușit. Nu se mai putea opri; în cele din urmă se ridică, se scuză cu un gest și ieși din încăpere, mormăind ceva despre niște apă. Mulder îl auzi tușind și sufocîndu-se pînă ce ușa se trînti în urma lui.

— Așa se poartă de fiecare dată cînd îl fac să se simtă stînjenit, zîmbi răutăcios Velador. Într-o bună zi va trebui să-l dezvăț. E prea bătrîn pentru asemenea lucruri.

Mulder își îndreptă spatele.

— Domnule Velador, zise Scully, ni s-a spus că nimeni nu va accepta să stea de vorbă cu noi. De ce v-ați răzgîndit? Din cauză că...

— Știți, uneori nu sînt chiar atît de deștept pe cît cred. Uneori, cînd stau în soare, în capul meu e un fel de bîzîială și nu aud prea bine ceea ce mi se spune. Iar uneori ceea ce spun eu nu e ceea ce aud ceilalți.

— Și ce ați spus?

— Am spus că FBI-ul trebuie oprit.

Scully își trecu încet un deget peste buze.

— Vreți să ziceți că acum sîntem în pericol? Numai din cauza asta?

Bătrînul încuviință.

— Dacă ceea ce spune partenerul dumitale este adevărat, domnișoară, sînteți mai în pericol decît credeți. Dar nu din cauza vorbelor mele.

— Da, spuse Mulder, ridicîndu-se brusc în picioare. Regret, domnule, dar vă înșelați. Scully, trebuie să plecăm. Îi făcu semn să se grăbească și o apucă de cot, aproape trăgînd-o către ușă. Domnule Velador, vă rog să rămîneți înăuntru. Scully și cu mine nu sîntem singurii care trebuie să ne păzim.

Bătrînul nu se clinti.

Oasele de șarpe fremătară; nici măcar nu le atinsese.

Ieșiră afară și Scully își eliberă brațul din strînsoare.

— Ce se întîmplă, Mulder? Te porți ca un nebun.

— Ai ghicit, Scully. Drept la țintă.

— Atunci ce naiba ...

— Privește.

Mulder plimbă o mînă prin aer, arătîndu-i ulițele pustii. Ferestrele fuseseră oblonite. Ușile închise. Nu mai erau nicăieri nici cîini, nici găini, nici cai în țarc.

Satul părea pustiu.

Un cearșaf uitat fîlfîia în bătaia vîntului.

DOUĂZECI ŞI DOI

Camionul lui Lanaya dispăruse și departe pe șosea se învîrteji o trîmbă de praf. Vîntul începu să se întețească.

Mulder văzu un alt nor de praf ridicîndu-se și coborînd pe deasupra acoperișurilor; părea cocoașa unui animal greoi, dar vîntul îl împinse în peretele de stîncă și îl împrăștie.

Scully păși în jos pe scară, ferindu-și ochii de lumina soarelui și de praf. Clătină din cap; nu văzuse ceea ce căuta. Se întoarse către Mesa și vîntul îi suflă tot părul în față, orbind-o.

— De unde au știut? întrebă ea. Totul se petrece atît de repede. Ei de unde au știut?

— Le-a spus cineva, răspunse Mulder încruntat, coborînd și el scara.

Cele cîteva mașini pe care le vedea erau cu siguranță încuiate și nu credea că le-ar fi fost de vreun folos să ciocănească la uși.

— Trebuie să ne întoarcem înăuntru, adăugă el.

Scully ajunse la intrare înaintea lui. Trase de clanță, încercînd să o deschidă. Nu reuși.

— Mulder, ne-a încuiat afară.

Traseră amîndoi de clanță, apoi începură să bată cu pumnii și să strige, încercînd să-l convingă pe bătrîn să le

dea drumul înăuntru. Curînd se opriră, iar Scully începu să blesteme și să-și frece încheietura.

Coborîră din nou în stradă.

— Nu-i nimic, poate reușim să găsim alt adăpost. Un grajd, sau așa ceva.

Încercară mai întîi la hambarul de alături și nu se mirară găsindu-l zăvorît. Dacă Ciola mai e înăuntru, își zise Mulder, probabil că se distrează mai bine ca oricînd.

Traversară în viteză zona și o luară printre case spre altă uliță; nu dădură însă peste nimic ce-ar fi putut să le fie de folos, așa că merseră mai departe. După vreo patru încercări știau sigur că n-aveau nici o șansă să găsească adăpost. Nu în sat. Mulder se uită spre Mesa. Nici acolo sus, își spuse el. Habar n-avea cum făceau cei din tribul Konochine ca să ajungă în vîrf, dar nu credea că i-ar fi lăsat și pe ei să încerce.

Scully se rezemă de zidul casei, la adăpost de bătaia vîntului; își șterse cu brațul sudoarea de pe frunte.

— De ce nu rămînem aici să așteptăm, indiferent ce-o fi?

— Nu se poate, Scully.

Se îndepărtă puțin de casă și se uită în ambele direcții ale drumului. Nimic. Numai uși închise și ferestre oblonite. Îi făcu semn femeii să-l urmeze.

— Haide, trebuie să găsim undeva un loc să ne adăpostim.

— Mulder, dar nu-i decît o furtună de nisip. O să trebuiască să ne spălăm o săptămînă, dar nu-i decît o furtună de nisip.

— Ba nu. E mai mult de-atît.

Știa prea bine că nici ea nu credea cu adevărat în ideea cu furtuna de nisip. Dacă ar fi fost vorba despre asta, atunci sigur că li s-ar fi oferit adăpost; și nici lumea nu s-ar fi încuiat în case atît de iute. Ciola le spusese că numai un nebun ar fi rămas afară în timpul ceremonialului. Dar, deși acum ritualul se terminase, era limpede: ei știau că se apropia Sangre Viento.

Se învîrti de jur împrejur, nemulțumit, furios, bătîndu-se cu pumnul în coapsă și încercînd să se hotărască să întreprindă ceva. Trebuiau să se ascundă, dar unde?

Nicăieri.

În nici un caz undeva în sat.

Scully părea că ajunsese la aceeași concluzie. Se desprinse de perete și se îndreptă hotărîtă spre șosea. Bărbatul șovăi înainte să o ia după ea, sperînd că agenta nu se gîndise la ceea ce se temea el că se gîndise. Dar ea îl așteptă să se apropie și spuse:

— Cît de departe crezi că e ferma?

Drace, își zise Mulder.

— Prea departe ca să fugim pînă acolo. Trebuie să găsim un loc mai apropiat.

— Nici n-am intenția să fug, Mulder. Cel puțin nu încă. Arătă spre ogoare și spre deșertul din spatele lor. Dacă vine de acolo, îl vom zări, da? Zîmbi. Cînd îl vom zări, vom fugi și vom vedea ce se întîmplă.

— Și dacă vine din altă parte?

— Atunci nici n-o să mai fie nevoie să fugim, nu-i așa?

Acum dansau mai multe frunze.

Cînd se apropiau, păreau o pîlnie; cînd se împrăștiau, semănau din nou cu fluturii.

Pe urmă li se alătură și nisipul.

În clipa aceea se transformară într-un nor.

Mulder ar fi vrut cu disperare să știe un lucru pe care nu-l putea nicidecum deduce din informațiile căpătate pînă acum: cît dura pînă cînd se pornea vîrtejul. Dacă era nevoie de șase oameni ca să iște unul într-o săptămînă, atunci cu siguranță că un singur om, oricît de dotat, n-avea cum să reușească să-l formeze cît ai bate din palme.

— O, Doamne, șopti el, în timp ce lăsau în urmă ultima casă și o luau către vest.

Nu cît ai bate din palme, ci după destulă pregătire. Adică...

Scully, stînd la stînga lui și puțin mai în spate ca să-l folosească drept pavăză împotriva vîntului, rupse tăcerea:

— Lanaya, nu-i așa?

— Da, răspunse Mulder, mai convins acum decît de dimineață.

— De ce? Ciola ar fi prea la îndemînă?

— Nu. Dar Ciola nu știa că venim astăzi, pe cînd Lanaya, da. A avut timp să se pregătească. A făcut exact așa cum a înțeles că îi cere bătrînul. S-a pregătit să ne oprească.

Ridică o mînă, cerîndu-i să nu-l întrerupă.

— Așa că o să încerce să ne oprească, nu?

Scully alergă cîțiva pași, încetini, apoi mai alergă cîțiva.

Vîntul se opri brusc.

Mulder nu se putea opri să nu se uite în dreapta din cinci în cinci metri; era recunoscător cînd porumbul îi limita orizontul și ceva mai îngrijorat cînd.putea vedea tot cîmpul, pînă la munții din depărtare. Habar n-avea cum arăta vîntul și nici dacă ar fi fost cu putință să-l audă apropiindu-se.

Ea se opri să-și scuture părul de praf și stătură unul lîngă altul; o rafală pornită dintr-o dată o izbi în față, ciufulind-o. Mulder zîmbi:

— Te chinuiești degeaba.

— Nu mai spune!

O luară din loc.

Valuri de arșiță spînzurau în aer. Agentul își scoase cravata și o vîrî în buzunar. Ce naiba o fi fost în mintea lui de se îmbrăcase în costum într-o asemenea zi? Și de ce nu scosese pistolul, se întrebă el mai departe, și nu se năpustise spre una dintre ușile acelea, amenințînd să o spargă dacă nu voiau să le dea drumul înăuntru?

Probabil, își răspunse el, din cauză că ne-ar fi împușcat ei primii.

Vîntul se întoarse, ridicînd trîmbe de praf. Mulder auzi un foșnet și sări cît colo, însă pe urmă își dădu seama că nu fuseseră decît frunzele porumbului. Un ciulin se rostogolea în fața lor pe drum, încîlcindu-se printre picioarele lui Scully pînă ce femeia îi trase un șut, făcîndu-l bucăți și azvîrlindu-l cît colo.

— Ia spune, Mulder, dacă omul ăsta e atît de bine văzut în rezervație și, în plus, poate să circule în deplină libertate între lumea lui și cea de afară, de ce să fi făcut așa ceva? De ce să riște atît de mult?

Nu aveau nici un strop de apă.

Bărbatul își simțea gîtul uscat și ochii îl usturau. Cînd respira, parcă trăgea în plămîni vălătuci de foc.

Acum nu mai mergeau chiar atît de repede.

— A zis mereu „ei", răspunse Mulder, lingîndu-și buzele ca să le umezească și renunțînd, în fine, pentru că se dovedea inutil. Atunci cînd ne-a ținut marele discurs despre Konochine și disprețul lor pentru restul lumii, a zis tot timpul „ei".

Fusese unul de-al lor pînă cînd plecase la școală. Se întorsese schimbat. Era inevitabil. Și, din motive pe care nu le-au știut sau nu le-au înțeles, nu mai reușise să devină cel dinainte și nici să se adapteze, așa cum făcuse „afară". Mulder bănuia că o revoltă fără obiect îl determinase să încerce să fure ceea ce aparținea, de fapt, celor șase. Conducătorul, înțeleptul, era, fără îndoială, Dugan Velador. Ceea ce făcea el și ceea ce făceau ceilalți ajungea să fie acceptat fără prea multe întrebări.

Cum să nu-și fi dorit Lanaya să fie tot atît de respectat?

Însă nu înțelesese că puterea bătrînului se trăgea tocmai din respectul cu care îl înconjurau ceilalți.

Nick își imaginase că, avînd puterea, va primi și respectul. Ar fi reușit astfel să se simtă din nou un adevărat Konochine.

Scully încetini și Mulder văzu că părul începuse să i se lipească de țeastă și de gît. Își scoase haina; acolo unde era udă de sudoare, cămașa îi devenise aproape transparentă. Își trecu degetele prin păr și îl simți fierbinte. Ar fi

dat orice pentru o pălărie, oricît de caraghios ar fi arătat purtînd-o.

Clipi, își șterse fața și clipi din nou.

Trecătoarea de lîngă Zid era la nici o sută de metri în fața lor.

Se uită înapoi spre *pueblo*. Nici o mișcare. Așa cum arăta, bîntuit de vînt, lui Mulder nu-i evoca decît un singur lucru: *un sat fantomă*.

Vîrtejul crescu și se învîrti în loc.

Nu avea mai mult de șaizeci de centimetri înălțime și se rotea în jurul axei, gata-gata să se prăbușească dacă vîntul ar fi început să bată din nou.

Fluturi și nisip.

Și nici un zgomot.

Mulder se împiedică; Scully îl prinse de braț, sprijinindu-l. El îi zîmbi trist.

— Nu eu ar trebui să fac asta?

— De cînd mă crezi o neajutorată, Mulder?

Niciodată n-am crezut una ca asta, își zise el, niciodată.

Intrară în trecătoare; în umbra ei firavă. În fața lor, drumul suia și cobora ca un val; agentul strînse din ochi pînă ce tangajul șoselei se opri. Își simțea picioarele arzîndu-i în pantofi și își dădu seama că făcuse niște bășici extraordinare la călcîie.

Ceva mic și negru traversă în goană șoseaua.

Era al naibii de ispitit să-și scoată cămașa. Cîntărea atît de mult, încît simțea că-i strivește umerii. Haina de pe braț avea o tonă și nu credea să fie în stare s-o mai care prea mult.

— Cum or fi făcut? întrebă Scully, după ce ajunseră dincolo de trecătoare și se opriră.

Se uită țintă la deșert. Nu vedea autostrada, nu vedea camioane, nici mașini și nici măcar avioane. Nimic, numai cerul și munții.

— Cum or fi reușit să traverseze pustiul ăsta fără să cadă lați?

— Măcar apă să fi avut, răspunse acru Mulder.

— Trebuie să fi fost incredibil, adăugă femeia. Pe urmă rîse. Trebuie să fi fost mișto.

Mulder își îndoi genunchii și se lăsă pe vine, în timp ce haina îi alunecă de pe el. Era prea mult spațiu aici, prea mult cer. Aproape imposibil să apreciezi corect distanțele; din cît își aducea aminte, ferma nu era decît la cel mult o milă distanță, spre dreapta. Dacă săreau gardul și o luau peste cîmp în loc să urmărească șoseaua, puteau ajunge mai repede.

Nu-și dădu seama că gîndise cu voce tare decît cînd Scully îl întrebă:

— Și dacă îți sucești o gleznă?

— Eu? De ce eu?

Femeia zîmbi.

— Eu sînt medic, mă pricep mai bine.

Zîmbetul femeii aproape că îl durea; fața i se înroșise. Păreau amîndoi gata-gata să facă o insolație. Și gata-gata să se deshidrateze. Dacă voiau să plece, nu aveau voie să mai stea pe gînduri.

Mulder gemu și se ridică în picioare, aplecîndu-se să-și culeagă și haina.

— Ciola e primejdios, să știi, zise Scully.

Bărbatul își aruncă sacoul peste îngrăditură și ținu cît mai jos sîrma ghimpată pînă ce Scully trecu dincolo.

— Dar Lanaya e și mai rău.

Mulder nu pricepu.

— De ce?

— Pentru că pe Ciola pot să-l înțeleg. Dar îmi va trebui o grămadă de timp ca să-l pricep pe Nick.

Se făcuse de înălțimea unui om.

Abia acum începu să șoptească.

Mulder se poticni din nimic și încercă să le comande picioarelor să se controleze. Parcă n-ar fi fost în deșert, la

o sută de mile de civilizație. Însă ferma și ulucul alb al gardului care o înconjura se vedeau deja și aproape că se distingea și conturul neclar al casei. Încă o milă poate, nu-și dădea seama. Dar se comporta de parcă ar fi fost zece, sau chiar mai mult.

Scully ocoli un cactus și aproape că nimeri în altul. Se apără cu jacheta și mișcarea o făcu să se învîrtă în loc.

— Crezi că Sparrow e și el amestecat?

— Sparrow? Nu, de ce?

— Păi, nici n-a venit după noi în rezervație, nici nu ne-a așteptat la ieșire.

Era prea cald ca să poți gîndi corect, dar Mulder se îndoia; lui Sparrow nu i se putea reproșa decît un scepticism ușor de înțeles. Probabil că ședea acum în biroul lui, bea din sticlă și încerca să-și imagineze cum ar fi putut să-i ispitească — sau să-i oblige — să ofere o variantă respectabilă de rezolvare pentru cele patru crime. Chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să accepte și o doză de magie.

Începu să sîsîie.

Începu să se deplaseze.

— Uite! spuse Scully. Uite acolo! Casa!

Stăteau deasupra unei albii nu prea adînci, pe un podeț de lemn.

— Slavă Domnului că ai văzut-o și tu, zise Mulder. Eu credeam că-i un miraj.

Trecură puntea. Verdele viu al pajiștii se distingea bine, chiar dacă aburii tremurători ai arșiței făceau nevăzută din cînd în cînd pînă și casa.

Scully se aplecă peste balustrada podețului.

— Cred că găurile din malul de dincolo sînt găuri de șarpe.

Dar Mulder n-o asculta.

Se oprise să-și tragă sufletul și să-și odihnească puțin picioarele. Fără prea mare speranță, aruncă o privire spre trecătoare; cine știe, poate lui Ciola sau altcuiva i se făcuse milă și plecase cu camionul după ei. Apoi își ridică ochii spre culmea dealului, ca să vadă dacă nu cumva bătrînul se întorsese acolo.

— Scully, cît de repede poți să fugi? întrebă el.

DOUĂZECI ȘI TREI

Vîrtejul se înălță din albia secată, la vreo sută de metri mai încolo.

Mulder se așteptase să semene cu o tornadă, dar era ca un con cu baza întoarsă în sus și avea o suprafață opacă, închisă la culoare din cauza tuturor resturilor pe care le învîrtea. Sîsîitul se auzea ca și cum vîrtejul se pregătea să se desprindă din făgașul fostului fluviu și să-și croiască drum către ei.

Cam trei metri înălțime și cam unu și jumătate grosime la mijloc, atîta măsura.

Cu toată forța care-l mîna și cu toată greutatea nisipului și a pietrișului din care era format, se deplasa legănîndu-se; dungi negre și subțiri se ondulau la suprafață, frîngîndu-se și apoi reapărînd. Din cînd în cînd se ivea cîte o spărtură și aproape că se vedea prin el, pe urmă însă spărtura se închidea.

Mulder nu se îndoia că în urmă cu un ceas sau două nu le-ar fi fost greu să ajungă pînă la casă. Vîrtejul nu se mișca mai repede decît un cal în trap tihnit. Acum însă, după atîta timp petrecut în soare, era foarte dificil.

O luară la fugă peste terenul accidentat, alergînd aiurea, ca și cum ar fi fost beți; se îndepărtau unul de altul și pe urmă coteau din nou ca să se apropie, abia evitînd să nu se dea cap în cap. Ierburile uscate îi loveau

peste glezne; arbuștii și tufișurile le zgîriau brațele și picioarele.

Soarele rămăsese sus pe cer, neclintit, apăsător.

În stînga lui Mulder parcă explodă ceva, ridicînd în aer un fuior de praf.

Scully strigă alarmată; vîrful unui cactus se sfărîmă în bucăți în timp ce trecea pe lîngă el.

Pentru a treia oară, la zece metri de Mulder se ridică un norișor de praf și agentul înțelese în sfîrșit ce se întîmpla; vîrtejul arunca în toate părțile bucățile mai mari ieșite în cale. Pietre, poate și crengi. Le ridica încet și pe urmă, sub forța propriei greutăți, le mitralia în jur, ca pe niște gloanțe.

Se uită înapoi peste umăr. Acum tocmai mătura un tufiș, zdrențuindu-i toate ramurile.

Scully căzu într-un genunchi, apucîndu-se cu mîna de umărul drept. Fusese lovită în plin. Mulder fugi spre ea și o trase în sus, ajutînd-o să se pună pe picioare; chiar atunci încasă și el o lovitură în spatele genunchiului drept. Căzu la fel ca ea, dar apoi se lansă iar înainte, ca din blocstarturi. O ajunse din urmă pe Scully și o luă pe după umeri; traversară în fugă o văioagă.

Casa de la fermă se ivi chiar în fața lor, nu prea departe.

Se vedea balustrada albă a gardului; se vedea iarba. Pe verandă însă nu era nimeni.

Nu știau ce se întîmplase afară; n-avuseseră cum să audă.

— Cum de știe vîntul unde să vină după noi? întrebă Scully.

Fîșîia; era tot mai iute, tot mai înalt.
Tot mai întunecat.

Mulder nu știu ce să-i răspundă. Atenția îi fu atrasă brusc de zgomotul surd al unui motor. Se uită în jur, la

întîmplare, pînă reuși să distingă în dreapta un camion îndepărtat, ascuns într-un nor de praf.

Îl privi atît de concentrat, încît văzu prea tîrziu stînca din fața lui. Piciorul drept alunecă pe suprafața netedă și Mulder s-ar fi prăbușit dacă Scully nu l-ar fi apucat zdravăn și nu l-ar fi pus pe picioare, fără să se oprească din alergare.

Veranda era tot pustie; ce naiba făceau oare cei din casă?

Sudoarea îi intra în ochi, arzîndu-l, orbindu-l.

Scully strigă, iar el crezu că încasase o nouă lovitură și își plecă umerii, de parcă ar fi anticipat-o pe a lui. Dar ea mai strigă o dată și Mulder înțelese că încerca să le atragă atenția celor de la fermă.

Fără nici un folos.

Fîșîitul era puternic.

Ceva plesni tare în spatele lor, ca un șfichi de bici uriaș.

Camionul ajunsese ceva mai aproape; se zguduia și sărea de la pămînt, cotind mereu la stînga și la dreapta, după cum trăgea de volan șoferul care încerca să-l păstreze pe traseu.

Pînă la urmă îl observă și Scully și începu să facă semne disperate cu mîna, dar, cînd Mulder încercă să o cotească într-acolo, femeia îl trase înapoi.

— El e, atît reuși să spună.

La volan ședea Nick Lanaya și Mulder își dădu seama imediat că încerca să le taie calea spre casă ca să-i țină în cîmp deschis. Acum găsise și răspunsul la întrebarea lui Scully. Indianul n-avea de unde să știe încotro se vor îndrepta ei, dar probabil că, după ce pusese în mișcare vîntul, nu-i scăpase din ochi.

Cineva ieși pe veranda casei.

— Sîntem aproape, gîfîi Mulder. Rezistă, aproape am ajuns.

Camionul se îndrepta însă direct spre ei.

Agentul refuză să se abată o iotă de la direcția care-l apropia de casă, așa că Scully fu nevoită să-l trîntească la pămînt atunci cînd camionul se năpusti asupra lor, învăluindu-i într-un nor sufocant de praf.

Vîntul Însîngerat coti brusc.

Fîșîitul se transformă în vuiet.

Nu se vedea nimic, dar Mulder auzi vîntul și o grăbi pe Scully să se ridice în picioare; pe urmă o împinse într-o parte și scoase pistolul. Nu pentru vînt, ci pentru camion; Lanaya virase scurt și acum era gata să se năpustească iarăși asupra lor.

Să-i oprească.

Să le distragă atenția de la o moarte amenințîndu-i cu alta.

Mai erau douăzeci de metri pînă la gard. Mulder trase la întîmplare, fără să se aștepte să ochească; spera însă să-l facă pe indian să se gîndească de două ori înainte de a încerca să se apropie.

Camionul nu se opri.

Vîntul nici atît.

Mulder simți brusc că terenul de sub picioare e mai tare; se uită în jos și-și dădu seama că ajunseseră la drum.

Scully deja încălecase gardul.

Pe verandă, nevasta lui Nando țipa fără încetare, cu mîinile încleștate la piept.

Camionul ambală și Mulder mai trase o dată, găurind parbrizul în dreptul locului de lîngă șofer și silindu-l pe Lanaya să vireze brusc ca să nu se izbească de gard.

Dar vîntul nu se opri.

Îl auzea fîșîind de-a curmezișul drumului și atunci agentul făcu o mișcare despre care își dădu repede seama că fusese o prostie; era prea tîrziu însă ca să se mai poată opri. Țîșnise spre stînga, îndepărtîndu-se de casă și de pajiște. Vîrtejul văzut atît de aproape și zgomotul lui îl făcuseră să intre în panică și, pînă să fie din nou în stare să judece, Lanaya întorsese deja camionul.

Scully strigă la el de pe verandă. Ieșise și Nando, cu o pușcă în mînă.

Mulder amețise. Atîta efort, atîta căldură și praf și sunetul lucrului aceluia care se învîrtea în loc... Făcu un pas înapoi și aproape căzu. Se clătină pe picioare. Lanaya ședea în spatele volanului, rînjind.

Sangre Vienta; se mișca.

Nando trase spre camion și un far se făcu țăndări.

Nu-i nici o diferență, își zise Mulder, ferindu-se și luînd-o la stînga; chiar dacă indianul ar fi fost ucis, ar fi rămas vîntul. Acum își găsise ținta.

Îngheță.

Nu, nu era mare scofală.

Vîntul se abătu asupra stîlpului din colțul gardului și aerul se umplu de rumeguș; o parte se împrăștie în curte, cealaltă fu absorbită de conul rotitor.

Lanaya ambală motorul.

Mulder nu avea de ales: trebuia să alerge direct spre el. În cazul în care vîntul începea să de deplaseze și mai repede, și-ar fi făcut pavăză din camion; dacă nu, măcar l-ar fi oprit.

Asta dacă avea dreptate.

Vîntul se mută mai încolo. Scully îi strigă să se ferească; își scoase și ea pistolul și ținti.

O piatră antrenată de vîrtej îl lovi pe Mulder în genunchi și bărbatul se prăbuși, fără să-și dea seama.

Simți sîngele curgînd chiar mai înainte să simtă durerea, dar șocul îl făcu să se ridice din nou în picioare.

Scully și Nando traseră amîndoi odată; Mulder ținti și trase și el, în aceeași clipă.

Dar chiar atunci Sangre Viento se apropia și încă foarte repede.

Dacă am dreptate, își zise Mulder, alergînd cît putea de repede spre camion.

Parbrizul fusese găurit în mai multe locuri și era plin de crăpături; motorul mergea în continuare, dar Mulder văzu, în timp ce apuca de ușă, că Nick zăcea la volan cu capul pe spate, cu fața acoperită de sînge.

Vîrtejul se îndrepta iute către ei.

Dacă am dreptate, își spuse iar agentul și smuci ușa, strecurîndu-se pe banchetă și întinzîndu-se spre gîtul lui Nick.

Acum nu mai vîjîia, ci bubuia.

Mulder înșfăcă fîșia de piele netăbăcită de la gîtul indianului și trase, trase cît putu de tare. Camionul începuse deja să se zgîlțiie violent.

Bucățile de parbriz se desprinseră și începură să cadă.

Mulder dădu drumul curelușei și aproape că se aruncă în brațele lui Lanaya, desfăcîndu-i cămașa și apucînd punguța cu ierburi; încercă din răsputeri să o desfacă, dar nu reuși. Ceva îl izbi într-o parte, în umăr, împingîndu-l în pieptul celuilalt și rostogolindu-l apoi pe spate.

Metalul scrîșni.

Sticla plesni și se împrăștie.

Mulder apucă săculețul de piele și îl ridică sus, cît putu de mult, trase un glonț și îl spulberă, împrăștiindu-l în toate părțile. Apoi așteptă ca unul dintre ei să moară. Vîrtejul sau el.

DOUĂZECI ŞI PATRU

— S-au prefăcut cu toţii, zise Mulder.

Stăteau la masa de pe verandă împreună cu Annie Hatch, el cu un pahar mare de ceai cu gheaţă, Scully cu o limonadă proaspătă. Se autoinvitaseră la fermă în ultima zi a şederii lor acolo pentru că Mulder simţea că femeia ar trebui să ştie.

— Sparrow voia să ne facă să credem că este fie prost bîtă, fie un ţăran care se află în treabă ca un caraghios. Ciola o făcea pe masculul feroce, gen *ia-îndrăzneşte-tu-să-te-iei-de-mine*, dar de fapt era îngrozit, căci ştia de ce e în stare Nick.

Luă o înghiţitură zdravănă de ceai şi oftă.

— Iar lui Nick nu-i trecea prin cap că noi am putea crede vreo clipă în Sangre Viento. Sîntem agenţi instruiţi, lucrăm cu probe solide şi analize comportamentale şi singura magie în care credem este aceea pe care o putem depista în laborator.

— N-a fost nici un fel de magie, Mulder, interveni Scully.

El zîmbi, uitîndu-se peste pajişte.

— Dacă zici tu.

Încă îl durea peste tot din cauza proiectilelor cu care îl bombardase vîntul, iar faţa îi rămăsese alarmant de roşie de la soare. Băşicile de la călcîie nu se vindecaseră nici ele.

Scully șchiopăta, dar în ultimele două zile nici n-avuseseră timp să se gîndească la suferințele lor. Întocmiseră rapoarte amănunțite, iar pe urmă detaliaseră și mai mult rapoartele, ascultîndu-l pe șeriful Sparrow cum inventa pentru ziare și televiziunea locală povestea camionului zdrobit de gard în timp ce-i urmărea pe agenții FBI.

Sangre Viento se spulberase imediat după ce glonțul lui Mulder împrăștiase ierburile din săculețul de piele de la gîtul lui Nick.

Dar nici un ziarist nu aflase povestea asta.

Annie își umplu din nou paharul.

— Știți, nu cred ca vreunul din filmele mele să fi fost vreodată atît de palpitant. Îmi pare tare rău că nu v-am văzut în acțiune.

Mulder se uită țintă la ea pînă cînd femeia avu bunul-simț să roșească.

— Bine, bine, recunosc, am fost atît de speriată, încît mi-am pierdut mințile și m-am ascuns în bucătărie. Și nu-mi pare rău deloc, ești mulțumit?

Agentul toastă, dădu paharul pe gît și îl puse pe masă. Trebuiau să prindă avionul de după-amiază spre Washington și drumul pînă la aeroport n-avea să fie prea ușor.

Scully termină și ea limonada, își luă geanta și se ridică. Mulder observă că-i părea sincer rău că trebuia să plece și să se despartă de Annie.

— Fox? zise gazda.

Agentul n-o corectă.

— Ce s-a întîmplat cu Red?

— Nu știm sigur, îi răspunse Scully. Dar bănuim că a încercat să conducă propria lui anchetă. De la birou am aflat că, după venirea noastră, n-a prea mai dat pe-acolo. Sparrow acceptase să-l țină la curent prin telefon, dar nici el n-a mai auzit nimic de Garson din noaptea de dinaintea vizitei noastre la Mesa.

— Părerea mea este că s-a dus și el acolo de unul singur, adăugă Mulder, scoțînd ochelarii de soare din buzunar și

punîndu-și-i pe nas. Cred că va fi găsit în curînd, dar probabil că nu în viață.

Încă un simulant, își zise el; cei din est veniseră să conducă ceea ce ar fi trebuit să fie ancheta lui, iar el fusese nevoit să se prefacă încîntat.

Își luară rămas-bun. Dacă n-ar fi fost deja fript de soare, Mulder ar fi roșit de plăcere cînd Annie îl sărută pe obraz, cerîndu-i să mai vină în vizită, înainte să îmbătrînească prea tare ca să se mai poată bucura de ea.

Se îndreptară spre mașină. Scully se strecură la volan, însă bărbatul îi ceru să aștepte puțin și se întoarse repede pe verandă. Îi făcu semn lui Annie să vină mai aproape și ea se aplecă spre balustradă.

— Ce mai e?

Mulder își scoase ochelarii.

— E un tip acolo, zise el, arătînd către Zid, care stă în vîrful dealului și se prăjește literalmente în fiecare zi. Poate că ar trebui să te duci cîndva pînă sus și să stați de vorbă.

Annie îl privi fix.

— Să stăm de vorbă?

— E o idee.

— Nu mă mai întorc acolo, Mulder, dacă asta vrei să spui.

— Nici gînd, răspunse el candid. Numai că ei au crezut că tipul ăsta e un sfînt, iar el s-a transformat în hoț și ucigaș. Dar am înțeles că puștii îl iubeau.

Ea nu răspunse.

— Și pe urmă, adăugă Mulder, de unde și pînă unde un sfînt trebuie să fie neapărat bărbat?

Cînd cotiră spre drumul principal, Annie încă mai stătea pe verandă și agentul bănui că avea să mai rămînă acolo mult timp.

Nu zise nimic pînă ce nu intrară pe autostradă.

— Uimitor, nu? Sangre Viento, vreau să zic.

Scully îl privi fără să zîmbească.

— Mă mai gîndesc, Mulder. Mă mai gîndesc.

— A, sigur că da...

Încetul cu încetul, deșertul făcu loc primelor case, care deveniră apoi mai multe și mai mari, în timp ce autostrada se aglomera. Scully avu o altercație mută, aproape obscenă, cu un camion care le tăiase drumul, apoi cu un Cadillac vechi ce nu aflase nici pînă acum că viteza limită era de cincizeci și cinci de mile pe oră.

Ceva mai încolo îi aruncă o privire și zise:

— Crezi într-adevăr că își dorea puterea? Pentru că nu mai făcea parte cu adevărat din lumea aceea?

El nu răspunse imediat.

— Mulder?

— Da, zise el în cele din urmă. Mai ales puterea. Puterea înseamnă respect — e o ispită veche pentru cei care cred că nu au parte de nici unul din termeni. Ciola s-a dus în hambar pentru că știa ce va face Nick. Și...

— Dar ăsta nu-i respect, Mulder, asta-i frică.

— Uneori astfel de oameni nu pot sau nu vor să priceapă diferența.

Îi depăși o furgonetă; muzica țîșnea tare pe toate ferestrele ei deschise.

— Acceptare, adăugă Mulder.

— Poftim?

— Acceptare. Puterea înseamnă respect și acceptare.

— Plus frică, zise ea încet.

Mulder fu de acord. Făcea parte dintre cei care considerau că o crimă era rareori atît de simplă pe cît ar fi fost dispuși să creadă cei mai mulți. Probabil că ar fi putut să stea de vorbă cu Scully despre motivele indianului tot drumul pînă la Washington, fără să găsească răspunsul complet.

Singurul care îl știa era Nick Lanaya.

— Scully, zise el, în timp ce ea se străduia să urmărească indicatoarele ce duceau spre aeroport, ce crezi că s-ar întîmpla dacă, de exemplu, celui care-l înlocuiește pe Velador în cercul înțelepților i-ar veni la rîndul lui o idee? Așa ca lui Lanaya. Nick nici măcar nu știa ce se petrecea în *kiva*. A făcut cîteva presupuneri, a obținut niște informații de la bătrîn — acesta nici măcar nu știa că i le

dă — și în rest s-a descurcat singur. Dar dacă cineva din cerc se hotărăște să facă pe nebunul?

Scully nu răspunse.

Și nici Mulder nu avu vreun răspuns.

Știa numai că Nick ar fi putut continua la nesfîrșit să-i omoare pe cei ce nu-i plăceau, să-i ucidă pe cei care îi cădeau în dizgrație; fără motiv. Ar fi putut s-o facă în special pentru că nimeni altcineva nu credea.

Se uită la oraș, la mașini, la un avion gata să aterizeze.

Bătrînii aceia puteau fi înțelepți, însă nu erau toți atît de bătrîni și, oricum, nimeni nu era perfect.

Imaginează-ți, își spuse el.

Imaginează-ți puterea.

CALAMITĂŢI NATURALE...

Ucigaşii în serie sînt de toate felurile, însă acesta e cu siguranţă cel mai ciudat. Nu există elemente comune ale cadavrelor mutilate şi descoperite la tot pasul în Albuquerque. Ele sînt de ambele sexe şi de toate rasele, vîrstele şi etniile existente. Nu se poate vorbi nici de viol, nici de crime rituale. Singurul lucru care ar putea lega victimele este că au murit în urma unei calamităţi naturale. Una atît de neobişnuită, încît nimeni nu e în stare s-o definească. Poate doar Fox Mulder şi Dana Scully, trimişi de FBI să rezolve şi să explice un nou caz din seria fascinantelor Dosare X.

"O reţetă care cuprinde tot ce trebuie: suspans, mister, imaginaţie, fiori de groază şi o atmosferă cum nu se poate mai stranie."
Jeff Jarvis, *TV Guide*

"Una din lecturile cele mai captivante din ultima vreme, remarcabilă mai cu seamă prin finalurile criptice şi dialogul scînteietor."
Brian Lowry, *Daily Variety*

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-111-4
9 789735 761110